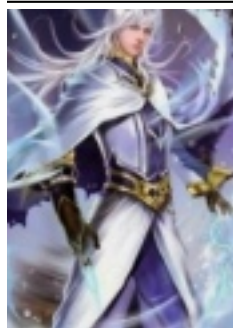

Huyết Biển Bức

Contents

Huyết Biển Bức	1
1. Chương 1: Bạn Tốt Đêm Khuya Hẹn Đêm Về Gặp Quái Nhân	1
2. Chương 2: Xông Pha Đường Dịch Trạm, Cha Con Đều Thất Tung	16
3. Chương 3: Bạn Thiết Lòng Lo Lắng, Khéo Gặp Thẩm Thắng Y	34
4. Chương 4: Thân Bị Bầy Rắn Cắn, Trẻ Thơ Lòng Run Sợ	55
5. Chương 5: Mặt Mũi Đã Khác Trước, Phải Chẳng Đã Dịch Dung	70
6. Chương 6: Mở Được Hầm Giam Đá, Chim Bằng Vọt Lên Trời	92
7. Chương 7: Trút Bỏ Lớp Mặt Nạ, Trả Lại Diện Mạo Cũ	100
8. Chương 8: Tự Sát Để Tạ Tội, Ân Oán Một Phen Xong	116

Huyết Biển Bức

Giới thiệu

Truyện với những tình tiết gây căng đấu trí giữa các thế lực lớn trong giang hồ tranh đoạt địa vị hứa

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huyet-bien-buc>

1. Chương 1: Bạn Tốt Đêm Khuya Hẹn Đêm Về Gặp Quái Nhân

Trăng sáng sao thưa.

Đêm đã sâu.

Trên phố dài không có người nào đi, ánh đèn cũng đã tắt hết, Tuyết Phi Bằng thúc ngựa vòng qua, giống như đã bước vào một thế giới khác. Bên miệng y vẫn còn mang theo hơi rượu ở Thái Bạch cư, Thái Bạch cư ở đầu kia phố lúc y rời đi vẫn còn rất náo nhiệt.

Sự náo nhiệt ở đó với sự tĩnh mịch ở đây rõ ràng là một đối lập rất lớn.

Tiếng vó ngựa cồm cộp phá vỡ sự tĩnh mịch trên phố dài, tiếng vó ngựa mới đơn điệu làm sao, Tuyết Phi Bằng càng nghe càng cảm thấy cô độc.

Trong thực tế, y thúc ngựa đi về phía trước một thước là rời xa khỏi Sở Lăng bạn duy nhất của y một thước. Ở ngoài quả thật y chỉ có một người bạn là Sở Lăng, họ quen nhau từ nhỏ. Nhưng nếu Sở Lăng không giàu có như thế thì người bạn từ nhỏ này chắc đã làm nghề hát rong ở đâu rồi, Tuyết Phi Bằng cũng không có cả người bạn này.

Sở Lăng là con Kim Dao Sở Vạn Lý Tổng tiêu đầu tiêu cục Uy Viễn, năm mười bảy tuổi đã theo tiêu đội đi lại giang hồ. Cho nên ba năm gần đây, thời gian y gặp mặt bạn cũ Tuyết Phi Bằng rất ít, nhưng mỗi lần bảo tiêu trở về, cũng nhất định sẽ gặp bạn cũ một lần.

Tuyết Phi Bằng rất hâm mộ cuộc sống của Sở Lăng, rất hy vọng có thể được theo Sở Lăng ra ngoài một chuyến. Nhưng y cũng biết cha y nhất định sẽ không đáp ứng lời xin ấy. Chịu cho y tới trấn uống rượu với Sở Lăng, đối với y mà nói cũng đã là một kỳ tích rồi. Đây cũng là lần đầu y rời khỏi nơi ở, đi xa tới như thế. Tất cả đều cho y một cảm giác mới lạ, cả gặp những người vốn ở Tuyết gia trang cũng như gặp người khác. Sự khác biệt ấy đương nhiên không phải là chỉ về mặt tướng mạo.

Lúc chiều họ vào trấn, đến tối thì đều ở lại uống rượu trong Thái Bạch cư.

Tuyết Phi Bằng không dám uống quá nhiều, trước nay y là một đứa nhỏ biết nghe lời, đối với sự giáo huấn của cha, trước nay đều ghi nhớ trong lòng.

Cha y thường giáo huấn y, rượu không thể uống quá nhiều, nếu không rất dễ gây ra tai họa.

Y kiên quyết từ chối không để Sở Lăng đưa về, trong đó lý do quan trọng nhất là y tự thấy rằng mình không còn là một đứa nhỏ nữa.

Y đã mười bảy tuổi, một nam nhân mười bảy tuổi thì phải biết tự chiều cố cho mình.

Huống hồ y biết vùng chung quanh đây trước nay rất yên ổn, vả lại y còn có một thân võ công không kém.

* * * * *

Trên phố dài mù đêm mờ mịt.

Tuy mới bắt đầu vào thu, nhưng đã có không ít lá khô rơi.

Gió thổi qua, lá rơi lăn tròn, một sự se sắt khó nói tràn ngập đất trời.

Tuyết Phi Bằng không tự chủ được thúc ngựa đi mau.

Cũng đúng lúc ấy, y chợt nghe một tràng tiếng khóc thê lương.

Tiếng khóc của nữ nhân.

Tiếng khóc từ phía trước vang tới, Tuyết Phi Bằng gần như có thể khẳng định lập tức.

... Vào lúc này, tại sao nữ nhân kia lại khóc lóc trên phố?

Tuyết Phi Bằng thúc ngựa tới góc phố thì nhìn thấy nữ nhân ấy.

Nữ nhân ấy toàn thân mặc quần áo trắng, một tay vịn lên tường, đầu cúi xuống, hai vai không ngừng run lên, xem ra dường như khóc rất thương tâm.

Tuyết Phi Bằng thúc ngựa tới.

Nữ nhân kia như không nghe thấy, lúc Tuyết Phi Bằng đã tới bên cạnh, tiếng khóc của nàng vẫn không ngừng lại.

Tuyết Phi Bằng kìm ngựa bên cạnh nữ nhân, cũng ngăn ra ở đó, từ khi sinh ra đến nay, đây là lần đầu tiên y gặp tình cảnh thế này, nhất thời quả thật không biết nên ứng phó thế nào.

Y ngẫm nghĩ một lúc mới lên tiếng “Tiểu cô nương, có chuyện gì mà đau lòng như thế?”

Nữ nhân kia lúc y lên tiếng đã ngừng khóc, chờ y nói xong, bèn ngẩng đầu lên hỏi lại “Người gọi ta là gì, tiểu cô nương à?”

Tuyết Phi Bằng ngẩn ra tại chỗ.

Ánh trăng rơi đúng lên mặt nữ nhân ấy, Tuyết Phi Bằng đã có thể nhìn rõ dung mạo của nàng.

Nữ nhân ấy dung mạo vô cùng xinh đẹp, hai hàng mi cong vút như vầng trăng, mắt nhỏ mà dài, cánh mũi vừa vặn, đôi môi nhỏ nhắn, bộ phận nào cũng gần như hoàn mỹ.

Sắc mặt nàng còn như được đánh phấn.

Trắng bệch tới mức không có chút huyết sắc.

Loại sắc mặt này không giống như có ở con người, sự xinh đẹp kia cũng thế.

Trên mặt nàng không có nước mắt, trong mắt cũng không có ánh lệ, hai tròng mắt đen láy thậm chí cũng không có chút ánh sáng.

Nhưng nàng đang nhìn chăm chăm vào Tuyết Phi Bằng.

Tuyết Phi Bằng hoàn toàn chưa có cảm giác bị nhìn chăm chăm, thậm chí không hề có cảm giác gì, y vốn hoàn toàn không để ý.

Đột nhiên để ý, một sự sợ hãi khó nói nên lời đồng thời dâng lên trong lòng y.

Trước nay y chưa từng gặp một nữ nhân như thế, nhìn kỹ lại mới phát giác ra một chuyện.

... Dung mạo của nữ nhân này giống hệt như vẽ ra.

Y quả thật giống như đang nhìn thấy một bức tranh, chứ không phải đang nhìn thấy một người.

Nhưng bức tranh làm sao biết di động?

Nữ nhân kia đưa tay vén tóc mai, nói “Người vẫn chưa trả lời ta”.

Tuyết Phi Bằng không tự chủ được, nói “Ta gọi cô là tiểu cô nương”.

“Người thấy ta còn nhỏ lắm à?”, nữ nhân kia tuy miệng nói, nhưng đôi môi không hề rung động.

Câu nói hoàn toàn không giống như từ miệng nàng phát ra.

Tuyết Phi Bằng trong lòng lạnh buốt, không trả lời, y không nhận ra tuổi tác của nữ nhân này.

Nữ nhân nói tiếp “Người bao nhiêu tuổi rồi?”

Tuyết Phi Bằng buột miệng nói “Mười bảy...”.

“Mười bảy tuổi thì còn là một đứa nhỏ”, nữ nhân kia lắc đầu “Trẻ con thì không nên quản việc của người lớn”.

Tuyết Phi Bằng lập tức nói “Ai là trẻ con?”

Nữ nhân kia thở dài một tiếng “Người ta cứ như thế đấy, trẻ con thì không nhận là nhỏ, người già thì không nhận là già”.

Tuyết Phi Bằng hừ lạnh một tiếng, chuyển qua chuyện khác “Cô ở đây khóc gì thế?”

Nữ nhân kia nói “Ai nói ta khóc?”

Tuyết Phi Bằng nói “Mới rồi cô không khóc thì là làm gì?”

“Là cười”, nữ nhân kia lại “cười”.

Tuyết Phi Bằng chỉ thấy toàn thân nổi gai ốc, nghĩ thầm “Chẳng lẽ nữ nhân này là một người điên...”.

Y vừa xoay chuyển ý nghĩ, nữ nhân kia đã nói “Ta biết người đang nghĩ gì”.

Tuyết Phi Bằng hỏi lại “Nghĩ gì?”

Nữ nhân kia đáp “Ta không phải là một người điên”.

Nàng nói như thế, Tuyết Phi Bằng có muốn nói nàng là một người điên cũng không nói được.

Y rốt lại đã phát giác ra sự tình hoàn toàn không đơn giản như y nghĩ, liền nhìn chăm chăm vào nữ nhân kia, chợt hỏi “Cô là chờ ta tới phải không?”

Nữ nhân kia cười, bật ra một tràng tiếng cười như lục lạc bạc khua.

Chỉ là trên mặt nàng đã không có nét tươi cười, mà thậm chí cũng không có chút biến hóa nào.

Nàng cười nói “Người chỉ là một đứa nhỏ, đâu có ai muốn làm gì người?”

Tuyết Phi Bằng hỏi “Vậy cô là...”.

Nữ nhân kia hỏi lại “Người họ Tuyết phải không?”

Tuyết Phi Bằng lại sửng sốt “Tại sao cô biết ta họ Tuyết?”

“Ta biết người tên Tuyết Phi Bằng”.

Tuyết Phi Bằng nhìn chăm chăm vào nữ nhân kia, nhưng thủy chung vẫn không nhìn ra được gì.

Đó quả thật là một khuôn mặt rất xa lạ.

“Đó là một cái tên hay”, nữ nhân kia hỏi tiếp “Là cha người đổi cho người phải không?”

Tuyết Phi Bằng kinh ngạc hỏi “Cô quen cha ta à?”

“Y có phải là Tuyết Mạn Thiên không?”

Tuyết Phi Bằng vô cùng kinh ngạc, Tuyết Mạn Thiên đúng là cha y.

Nữ nhân kia không chờ Tuyết Phi Bằng trả lời đã nói tiếp “Thật ra y nên đổi một cái tên khác”.

Tuyết Phi Bằng buột miệng hỏi “Tại sao?”

“Câu ấy thì người nên về hỏi lại cha người”.

Tuyết Phi Bằng hỏi dò “Rốt lại cô là thế nào với...”.

“Có thể nói là bạn bè”, nữ nhân kia giơ tay khê vén mái tóc xõa xuống vai “Có thể y sẽ không thừa nhận, nhưng sự thật rốt lại là sự thật, sự thật không thể thay đổi”.

Tuyết Phi Bằng hỏi “Vậy cô...”.

“Ta không có tên họ, có điều, chỉ cần người nói tới với y, nhất định y sẽ nhớ ra”.

“Ta phải nói thế nào?”

Câu ấy tuy Tuyết Phi Bằng chưa nói ra miệng, nhưng ánh mắt đã biểu lộ ra.

Nữ nhân kia đã nói tiếp “Vì khuôn mặt của ta rất đặc biệt”.

“Đặc biệt chỗ nào?”, Tuyết Phi Bằng nhìn chăm chăm.

Nữ nhân kia cười nói “Người nhìn thấy khuôn mặt ta có giống tranh vẽ không?”

Tuyết Phi Bằng bất giác nói “Rất giống”.

“Đó là sự thật”, câu ấy của nữ nhân kia rất kỳ lạ.

Tuyết Phi Bằng không nói gì.

“Không tin à?”, nữ nhân kia lấy trong tay áo ra một chiếc khăn thêu.

Đó là một chiếc khăn thêu màu xanh, hình thêu trên đó không phải là hoa, cũng không phải là chim.

Là một con quái vật đầu người thân rắn cánh dơi móng chim, xem ra rất giống một con dơi.

Dưới ánh trăng, Tuyết Phi Bằng nhìn thấy rất rõ, nhưng không nhận ra nữ nhân này rốt lại muốn làm gì.

Nữ nhân kia đưa cái khăn thêu lên, khê áp vào Mi tâm, nói tiếp “Hai hàng lông mày này có thể rơi xuống, người có muốn thử không?”

Tuyết Phi Bằng kinh ngạc nói “Cô...”.

“Ta thấy người không có can đảm làm chuyện ấy”, nữ nhân kia cười duyên dáng nói “Để ta tự làm thì hay”.

Tiếng cười của nàng thủy chung vẫn như lục lạc bạc, vô cùng dễ nghe, nhưng Tuyết Phi Bằng nghe tới chỉ thấy trong lòng lạnh buốt.

Nữ nhân kia cười xong đã lấy chiếc khăn vén tóc qua hai bên, vừa động một cái, con quái vật thêu trên chiếc khăn đã như muốn xòe cánh bay ra.

Nét thêu tinh tế, quả thật hiếm có.

Tuyết Phi Bằng lúc ấy mới lưu ý tới cái đầu người của con quái vật, mặt mũi đều trong trợn.

Nữ nhân kia lập tức vuốt một cái rồi buông tay, Tuyết Phi Bằng lập tức phát giác ra đôi mày cong như vầng trăng của nữ nhân đã hoàn toàn biến mất.

Tướng mạo của nàng vốn xinh đẹp tới mức có phần yêu dị, hiện tại không có lông mày, lại càng thêm vẻ yêu dị.

Tuyết Phi Bằng giật nảy mình nhìn nữ nhân.

“Mắt, mũi cũng thế”, nữ nhân kia dùng hành động chứng minh lời nói, lại đưa chiếc khăn thêu lên, ung dung vuốt sạch mắt mũi, chỉ còn cái miệng.

Tuyết Phi Bằng trước nay chưa từng nhìn thấy một khuôn mặt như thế, trong chớp mắt ấy cảm giác của y cũng không biết là kinh ngạc hay hoảng sợ.

Nữ nhân kia cười nói tiếp “Cả cái miệng này nếu vuốt đi cũng không có gì khó, dù sao không có miệng ta cũng vẫn có thể nói chuyện”.

Câu nói chưa dứt, nàng lại vuốt cái miệng đi, khuôn mặt đã trở thành một khoảng trống trơn.

Tuyết Phi Bằng trong đầu nổ tung, quát “Rốt lại cô là ai?”

Nữ nhân kia không đáp mà hỏi lại “Khuôn mặt ta có phải rất đặc biệt không?”

Tuyết Phi Bằng không thể không gật đầu.

Nữ nhân kia lại nói “Người đã biết về tới nhà phải nói gì chưa?”

Tuyết Phi Bằng cười nhạt “Ta thấy chẳng qua là cô đeo một cái mặt nạ trống trơn lên mặt”.

Nữ nhân kia nói “Nếu là mặt nạ thì ta làm sao nhìn thấy người?”

Tuyết Phi Bằng lại vừa ngạc nhiên vừa sợ sệt, nói “Cô làm như thế này là có mục đích gì?”

“Ta đã nói rất rõ rồi”.

“Cô đã là bạn của gia phụ, tại sao không đích thân tới gặp ông?”

“Chỉ vì ta là một người bạn mà y không thích có”, nữ nhân kia cười nói tiếp “Ta sẽ đích thân tới gặp y, nhưng không phải bây giờ”.

Tuyết Phi Bằng càng nhìn càng thấy trong lòng lạnh buốt, nghiêng răng một cái, quát “Nói tên cô ra, nói!”

Nữ nhân kia hai tay ôm mặt nói “Ta không có mặt mũi, người quen ta đều gọi ta là Vô Diện”.

Tuyết Phi Bằng tức giận nói “Lại có một cái tên như thế à?”

Nữ nhân kia lại cất tiếng cười.

Tiếng cười của nàng có lúc dường như cũng không khác tiếng khóc lẫn.

Tuyết Phi Bằng nhất thời không biết làm sao.

Vô Diện cười nói tiếp “Nói với Tuyết Mạn Thiên cha ngươi là ta tới rồi, những người khác cũng đều tới rồi”.

“Những người khác à?”

Vô Diện không nói gì nữa, xoay người cất bước, nàng thân hình yếu diệu, tư thế đẹp đẽ.

Tuyết Phi Bằng vội quát một tiếng “Khoan đi đã!”

Vô Diện ứng tiếng dừng bước, không quay đầu lại, hỏi “Ngươi muốn gì?”

Tuyết Phi Bằng trầm giọng nói “Xem hành động của cô như thế thì cũng chẳng phải là người tốt lành gì, tìm cha ta nhất định là muốn gây rắc rối”.

“Thế thì sao?”

“Ta sẽ bắt cô về”.

“Làm thế nào để bắt?”. Vô Diện hỏi lại.

Tuyết Phi Bằng giọng nói càng trầm “Tốt nhất là cô ngoan ngoãn đi theo ta, nếu không thì đừng trách ta...”.

“Dùng võ lực à?”, Vô Diện vẫn không quay người lại.

Tuyết Phi Bằng buông một tiếng “Không sai!”, tay phải đã đề lên chuôi kiếm.

Vô Diện dường như có mắt sau lưng, lập tức nói “Kiếm thuật của Tuyết Mạn Thiên rất không kém, ngươi là con của y đương nhiên cũng rất không kém đây”.

Tuyết Phi Bằng nói “Đương nhiên”.

Vô Diện cười nói tiếp “Có một chuyện có lẽ ngươi chưa biết, kiếm của Tuyết Mạn Thiên tuy nhanh, nhưng vẫn chưa nhanh bằng thân hình ta đâu”.

Tuyết Phi Bằng không tin, trước nay y vẫn coi kiếm thuật của cha y là thiên hạ vô song.

Ngay chính cha y đối với kiếm thuật của mình cũng đầy lòng tự tin.

Y cười nhạt nói “Thật à?”

Vô Diện nói “Ngươi không ngại gì cứ thử một lần xem”.

Tuyết Phi Bằng nói “Đúng là ta đang có ý ấy”.

“Vậy sao còn chưa tuốt kiếm”, Vô Diện lại thúc giục Tuyết Phi Bằng.

Tuyết Phi Bằng lạnh lùng nói “Nếu làm cô bị thương...”.

“Thế thì chỉ cần có thể đi được ta sẽ lập tức rời khỏi nơi đây, vĩnh viễn không tới một trăm dặm chung quanh đây nữa”.

Tuyết Phi Bằng nói “Thế thì sao?”

“Thì cha ngươi ít nhất cũng sống thêm được vài năm nữa”.

“Cái gì?”, Tuyết Phi Bằng ánh mắt chợt lạnh lẽo “Ta thấy chỉ e cô không phải là bạn bè của gia phụ”.

“Bạn bè có lúc cũng chính là kẻ thù đấy”.

“Rốt lại cô đã thừa nhận rồi”, Tuyết Phi Bằng tay phải rung một cái, soảng một tiếng, tuốt thanh trường kiếm ra khỏi vỏ.

“Trẻ con rốt lại vẫn là trẻ con, không biết trời cao đất dày”, nữ nhân Vô Diện vẫn quay lưng lại Tuyết Phi Bằng “Ngươi nên biết, kiếm không tuốt ra khỏi vỏ thì thôi, chứ một khi đã tuốt ra thì cho dù vốn không có gì nguy hiểm cũng sẽ trở thành có nguy hiểm đấy”.

Tuyết Phi Bằng trầm giọng nói “Nếu cô có bản lĩnh, thì chỉ cần giết ta thôi”.

“Coi chết như về, quả nhiên không thẹn là con em Tuyết gia”, Vô Diện cười hỏi “Nếu ta giết ngươi, thì tìm ai đưa tin cho Tuyết Mạn Thiên?”

Tuyết Phi Bằng cười nhạt nói “Rút binh khí của cô ra đi”.

“Người muốn động thủ thật sao?”

“Ai nói đùa với cô chứ?”

Vô Diện thong thả quay người lại, khuôn mặt của nàng vẫn một khoảng trống trơn “Xem ra ta không ra tay thì người vẫn không chịu tâm phục đầu”.

Tuyết Phi Bằng thanh kiếm chỉ thẳng vào Vô Diện, nói “Bớt rườm lời đi, rút binh khí ra”.

“Đối với người cần gì phải dùng binh khí”.

“Đó là cô tự tìm cái khổ, không trách gì được ta”.

“Tới đây”, Vô Diện đột nhiên vẫy tay.

Tuyết Phi Bằng ứng tiếng từ lưng ngựa vọt lên, cả người lẫn kiếm lẳng không bắn tới, thân hình mau lẹ, tốc độ cũng không chậm.

Vô Diện lại như không nhìn thấy, vẫn đứng yên ở đó.

Tuyết Phi Bằng trên không quát một tiếng “Xem kiếm!”, một kiếm đâm mau vào vai trái Vô Diện.

Cũng chính trong chớp mắt ấy, thân hình Vô Diện như quỷ mị chớp lên một cái, lật tay đánh ra hai chưởng.

Bàn tay của nàng trắng muốt như ngọc, nhưng vừa vỗ ra thì kinh phong rít lên, Tuyết Phi Bằng một kiếm đâm trượt, kiếm thế lại bị hai chưởng phong chết.

Y hừ lạnh một tiếng, thân hình biến đổi ba lần, đâm bên trái bảy kiếm, bên phải tám kiếm, lẳng không lật mạnh người một cái, lại phóng xuống một kiếm.

Vô Diện tám áo trắng bay tung, nhẹ nhàng như chim tránh khỏi mười sáu kiếm.

Trên mặt nàng tuy không có mắt, nhưng so với người có mắt còn nhìn thấy rõ hơn, sự biến hóa trên thanh kiếm của Tuyết Phi Bằng dường như nàng đều đã biết trước.

Nhưng Tuyết Phi Bằng lại không nhận ra sự biến hóa của thân hình nàng, cũng không hiểu được nữ nhân không có mắt mũi này làm thế nào mà tránh được kiếm của y.

Kiếm của y hoàn toàn không chậm lại, thân hình rơi xuống, kiếm đã từ dưới nách trái đâm ra, nghiêng người phóng kiếm, đến khi chạm đất đã đánh ra mười một kiếm.

Vô Diện thân hình như mây trôi nước chảy, lùi ra ba trượng, liên tiếp tránh khỏi mười hai kiếm, ưỡn lưng một cái, lại tránh qua một kiếm của Tuyết Phi Bằng bắt ngờ đánh tới.

Tuyết Phi Bằng vận khí, tung người, người và kiếm như mũi tên lìa dây cung, lại đuổi theo đánh ra một kiếm.

Một kiếm này đã mạnh lại nhanh, phóng vào giữa ngực Vô Diện.

Vô Diện thân hình trong chớp mắt ấy vọt mau lên, lật lại một cái lại lật qua thanh kiếm của Tuyết Phi Bằng.

Nàng cũng theo nhát kiếm ấy bay ra.

Tuyết Phi Bằng mấy lần nhìn thấy thân pháp mau lẹ ấy, chỉ thấy trước mắt bóng người chớp lên, kiếm đâm trượt, Vô Diện đã đứng trên sống kiếm của y.

Lòng bàn tay của y lập tức ướt đầm mồ hôi, tay phải vội rút kiếm về, chưởng trái đánh mau ra.

Quyền chưa tới, Vô Diện thân hình đã rời khỏi sống kiếm, phơ phất bay lên bức tường cao bên cạnh.

Tuyết Phi Bằng thu kiếm lùi lại, quát lớn “Xuống đây!”

Vô Diện cười đáp “Mới rồi nếu ta trả đòn, thì ít nhất người cũng đã chết bảy lần rồi”.

Tuyết Phi Bằng khuôn mặt xám xanh, nói “Tại sao cô không trả đòn?”

“Không phải ta đã nói trước rồi sao”.

Tuyết Phi Bằng hừ lạnh một tiếng, đang định sấn tới, Vô Diện lại nói tiếp “Tuyết Mạn Thiên không phải là kẻ vô lại, con y chắc cũng không phải”.

Hai câu ấy giống như hai cái đinh đóng chặt hai chân Tuyết Phi Bằng xuống đất.

Tuyết Phi Bằng không động đây, Vô Diện lại nhích động, hai tay áo giương ra, giống như một con dơi lướt lên mái hiên cách đó hai trượng.

Mặt trăng đứng ở phía ấy, trông nàng giống như muốn bay vào mặt trăng.

Tuyết Phi Bằng bắt giác di động thân hình đuổi theo vài bước, y vừa nhích động, Vô Diện đã di động.

Lần này thì nàng biến mất không thấy đâu nữa.

Nàng không bay vào mặt trăng, chỉ là bay qua nóc nhà, bay tới chỗ Tuyết Phi Bằng không nhìn thấy được.

Tuyết Phi Bằng không đuổi theo vì biết đuổi theo không kịp, đứng ngẩn ra ở đó.

... Tại sao lại có loại khinh công như thế, loại nữ nhân như thế?

Làn mù đêm trên phố dài dần dần dày đặc.

Gió thổi qua, Tuyết Phi Bằng liên tiếp rung mình hai cái, lúc ấy y mới phát giác ra là lưng áo đã ướt đầm.

Y cơ hồ cho rằng mới rồi vừa nằm mơ, thấy một trường ác mộng.

... Nữ nhân kia rốt lại là người gì của gia phụ?

Ý nghĩ vừa xoay chuyển, y thu kiếm chạy trở lại, nhảy lên lưng ngựa, quát khê một tiếng thúc ngựa phóng đi.

... Chỉ có hỏi cha mới biết rõ.

Ngựa phóng nhanh, Tuyết Phi Bằng nôn nóng trở về nhà.

Ngoài trấn gió càng gấp, mù càng dày.

Ánh trăng nhàn nhạt, chiếc cầu đá dưới ánh trăng giống như một chiếc thắt lưng ngọc vắt ngang dòng sông.

Nước chảy róc rách, giống như tiếng đàn cầm, lại giống tiếng sáo trời.

Tuyết Phi Bằng phóng ngựa tới cạnh cầu, đột nhiên kìm ngựa lại, dưới ánh trăng y nhìn thấy rất rõ nữ nhân không có lông mày lông mi, mắt mũi, miệng môi kia đang ngồi trên lan can cầu.

Trên đầu nàng lại thêm một chiếc khăn đen.

... Chẳng lẽ cô ta lại đổi ý?

Tuyết Phi Bằng nắm chặt chuôi kiếm, hít sâu một hơi, trầm giọng nói “Vô Diện”.

Vô Diện khuôn mặt trống trơn hướng về phía Tuyết Phi Bằng, nói “Sai rồi, ta không phải Vô Diện”.

Đó hoàn toàn không phải là thanh âm của Vô Diện, Tuyết Phi Bằng lập tức khẳng định.

Vì đó là giọng nam nhân, một giọng già nua.

Tuyết Phi Bằng mở to mắt, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Câu nói vừa dứt, người không mặt kia lại có thêm một cái đầu, Tuyết Phi Bằng lúc ấy mới phát giác ra, mới rồi y chỉ nhìn thấy một bức tranh quái vật đầu người thân rắn cánh dơi móng chim.

Bức tranh ấy thêu trên một tấm trường sam màu đen.

Y lại ngạc nhiên là tại sao người kia cúi đầu thấp như thế, rốt lại là đang nhìn cái gì.

Người kia ngẩng đầu lên, lập tức quay mặt lại, khuôn mặt giống như có tuyết phủ, nhưng hoàn toàn không phải trống trơn.

Đó là khuôn mặt của một người già, từ bề ngoài mà nhìn ít nhất cũng phải sáu bảy mươi tuổi.

Y hói nửa đầu, mớ tóc bạc thưa được buộc lại bằng một sợi dây nhỏ, khuôn mặt đầy nếp nhăn như dùng dao khắc, xem ra hoàn toàn không giống thật.

Tuyết Phi Bằng liếc một cái đã nhìn thấy, trong lòng chợt lạnh buốt, cái làm y giật mình không phải là cái gì khác mà là đôi mắt của ông già.

Đôi mắt ấy hoàn toàn không có tròng đen, hoàn toàn trắng bạc, trong chớp mắt chuyển động, giống như hai tia chớp lóe lên.

Đương nhiên y không phải là Vô Diện nhưng nhất định có quan hệ với Vô Diện, vì hình thù trên chiếc khăn của Vô Diện với trên tấm áo đen của y hoàn toàn giống nhau.

Đây hoàn toàn không phải là ngẫu nhiên, Tuyết Phi Bằng tuyệt đối có thể khẳng định.

Y lại hít sâu một hơi, nói “Người là ai?”

Ông già nói “Lẽ ra người đã nhận ra rồi chứ”.

Tuyết Phi Bằng cười nhạt nói “Nhận ra cái gì?”

Ông già nói “Chỗ đặc biệt trên mặt ta”.

Tuyết Phi Bằng nói “Chẳng lẽ khuôn mặt của người cũng có thể tùy ý bóc đi?”

Ông già nói “Có lúc thì có thể, nhưng hiện tại thì không thể”.

Tuyết Phi Bằng nói “Toàn nói chuyện tào lao”.

Ông già cười rất kỳ quái, nói “Ta thấy người cũng thế, thẳng nhỏ ẹ”.

Tuyết Phi Bằng cười nhạt.

Ông già nói tiếp “Quả thật người không nhìn thấy à?”

Tuyết Phi Bằng quát “Nói!”

Ông già khẽ thở dài một tiếng, nói “Chẳng lẽ người cũng như ta, tuy có mắt mà lại không trông”.

“Có mắt không trông?”, Tuyết Phi Bằng rút lại đã hiểu.

Ông già cười nói tiếp “Ta tên Vô Châu”.

Tuyết Phi Bằng nói “Người với Vô Diện là...”.

“Bọn ta là một bọn”, ông già lại cười, lúc y không cười xem ra còn dễ coi hơn lúc cười rất nhiều.

Tuyết Phi Bằng hỏi tiếp “Vậy người tới đây làm gì?”

Vô Châu nói “Nhờ người mang một lá cờ lệnh về, giao lại cho Tuyết Mạn Thiên”.

Y lại thở dài một tiếng, nói tiếp “Chuyện này vốn Vô Diện có thể thu xếp ổn thỏa, nhưng đáng tiếc là con người ấy gần đây không những không có mặt mũi, mà cả gan ruột cũng đều không có”.

Câu nói vừa dứt, trên tay y đã có thêm một lá cờ nhỏ hình tam giác bằng vải trắng.

Lá cờ nhỏ ấy phất ra trong gió đêm, phần phật thành tiếng, trên lá cờ dùng chỉ gấm thêu hình một con quái thú. Con quái thú bằng chỉ gấm ấy thêu rất rục rờ, tuy là ban đêm, dưới ánh trăng vẫn nhận ra màu sắc rõ ràng.

Tuyết Phi Bằng trên mặt đầy vẻ nghi cảm, nhìn chăm chăm vào lá cờ nhỏ nói “Rốt lại đây là ý gì?”

Vô Châu nói “Có nói người cũng không biết”.

Tuyết Phi Bằng nói “Tại sao người biết là ta không biết?”

Vô Châu cười nói “Nếu biết, tại sao người lại vô lễ như thế”.

Tuyết Phi Bằng quả thật không hiểu câu ấy.

Vô Châu khẽ quát một tiếng “Đón lấy!” rồi vung tay một cái, giống như có hai bàn tay vô hình bưng lá cờ đưa tới trước mặt Tuyết Phi Bằng.

Đó nếu không phải là ma pháp, thì chính là biểu hiện về nội công.

Loại nội công thế này, Tuyết Phi Bằng không những chưa nhìn thấy, mà cả nghe thấy cũng chưa.

Y tự nhiên đưa tay ra đón, rất dễ dàng cầm lấy lá cờ vào tay.

Vô Châu dặn “Đừng làm mất đấy”.

Tuyết Phi Bằng ngấm ngấm lá cờ một lượt, không nhận ra gì khác lạ, bèn hỏi “Người có thể nói rõ hơn một chút không?”

“Không thể”, Vô Châu dứt khoát cự tuyệt.

Tuyết Phi Bằng ánh mắt lóe lên, lật tay nhét lá cờ vào một bên yên ngựa, nhảy xuống ngựa.

Vô Châu nhìn nhìn y, nói “Có phải người cũng muốn thử qua bản lĩnh của ta một chút không?”

Tuyết Phi Bằng tay nắm chuôi kiếm, không trả lời.

Vô Châu cười nói tiếp “Có một chuyện người nhất định phải hiểu rõ, ta không như Vô Diện, Vô Diện là một nữ nhân, có lúc cũng khó mà tránh khỏi mềm lòng một chút”.

Ý tứ đã rất rõ ràng.

Tuyết Phi Bằng lại như không nghe thấy gì, sải chân bước lên một bước, lại thêm bước nữa.

“Con nghe mới sinh không kinh gì cọp, câu ấy quả nhiên có chút đạo lý”, Vô Châu chợt buông tiếng cười rộ.

Tiếng cười sắc nhọn như một mũi châm xé toạc không gian, y rung hai tay một cái, thân hình bay vọt lên không.

Chiếc áo rộng như hai cánh dơi, hai tay y mượt tượng như móng chim, chỗ ngực áo phanh ra giống như có vẩy rắn, dưới ánh trăng chớp chớp ánh sáng màu xanh.

Vừa nhìn thoáng qua, trông y giống hệt một con quái thú đầu người thân rắn cánh dơi móng chim hóa thân.

Tuyết Phi Bằng thanh kiếm lập tức tuột khỏi vỏ, điểm chân một cái, người và kiếm đồng thời như một chiếc cầu vòng lẳng không bắn tới Vô Châu.

Vô Châu hai tay áo phất mạnh, trong tiếng phản phật bay ngược lại phía sau.

Tuyết Phi Bằng một kiếm đâm trượt, thân hình chênh chếch rơi xuống, uốn lưng một cái vươn tay ra, lại một kiếm phóng tới.

Nhát kiếm này nhìn thấy đã sắp trúng vào người Vô Châu, nào ngờ chát một tiếng, Vô Châu song chưởng một đẩy một vỗ, kẹp thanh kiếm giữa hai bàn tay.

Thân hình y vẫn bay về phía sau, nhưng Tuyết Phi Bằng lại cảm thấy một luồng lực đạo xô tới phía trước, tay phải chấn động, năm ngón lỏng ra, thanh kiếm cũng tuột khỏi tay.

Vô Châu song chưởng kẹp chặt thanh kiếm, lại bay ngược về phía sau hơn một trượng.

Keng keng keng ba tiếng, thanh kiếm đột nhiên gãy thành bốn đoạn, rơi lả tả xuống đất.

Vô Châu hai bàn tay lại rút mau vào ống tay áo, hai tay áo giang ra một cái, thân hình lại bay lên, chỉ trong phút chốc đã mất hút trong làn mù mờ mịt mịt.

Tuyết Phi Bằng nhìn thấy rất rõ, sắc mặt trắng bệch, toàn thân bắt đầu run lên.

Quái nhân này thân thủ quả thật vô cùng đáng sợ.

... Rốt lại họ là ai? Tới tìm cha rốt lại có mục đích gì?

Y càng nghĩ càng sợ, đột nhiên quay ngoắt lại, chạy tới chỗ con ngựa, phi thân nhảy lên yên, thúc ngựa phóng mau đi.

Cho dù là người lịch duyệt giang hồ, đột nhiên gặp phải hai người như thế, cũng khó mà không hoảng sợ.

Huống hồ là một thiếu niên hoàn toàn không có chút kinh nghiệm giang hồ nào như Tuyết Phi Bằng.

* * * * *

Đêm càng khuya.

Ánh trăng chênh chếch chiếu lên cửa sổ, cũng dời bóng khóm mai ngoài cửa sổ lên khung giấy dán cửa.

Giấy dán cửa sổ trắng bệch, bóng khóm mai cũng như vuốt quỷ, dường tượng lúc nào cũng có thể xé toạc lớp giấy thò vào, chụp cổ họng người ta, bắt linh hồn người ta.

Đó là thư trai của Tuyết Mạn Thiên.

Tuyết Mạn Thiên tuy linh hồn không bị bắt, cổ họng cũng không bị chụp, nhưng hơi thở đã biến thành gấp rút.

Sắc mặt y còn trắng hơn cả giấy dán cửa sổ, đáng vẻ cũng như vừa nhìn thấy ma.

Đó là sau khi nghe Tuyết Phi Bằng kể lại mọi chuyện, sắc mặt y mới trở thành như thế.

Tuyết Phi Bằng đang đứng trước mặt y.

Mỗi một chi tiết, Tuyết Phi Bằng đều kể lại rất rõ ràng.

Lúc y tìm tới chỗ Tuyết Mạn Thiên, Tuyết Mạn Thiên đang vẽ tranh trong thư trai, mà còn đang vẽ sắp xong.

Hiện tại bức tranh ấy đã phải vẽ lại lần nữa.

Lúc Tuyết Phi Bằng bước vào, Tuyết Mạn Thiên hoàn toàn chưa như thế, mà khí định thần nhàn, tiếp tục công việc.

Y cũng không để ý tới dáng vẻ của Tuyết Phi Bằng.

Dáng vẻ căng thẳng của Tuyết Phi Bằng, đối với y mà nói thì không đáng gì, vì y hoàn toàn không quên rằng đây là lần đầu tiên Tuyết Phi Bằng ra ngoài trấn du ngoạn.

Một đứa nhỏ trước nay chưa từng ra khỏi cửa, đối với rất nhiều sự tình khó mà tránh khỏi chuyện bé xé ra to.

Nhưng y không bao giờ ngờ rằng Tuyết Phi Bằng lại gặp phải chuyện như thế.

Nghe tới đoạn nữ nhân kia hoàn toàn không có mặt mũi, khuôn mặt của y cũng dường như biến mất mà thay vào đó là khuôn mặt của một người khác.

Trước nay Tuyết Phi Bằng chưa bao giờ nhìn thấy khuôn mặt của cha khó coi tới như thế.

Toàn bộ da thịt trên mặt Tuyết Mạn Thiên trong chớp mắt ấy dường tượng như co rút cả lại, sau đó đột nhiên buông lỏng ra, từng tắc từng phân đều bắt đầu giật giật.

Đến khi Tuyết Phi Bằng đưa lá cờ nhỏ màu trắng vào tay y, ngọn bút vẽ trong tay y cũng không giữ được nữa, rơi xuống bức tranh.

Ngọn bút đâm mực, bắn tóe ra trên bức tranh, nhưng Tuyết Mạn Thiên hoàn toàn không để ý tới, chỉ nhìn đắm đắm vào hai con quái vật thêu bằng chỉ gấm trên lá cờ trắng.

Ánh mắt của Tuyết Phi Bằng lại rơi trên mặt Tuyết Mạn Thiên, y thấy rõ sự sợ hãi trong lòng Tuyết Mạn Thiên.

Tuyết Mạn Thiên chỉ lắng nghe, không hề hỏi câu nào, hai tay cầm lá cờ vải màu trắng, dáng vẻ dường như đã bình tĩnh trở lại.

Tuyết Phi Bằng lập tức hỏi “Cha, rốt lại họ là ai?”

Tuyết Mạn Thiên như vừa tỉnh mộng, cười gượng một tiếng, nói “Chẳng phải họ đã nói rất rõ với ngươi rồi sao, một người tên Vô Diện, một người tên Vô Châu”.

Tuyết Phi Bằng hỏi tiếp “Nữ nhân Vô Diện kia quả thật không có mặt mũi à?”

Tuyết Mạn Thiên bất giác ứng tiếng “Người có mặt mũi có lúc cũng sẽ không có mặt mũi...”.

Tuyết Phi Bằng lại hỏi “Có phải là cô ta mang mặt nạ không?”

Tuyết Mạn Thiên không trả lời.

Tuyết Phi Bằng nói “Con không tin người ta lại không có mặt mũi, cha, trong chuyện này có phải có bí mật gì không?”

Tuyết Mạn Thiên lập tức trả lời “Không có đâu”.

Y trả lời rất dứt khoát, rất mau mắn, nhưng Tuyết Phi Bằng nghe xong lại có một cảm giác không thật.

Trước nay y rất tin cha y, bất kể cha y nói gì, y cũng tin tưởng không hề nghi ngờ, chỉ có lần này là ngoại lệ.

Ngay chính y cũng không biết mình lại có cảm giác không thật.

Tuyết Mạn Thiên dường như nhìn thấy rõ sự ngờ vực trong lòng Tuyết Phi Bằng, cười gượng một tiếng, định nói lại thôi.

Tuyết Phi Bằng nói tiếp “Còn Vô Châu kia con cũng không tin”. Y ngừng lại một lúc rồi nói tiếp “Hai tròng mắt của y tuy xem ra quả thật chỉ có tròng trắng, nhưng nếu quả thật y không có tròng mắt thì làm sao tránh được thanh kiếm của con”.

Tuyết Mạn Thiên nói “Đó chỉ vì võ công của ngươi quả thật kém y quá xa”.

Tuyết Phi Bằng nói “Hài nhi chỉ là nhất thời sơ suất”.

Tuyết Mạn Thiên ngắt lời y, nói “Nếu ngươi cũng không nhận ra điều đó, thì tuy ngươi có mắt nhưng có khác gì một kẻ mù đâu”.

Tuyết Phi Bằng cúi đầu xuống.

Tuyết Mạn Thiên nói tiếp “Tài không bằng người hoàn toàn không phải là một chuyện đáng xấu hổ, mà không biết hăng hái tiến lên mới là chuyện đáng xấu hổ”.

Tuyết Phi Bằng khom người nói “Hài nhi biết rồi”.

Tuyết Mạn Thiên trầm giọng nói “Vậy thì bắt đầu từ sáng mai, ngươi phải dụng công luyện tập gấp đôi, không được lười biếng nữa”. Y chợt buông tiếng cười, nói “Ngươi ra ngoài lần này cũng hay, ít nhất hiện tại ngươi đã biết rõ sở học của mình còn chưa đủ để đi lại trên giang hồ, nói ra thì quả thật ta cũng nên đa tạ họ”.

“Họ à?”, Tuyết Phi Bằng hỏi “Cha là nói Vô Diện và Vô Châu à?”

Tuyết Mạn Thiên gật đầu, thông thả bước ra phía cửa sổ, tấm lưng còng xuống đã thẳng lên như ngọn bút.

Tuyết Phi Bằng vừa đi vừa chạy theo bên cạnh hỏi “Rốt lại họ là ai?”

Tuyết Mạn Thiên không trả lời, đi thẳng ra cửa thư trai, hít sâu một hơi.

Thân hình y hoàn toàn không cao lớn, tướng mạo cũng hoàn toàn không dữ tợn, ba chòm râu dài, ăn mặc như nho sĩ, bất kể nhìn thế nào cũng không giống một người trong võ lâm, nhưng lại thân mang tuyệt kỹ.

Tuyết Phi Bằng trước nay chưa bao giờ hỏi một thân võ công của cha y là học được từ môn phái nào.

Hiện tại y chợt muốn biết, nhưng y không hỏi, chỉ im lặng đi theo Tuyết Mạn Thiên.

Tuyết Mạn Thiên bước chân không ngừng, ra khỏi thư trai, bước về phía một khu viện ngoài thư trai..

Bốn phía khu viện đều trồng trúc, gió đêm thổi qua, tiếng trúc rì rào như sóng từng trận từng trận vang lên.

Tuyết Mạn Thiên hai tay vẫn cầm lá cờ vải trắng, rốt lại đã dừng lại giữa viện.

Ánh trăng phủ lên toàn thân y, y ngược mắt nhìn lên trời, chợt nói “Hôm nay là ngày mười bốn”.

Tuyết Phi Bằng nói “Không sai”.

“Mười lăm trăng tròn, ánh trăng đêm mai nhất định sẽ đẹp hơn nhiều”, Tuyết Mạn Thiên chợt thở dài.

Tuyết Phi Bằng hỏi dò “Cha cảm khái chuyện gì vậy?”

Tuyết Mạn Thiên lại hỏi “Năm nay ngươi bao nhiêu tuổi?”

“Mười bảy”, Tuyết Phi Bằng càng ngạc nhiên.

“Một người mười bảy tuổi thì phải biết tự chiếu cố cho mình”.

“Hài nhi biết mà”.

Tuyết Mạn Thiên cười cười, ánh mắt nhìn xuống đời qua mặt Tuyết Phi Bằng “Chỉ là tính tình ngươi quá hấp tấp, nếu có thể sửa chữa khuyết điểm ấy thì cha rất yên tâm”.

Tuyết Phi Bằng ngạc nhiên hỏi “Cha nói thế là có ý gì?”

“Không có gì”, Tuyết Mạn Thiên ngừng lại một lúc rồi trầm giọng nói “Có thể cha phải ra ngoài một chuyến, chuyện ở nhà giao lại cho Hồ quản gia và ngươi”.

Tuyết Phi Bằng ngẩn ra, nói “Vậy cha...”.

Tuyết Mạn Thiên ngắt lời “Hồ Kỳ theo ta đã bấy nhiêu năm, có thể tin cậy, có chuyện gì không giải quyết được, chắc y cũng có thể đưa ra một ý kiến để ngươi cân nhắc”.

Tuyết Phi Bằng ngẩn ra lắng nghe, không hề nói chen vào, Tuyết Mạn Thiên nói tiếp “Có điều y cũng đã lớn tuổi rồi, trí nhớ tự nhiên cũng suy giảm một chút, hành động đương nhiên cũng không mau lẹ như ngươi, ngươi cũng đừng trách y”.

Tuyết Phi Bằng nghe thấy đột nhiên có một cảm giác bất tường, từ khi sinh ra đến nay quả thật đây là lần đầu tiên y nghe Tuyết Mạn Thiên nói những lời như thế.

Đó quả thật rất giống lời trời trần của một người sắp chết.

Tuyết Mạn Thiên lại nói tiếp “Từ trước đến nay ta đều nghiêm cấm ngươi ra ngoài là vì lo ngươi gây ra tai họa, sau khi ta đi rồi, tốt nhất ngươi nên ở trong nhà”.

Tuyết Phi Bằng rốt lại không nhin được lên tiếng “Rốt lại cha định đi đâu?”

Tuyết Mạn Thiên trầm ngâm nói “Chuyện đó ngươi không cần đếm xỉa tới”.

“Vậy nếu muốn tìm cha thì...”.

“Ngươi cũng không cần tìm ta, nếu sự tình thuận lợi thì ta sẽ rất mau lẹ trở về thôi”.

“Là sự tình gì?”, Tuyết Phi Bằng hỏi riết tới.

Tuyết Mạn Thiên nói “Ta muốn đi tìm vài người bạn”.

Tuyết Phi Bằng bất giác nhớ lại hai người Vô Diện và Vô Châu “Có phải là họ không?”

Tuyết Mạn Thiên im lặng gật đầu.

Tuyết Phi Bằng lại hỏi ngay “Rốt lại họ là ai? Tại sao trước nay không hề nghe cha nói tới?”

Tuyết Mạn Thiên nói “Vì trước nay ta cho rằng họ đã không còn sống nữa mà đã chết rồi, vả lại những chuyện về họ quả thật cũng không có gì đáng nói”.

Tuyết Phi Bằng thấy rõ Tuyết Mạn Thiên không muốn nói nhiều với y, cũng biết không thể cưỡng ép, bèn hỏi qua chuyện khác “Vậy cha định lúc nào lên đường?”

“Trong vòng ba ngày”, Tuyết Mạn Thiên ánh mắt rơi xuống lá cờ vải trắng trên tay.

Gió thổi mạnh, lá cờ vải trắng phần phật bay tung.

Tuyết Phi Bằng ánh mắt lại chuyển qua lá cờ vải trắng, không chờ y lên tiếng, Tuyết Mạn Thiên đã nói “Lẽ ra họ nên đích thân tới đưa lá cờ này cho ta, nếu họ làm như thế thì ít nhất sự tình cũng sẽ đơn giản hơn nhiều”.

Tuyết Phi Bằng nói “Lá cờ này có phải là một loại tín vật không?”

Tuyết Mạn Thiên đáp “Không sai”.

Tuyết Phi Bằng lại hỏi “Vậy hai người ấy...”.

“Họ chỉ là hai tên nô tài”, Tuyết Mạn Thiên lạnh lùng cười một tiếng.

“Là nô tài của ai? Là của chủ nhân lá cờ trắng này à?”

Tuyết Mạn Thiên không trả lời, nhưng dáng vẻ giống như thừa nhận.

“Nhưng chủ nhân lá cờ trắng này là ai?”

Tuyết Mạn Thiên nói “Chính là thêu trên lá cờ đấy”.

Tuyết Phi Bằng sửng sốt “Là con quái vật đầu người thân rắn cánh dơi móng chim này à?”

Tuyết Mạn Thiên lại im lặng, chỉ thở dài một tiếng.

“Thế thì là cái gì?”, Tuyết Phi Bằng quả thật khó mà tin được.

Tuyết Mạn Thiên hoàn toàn không giải thích, chợt xua tay nói “Không còn sớm nữa, sao người chưa về phòng nghỉ ngơi đi?”

Tuyết Phi Bằng nói “Vậy cha...”.

Tuyết Mạn Thiên lại xua tay nói “Có chuyện gì sáng mai sẽ nói”.

Tuyết Phi Bằng cũng nhận ra Tuyết Mạn Thiên tâm tình không thoải mái, không dám trái ý, mang đầy lòng nghi cảm bước đi.

Tuyết Mạn Thiên đưa mắt nhìn theo Tuyết Phi Bằng, thở dài một tiếng, đương nhiên y biết rõ sự trả lời của mình khó có thể làm Tuyết Phi Bằng thỏa mãn.

Nhưng ngoài cách ấy ra, y còn có thể nói gì được?

Gió đêm thổi tung khăn áo của y, nhưng không thổi tan nét lo lắng giữa hai hàng chân mày y, y ngẩng đầu nhìn trời, khuôn mặt tằm trong ánh trăng, cũng trắng bệch như màu lá cờ vải trắng trong tay y.

Lá cờ bay phần phật trong gió, con quái thú giống như gọi tới là ra.

Rốt lại đó là cái gì?

* * * * *

Đêm ấy y ngủ không yên, không ngừng nằm mơ thấy ác mộng, trước đêm ấy y đã trải qua cuộc sống rất yên ổn, một thân võ công cũng trong đêm ấy mới có cơ hội thi triển.

Tuy y thua rất thê thảm, nhưng y hoàn toàn không để bụng, vì y biết võ công và kinh nghiệm của mình quả thật vẫn không đủ. Mà y cũng biết rõ hai cao thủ đã gặp đêm qua quả thật rất cao cường, nên người y lo lắng chỉ là cha y.

Y mang đầy lòng nghi cảm vào giấc mơ, tỉnh dậy trong lúc hoảng sợ, trong chớp mắt trước khi tỉnh dậy, y mơ thấy con quái thú đầu người thân rắn cánh dơi móng chim kia đang lẳng không vọt tới vỗ y.

Y hoảng sợ mở to mắt, lập tức phát giác đó chẳng qua chỉ là một giấc mộng, sau đó lại phát giác lưng áo ướt đầm mồ hôi lạnh.

Ngần ra một lúc, y thở dài một tiếng, nhảy xuống giường, bước ra cửa sổ, đẩy cánh cửa ra.

Gió sớm thổi thốc vào mặt, Tuyết Phi Bằng tinh thần chợt phấn chấn, tiện tay cầm một cái áo khoác, lại rút một thanh trường kiếm treo trên tường xuống, bước tới đẩy cửa, vốn định ra viện luyện kiếm một lúc, nào ngờ vừa đẩy cánh cửa ra một nửa thì nhìn thấy một bóng người như cánh chim lướt cạnh bức tường cao bên kia.

Bóng người ấy xem ra khá quen thuộc, Tuyết Phi Bằng cơ hồ lập tức khẳng định, đó chính là Tuyết Mạn Thiên cha y.

Y ngẩn ra, thân hình lập tức triển khai, lướt qua phía bức tường.

Bức tường cao ấy không làm khó được y, y lướt lên tới đầu tường, đưa mắt nhìn ra thì người kia đã cách đó vài trượng.

Người ấy một thân áo gấm, trên lưng đeo một cái bao phục bằng gấm, một thanh trường kiếm, tuy không khai triển khinh công nữa, nhưng bước chân di động rất mau lẹ.

Tuyết Phi Bằng lập tức quyết định, lập tức nhảy xuống tường đuổi theo.

Y hành động vô cùng cẩn thận, ra sức lợi dụng cây cối chung quanh che chắn, việc làm ấy đối với mà nói là lần đầu tiên, nhưng y dường như đột nhiên đã học được rất nhiều, cẩn thận nơm nớp rón rén đi theo phía sau.

Người áo gấm bước đi, giống như đã phát giác được, đột nhiên ngoảnh lại, y không nhìn thấy Tuyết Phi Bằng, nhưng Tuyết Phi Bằng lại nhìn thấy mặt y.

Quả thật đúng là Tuyết Mạn Thiên!

Trong chớp mắt ấy, trái tim Tuyết Phi Bằng cơ hồ vọt ra khỏi lồng ngực, y núp trong một bụi cây, vừa định rẽ ra bước lên, thì nhìn thấy Tuyết Mạn Thiên quay lại, đời nào còn dám động đây.

Gió thổi lá cây thưa thớt, cũng thổi tung tâm tình của Tuyết Phi Bằng, y chợt muốn xông ra hỏi rõ cứu cánh.

Nhưng y còn chưa quyết định, Tuyết Mạn Thiên đã quay người cất bước, tiếp tục đi về phía trước.

* * * * *

Tuyết Mạn Thiên đột nhiên quay đầu, hoàn toàn không phải vì phát giác ra có người theo dõi, mà hoàn toàn là một hành động vô ý thức. Y chọn thời điểm này ra đi mục đích là để tránh khỏi bị người ta phát giác nên vượt tường ra chứ không dùng ngựa. Tuy đã một đêm không ngủ, nhưng đối với y mà nói, tựa hồ hoàn toàn không có ảnh hưởng gì lớn, chỉ là hai hàng chân mày nhú lại suốt một đêm, hiện tại dường như đã dính luôn vào một chỗ. Bước chân của y tuy nhanh, nhưng sau khi nhảy qua tường vẫn chưa thi triển khinh công. Chỉ vì trước mặt y là một con đường xa xôi, qua một đêm thận trọng suy nghĩ, y mới quyết định chọn lúc này ra đi, nhưng không ngờ rằng lại bị Tuyết Phi Bằng phát giác theo dõi phía sau. Y đã rời khỏi giang hồ nhiều năm, kinh nghiệm giang hồ vốn phong phú nhưng hiện tại đã sa sút. Huống hồ y lòng đầy tâm sự, tinh thần hoảng hốt, nên thủy chung không hề phát giác ra bị Tuyết Phi Bằng theo dõi.

Thẩm Thăng Y truyền kỳ hệ liệt gồm 24 “vụ án” có liên quan với nhau được xuyên suốt bởi một nhân vật là hiệp khách Thẩm Thăng Y.

24 vụ án ấy gồm:

1. Ngân Kiếm Hận.
2. Thập Tam Sát Thủ.
3. Bạch Tri Thù.

4. Tương Tư Phu Nhân.
5. Họa Mi Điếu.
6. Vô Song Phổ.
7. Phượng Hoàng Kiếp.
8. Thiên Dao.
9. Thất Dạ Câu Hồn.
10. Vô Trường Công Tử.
11. Ngân Lang.
12. Tử Vong Điếu.
13. Ngọc Thanh Đình.
14. Đồ Long.
15. Quỷ Tiêu.
16. Quỷ Huyết U Linh.
17. Huyết Biển Bức.
18. Truy Lạp Bát Bách Lý.
19. Phong Lôi Dẫn.
20. Ma Dao.
21. Lôi Đình Thiên Lý.
22. Khô Lâu Sát Thủ.
23. Tiêu Hồn Lệnh.
24. Phong Thần Thất Giới.

2. Chương 2: Xông Pha Đường Dịch Trạm, Cha Con Đều Thất Tung

Qua cầu đá, lên đường lớn.

Sau nửa giờ, Tuyết Mạn Thiên đã vào tới thị trấn. Thời gian còn sớm, đường lớn hẻm nhỏ đã có không ít người đi lại, điều đó càng tiện cho việc theo dõi của Tuyết Phi Bằng.

Tuyết Phi Bằng mấy lần suýt chạy tới hỏi một phen cho rõ, nhưng đều kiềm chế. Có lẽ y cũng đã rõ nếu Tuyết Mạn Thiên chịu nói thì đã không rời nhà như thế.

Qua một khúc quanh, Thái Bạch cư đã trước mặt.

Tối hôm qua Tuyết Phi Bằng uống rượu với Sở Lăng chính là ở đây.

Tuyết Mạn Thiên cũng đi về phía Thái Bạch cư.

Tuyết Phi Bằng phía sau nhìn thấy, cảm thấy kỳ lạ, nhưng lại không dám tới quá gần, bước qua trước hiên một gian hàng quan sát cổng vào Thái Bạch cư. Tuyết Mạn Thiên vào một lúc vẫn chưa ra. Tuyết Phi Bằng chờ hồi lâu bất giác sốt ruột, nhịn không được bước qua phía đó. Cũng đúng lúc ấy, một bàn tay đột nhiên đặt lên vai trái y. Tuyết Phi Bằng giật nảy mình, tay phải bất giác nắm vào chuôi kiếm.

Một giọng nói lập tức vang lên “Tuyết lão đệ”.

Giọng nói rất quen thuộc, Tuyết Phi Bằng vừa nghe đã nhận ra, quay lại nói “Sở huynh”.

Người đứng sau lưng y, đặt tay lên vai y là một thiếu niên áo xanh. Thiếu niên này tuổi tác không lớn hơn Tuyết Phi Bằng bao nhiêu, nhưng cử chỉ trầm ổn hơn rất nhiều. Thiếu niên áo xanh này cũng chính là Sở Lăng bạn duy nhất của Tuyết Phi Bằng.

Thật ra y lớn hơn Tuyết Phi Bằng không quá ba tuổi, chỉ là ra ngoài bảo tiêu, nên kiến văn tự nhiên rộng rãi hơn Tuyết Phi Bằng.

Ánh mắt y dán vào tay phải Tuyết Phi Bằng, ngạc nhiên hỏi “Người khấn trương chuyện gì thế?”

Tuyết Phi Bằng lắc đầu, nói “Không có gì”.

Sở Lăng cười một tiếng nói “Chúng ta là bạn bè lâu năm, tại sao ngươi còn định nói dối với ta? Ta ở phía sau nhìn ngươi lâu lắm rồi”.

Tuyết Phi Bằng chợt đỏ mặt, nói “Sở huynh vẫn chưa lên đường à?”

Sở Lăng cười nói “Không phải ta đã nói với ngươi là nửa tháng nữa sẽ không đi đâu cả, lúc ấy ngươi chưa nghe rõ à?”

Tuyết Phi Bằng cười gượng, nói “Bây giờ ta nhớ ra rồi”.

Sở Lăng nói “Lão đệ, ta thấy ngươi tinh thần hoảng hốt, là có chuyện gì không giải quyết được phải không?”

Cũng không chờ Tuyết Phi Bằng trả lời, Sở Lăng lại vỗ ngực nói “Dù chuyện to bằng trời mà có ta ở đây, ngươi cũng không ngại gì cứ nói ra”.

Tuyết Phi Bằng định nói lại thôi.

Sở Lăng hỏi riết tới “Có phải là muốn tìm người nào tính sổ không, ta sẽ đi với ngươi”.

Tuyết Phi Bằng vội vàng lắc đầu, nói “Không có chuyện ấy đâu, ta...”. Y thở dài một tiếng, rốt lại nói thật “Ta là theo dõi một người tới đây”.

Sở Lăng lập tức hỏi “Người nào? Tại sao ngươi muốn theo dõi y?”

Tuyết Phi Bằng chưa trả lời, rơi vào cõi trầm tư, là y suy nghĩ xem có nên nói chuyện này ra không.

Sở Lăng nhìn nhìn y, nói “Chắc chuyện này phát sinh tối hôm qua, nhiều lắm là phát sinh sau khi ngươi rời khỏi Thái Bạch cư”.

Tuyết Phi Bằng không thể không thừa nhận.

Sở Lăng nói tiếp “Cũng nhất định không phải là chuyện bình thường, trước nay ta chưa bao giờ thấy thần sắc của ngươi khó coi như thế này”.

Tuyết Phi Bằng chỉ cười gượng, ánh mắt lại hướng qua phía cổng lớn Thái Bạch cư.

Sở Lăng ánh mắt di chuyển, hỏi “Người ấy vào Thái Bạch cư à?”

Tuyết Phi Bằng nói “Không sai”. Xem ra dường như y còn định nói thêm, nhưng sau cùng lại im lặng.

Sở Lăng hỏi qua chuyện khác “Chúng ta có phải là bạn thân với nhau không?”

Tuyết Phi Bằng sửng sốt, nói “Tại sao Sở huynh lại hỏi như thế?”

Sở Lăng nghiêm trang nói “Bạn bè phải giúp nhau lúc hoạn nạn, nếu ngươi vẫn coi ta là bạn của ngươi, thì cứ nói rõ với ta rốt lại đã xảy ra chuyện gì?”

Tuyết Phi Bằng lại thở dài một tiếng, nói “Tiểu đệ hoàn toàn không phải muốn giấu diếm, chỉ là không biết nên nói thế nào”.

Sở Lăng nói “Thế thì đơn giản thôi, trước tiên ngươi cứ nói cho ta biết ngươi theo dõi ai”.

Tuyết Phi Bằng từng tiếng từng tiếng buông ra “Là cha ta!”

Lần này tới lượt Sở Lăng sửng sốt.

Tuyết Phi Bằng hỏi tiếp “Người không tin phải không?”

Sở Lãng cười gượng một lúc “Ta chỉ là thấy kỳ lạ”.

“Đây vốn là một chuyện rất kỳ lạ”. Tuyết Phi Bằng ngừng lại một lúc rồi hỏi qua chuyện khác “Thái Bạch cư có bao nhiêu cửa ra vào?”

Sở Lãng nói “Người lo lệnh tôn sẽ ra theo cửa khác phải không?”

Tuyết Phi Bằng nói “Đúng là có ý ấy”.

Sở Lãng nói “Y đã phát hiện ra người theo dõi chưa?”

“Chắc là chưa”, Tuyết Phi Bằng ngẫm nghĩ rồi nói “Ta đã rất cẩn thận, vả lại tuy ông có rất nhiều tâm sự, nhưng hoàn toàn không để ý lắm tới tình hình chung quanh”.

Sở Lãng nói “Thế thì người không cần lo”.

“Vạn nhất...”, Tuyết Phi Bằng hai tiếng ấy vừa buông ra, Sở Lãng đã nói tiếp “Nếu y đã phát hiện được, thì căn bản không cần phải vào Thái Bạch cư để lỏn đi”.

Tuyết Phi Bằng ngẫm nghĩ, gật đầu nói “Bằng vào khinh công của ta, vốn không thể đuổi kịp ông”.

“Ta là có ý ấy”, Sở Lãng ánh mắt chuyển qua Thái Bạch cư “Theo như ta thấy, lệnh tôn vào Thái Bạch cư chắc là để ăn sáng rồi lên đường”.

Tuyết Phi Bằng nói “Có lẽ là thế”.

Sở Lãng lại nhìn qua Tuyết Phi Bằng “Vậy chuyện này phát sinh thế nào?”

Tuyết Phi Bằng nói “Chuyện này phải nói từ lúc ta rời Thái Bạch cư tối hôm qua”.

Sở Lãng nói “Ta đang nghe đây”. Câu ấy cũng như thúc giục Tuyết Phi Bằng mau nói cho rõ ràng.

Tuyết Phi Bằng sau cùng đem hết chuyện tao ngộ tối hôm qua kể ra, y đã kể với Tuyết Mạn Thiên một lượt, bây giờ kể lại, đương nhiên càng rành mạch.

Sở Lãng nghe rất chăm chú, nghe tới mức ngẩn người ra, tuy y đã có kinh nghiệm ba năm đi lại giang hồ nhưng chưa từng gặp phải chuyện kỳ quái thế này. Đối với Vô Diện, Vô Châu rõ ràng y hoàn toàn không có ấn tượng gì, đối với con quái vật đầu người mình rần cánh dơi móng chim kia, rõ ràng cũng là lần đầu tiên nghe thấy.

Tuyết Phi Bằng từ dáng vẻ của Sở Lãng nhận ra, nên y không hỏi gì, chỉ kể lại chi tiết chuyện tối hôm qua. Ánh mắt của y vẫn hoàn toàn không rời khỏi Thái Bạch cư. Tuyết Mạn Thiên cũng chưa bước ra khỏi Thái Bạch cư.

Câu chuyện rốt lại đã kể xong, Tuyết Phi Bằng thở phào một tiếng, nói “Cho nên ta mới theo dõi tới đây thế này”.

Sở Lãng không nói gì, vẫn ngẩn ra ở đó.

Tuyết Phi Bằng lập tức hỏi “Sở huynh kinh nghiệm giang hồ phong phú, có từng nghe nói tới bang hội nào dùng một con quái vật đầu người mình rần cánh dơi móng chim làm tiêu chí không?”

Sở Lãng lắc đầu “Ngay cả nghe cũng chưa từng nghe”.

Y cười gượng một lúc rồi nói tiếp “Nói cho cùng thì ta vào đời chưa bao lâu, quả thật cũng không biết gì nhiều”.

Tuyết Phi Bằng đã nghĩ tới chuyện đó, nói “Nếu không phải là một bang hội rất đáng sợ, thì chắc gia phụ cũng không đến nỗi hoảng hốt như thế”.

Sở Lãng gật đầu nói “Nếu rất đáng sợ, thì người biết tới nhất định không ít, cũng nhất định sẽ dặn dò em cháu phải cẩn thận”.

Tuyết Phi Bằng hỏi “Lệnh tôn từng nói qua chưa?”

“Người khác cũng chưa”. Sở Lãng cau mày nói “Đây chắc là một bang hội rất bí mật, nên cũng rất ít người biết”.

Tuyết Phi Bằng trầm ngâm không nói gì.

Sở Lãng lại nói “Chỉ e lệnh tôn là một thành viên trong đó”.

Tuyết Phi Bằng thở dài một tiếng, nói “Cũng chưa biết chừng”.

Sở Lãng nói “Không ngại gì nói với người, ta đã từng hỏi dò về lệnh tôn với người trong tiêu cục, nhưng không ai nghe tới tên họ của y”.

Tuyết Phi Bằng nói tiếp “Võ công của ta thế nào, người biết rồi mà”.

Sở Lãng nói “Cao cường hơn ta, cho nên võ công của lệnh tôn, theo ta nghĩ nhất định còn lợi hại hơn nhiều cao thủ võ lâm, không thể nào hoàn toàn không nổi tiếng”.

Tuyết Phi Bằng nói “Vả lại gia phụ tuổi tác cũng không cao lắm, với một thân võ công như thế, không có lý do gì lại không muốn dương danh lập công”.

Sở Lãng nói “Với tuổi tác của lệnh tôn, vốn không có khả năng thoát xuất giang hồ, đối với người trong giang hồ mà nói, y vẫn còn là một người trẻ tuổi, vẫn còn làm được nhiều chuyện”. Y ngừng lại một lúc rồi nói tiếp “Người họ Tuyết lại hoàn toàn không nhiều, cao thủ võ lâm họ Tuyết theo chỗ ta biết thì trong vòng mười năm trở lại đây không có ai, người nói có kỳ quái không?”

Tuyết Phi Bằng trầm ngâm nói “Có thể là gia phụ chưa từng bước vào giang hồ”.

Sở Lãng chợt nói “Cũng có thể các người thật ra không phải là họ Tuyết”.

Tuyết Phi Bằng sững sốt, nhưng không phân bua.

Sở Lãng nói “Bạn thân không nói lời giả, chứ người nhà các người quả thật rất kỳ lạ”.

Tuyết Phi Bằng cười gượng, nói “Cả ta cũng thấy kỳ lạ, thì người ngoài càng không cần phải nói”.

Sở Lãng nói “Bất kể thế nào, ta cũng đã kết bạn với người rồi”.

Tuyết Phi Bằng nói “Có thể người trong gia đình ta vốn đầy sự tà ác”.

Sở Lãng ngắt lời “Đừng nghĩ ngợi bậy bạ, chúng ta cứ quyết định chuyện trước mắt đã”.

Tuyết Phi Bằng nói “Ta vốn muốn tìm gia phụ hỏi cho rõ, nhưng...”.

Sở Lãng nói “Nếu y chịu nói với người, thì tối hôm qua đã nói rồi, cũng không cần phải giấu ngấm ra đi”.

Tuyết Phi Bằng nói “Chính vì ta nghĩ tới điểm ấy, nên mới không đuổi tới”.

Sở Lãng nói “Theo dõi thế này cũng không phải là cách hay”.

Tuyết Phi Bằng nói “Nhưng ta không nghĩ ra được cách nào tốt hơn”.

Sở Lãng sờ sờ gáy, thở dài nói “Ta cũng không nghĩ ra”. Y cau mày rồi nói “Lão đệ, người có nghĩ tới chuyện này chưa, là cho dù không bị phát giác nhưng sau cùng phát hiện được bí mật bên trong, có thể người sẽ phải hối hận”.

Tuyết Phi Bằng nói “Nhưng nếu bảo ta ngồi chết dí trong nhà để chờ, thì càng không có ý vị gì”.

Sở Lãng nói “Nếu là người thì ta cũng sẽ làm như người thôi, được rồi, chúng ta cứ ngấm ngấm theo dõi”.

“Chúng ta à?”, Tuyết Phi Bằng lắc đầu “Sở huynh, người...”.

Sở Lãng nói “Chuyện này ta không gặp thì thôi, nhưng đã gặp, cho dù người có đuổi ta cũng không đi đâu”.

Tuyết Phi Bằng nói “Đây là chuyện của...”.

Sở Lãng nói “Lão đệ người nói thế là không coi ta như anh em rồi”.

Tuyết Phi Bằng nói “Trên đường có thể sẽ gặp...”.

Sở Lãng ngắt lời nói “Nếu thế thì ta lại càng không yên tâm để người theo dõi một mình”.

Tuyết Phi Bằng cảm kích nói “Nếu làm liên lụy...”.

Sở Lãng vung tay ngắt lời Tuyết Phi Bằng “Lão đệ, ta thấy người cũng là một nam tử hán đại trượng phu, tại sao lại bà bà má má như thế?”

Tuyết Phi Bằng cười gượng nói “Sở huynh đã nói thế thì ta còn biết nói gì nữa”.

Sở Lãng nói “Vậy thì người cứ tiếp tục giám thị ở đây, để ta tới phía trước mua vài món ăn”.

Tuyết Phi Bằng nói “Nhưng ta không đói...”.

“Cho nên mới nói lão đệ người không có kinh nghiệm giang hồ, nếu theo dõi đến lúc đói mà không có chuẩn bị trước thì làm sao là tốt?”

Tuyết Phi Bằng không thể không gật đầu, Sở Lãng cũng không nói gì thêm, rảo chân bước đi.

Tuyết Phi Bằng đưa mắt nhìn Sở Lãng bước vào một cửa hiệu, ánh mắt lại quay về chỗ cổng Thái Bạch cư.

Đến hiện tại y mới sực nhớ ra là mình không những không chuẩn bị thức ăn, thậm chí cả tiền bạc cũng không mang theo người. Lúc y đi quả thật rất vội vã, nếu không gặp Sở Lãng, thì trên đường quả thật y không biết làm sao là tốt.

* * * * *

Sở Lãng rất mau lẹ quay lại, ngoài một bọc thức ăn lớn còn có hai cái nón trúc rộng vành.

Tuyết Phi Bằng ánh mắt rơi lên cái nón trúc, ngạc nhiên hỏi “Cái này để làm gì?”

Sở Lãng nói “Nếu đi trên đường lớn, chỉ cần lệnh tôn quay đầu lại, cho dù người ở rất xa cũng không khó bị nhận ra, có thêm một cái nón trúc thế này thì tốt hơn nhiều”.

Tuyết Phi Bằng ngẫm nghĩ thấy cũng đúng, nói “Sở huynh rốt lại rất chu đáo”.

Sở Lãng nói “Người đừng quên là nhà ta mở tiêu cục, những trò chơi lật vặt này cũng phải học được ít nhiều chứ”.

Tuyết Phi Bằng chợt nghĩ ra một chuyện, hỏi “Sở huynh có cần về nhà báo một tiếng không?”

Sở Lãng nói “Không cần đâu, thời gian chưa chắc đã kịp, vả lại cha ta trước nay vẫn rất yên tâm về ta”.

Tuyết Phi Bằng nói “Nhưng báo một tiếng vẫn hơn, nếu không lại đi tìm người thì phiền phức lắm”.

Sở Lãng nói “Không kịp nữa đâu”, ánh mắt đột nhiên tỏ vẻ khẩn trương.

Tuyết Phi Bằng cũng đã nhìn thấy Tuyết Mạn Thiên từ cổng Thái Bạch cư đi ra, Sở Lãng lập tức chụp cái nón trúc lên đầu y, chính mình cũng đội cái còn lại lên đầu.

Tuyết Mạn Thiên bước ra cổng nhìn qua hai bên một cái, mới cất bước đi về phía trước, y hoàn toàn không phát hiện được điều gì, chỉ là tùy tiện nhìn một cái.

Lúc ánh mắt của Tuyết Mạn Thiên nhìn qua bên này, Tuyết Phi Bằng kìm không được bất giác co người về phía sau.

Sở Lãng kéo y lại nói “Không cần căng thẳng quá”.

Tuyết Phi Bằng gật đầu. Nhìn thấy Tuyết Mạn Thiên nhắc chân bước đi, y cũng lập tức bước lên, nhưng Sở Lãng lại giữ y lại “Đợi một lúc đã”.

Sở Lãng nói tiếp “Làm như thế quá lộ liễu, tuy lệnh tôn chưa chắc đã phát giác ra, nhưng người khác nhất định sẽ ngạc nhiên, nhìn theo chúng ta, như vậy nếu lệnh tôn quay lại, không khó sẽ phát hiện ra được chuyện gì đó”.

Tuyết Phi Bằng vừa định hỏi nên làm thế nào, Sở Lãng đã nói ngay “Bây giờ thì được rồi”.

Tuyết Phi Bằng đi được vài bước, chợt nói “Lúc này mà chúng ta đội nón trúc thế này, không phải chướng mắt sao?”

Sở Lãng nói “Người bình thường thì như thế, nhưng chúng ta ăn mặc theo kiểu người giang hồ, họ có nhìn thấy cũng không có cảm giác như thế”.

Y ngẩng nhìn lên trời rồi nói “Huống hồ trời đẹp thế này, cho dù không nắng lắm, nhưng cũng không ít người đội nón trúc mà”.

Tuyết Phi Bằng chỉ còn cách gật đầu.

Sở Lãng cười nói tiếp “Vả lại chúng ta cũng chỉ là tạm thời thế này thôi”.

Tuyết Phi Bằng ngạc nhiên hỏi “Sau đó thì thế nào?”

“Xem tình hình sẽ quyết định”. Sở Lãng vừa đi vừa nói “Theo dõi là một loại học vấn phức tạp lắm đấy”.

Tuyết Phi Bằng chợt hỏi “Có cần phải dịch dung cải trang không?”

Sở Lãng hỏi lại “Người cũng biết dịch dung à?”

Tuyết Phi Bằng lắc đầu nói “Không biết, cũng là nghe người nói, ta mới biết có kỹ thuật ấy”.

Sở Lãng nói “Đáng tiếc là ta một khiêu cũng không thông, còn chuyện cải trang thì chúng ta có thể suy nghĩ một phen”.

Tuyết Phi Bằng nói “Thật ra ta cũng hơi lo là bị nhận ra”.

Sở Lãng nói “Chuyện đó đơn giản, tới thị trấn trước mặt, chúng ta sẽ thay hai bộ y phục khác”.

Tuyết Phi Bằng ấp úng rồi nói “Sở huynh, vấn đề... vấn đề là...”.

Sở Lãng nói “Có chuyện gì lão đệ cứ nói thẳng, ấp a ấp úng như thế, ta không quen nghe đâu”.

Tuyết Phi Bằng thở dài một tiếng nói “Vấn đề là lúc đi quá gấp rút, tiểu đệ hoàn toàn không mang tiền theo trong người”.

Sở Lãng cười lớn nói “Ta còn cho rằng lão đệ người lo lắng chuyện gì, chứ chuyện đó thì hiện tại không thành vấn đề”.

Tuyết Phi Bằng nói “Ta nghĩ rằng trong người Sở huynh người cũng không mang bao nhiêu tiền đâu”.

Sở Lãng nói “Tuy không thật nhiều, nhưng nếu cần giải quyết chuyện ăn ngủ của hai người chúng ta thì đại khái cũng đủ”.

Tuyết Phi Bằng nói “Nhưng tiểu đệ...”.

Sở Lãng ngắt lời “Ta biết người muốn nói gì rồi, nhưng nếu người coi ta là bạn thì căn bản không nên nói nhiều”.

Tuyết Phi Bằng im bất, Sở Lãng lại hỏi “Người hoàn toàn không biết lệnh tôn định đi tới đâu à?”

Tuyết Phi Bằng gật đầu, chưa kịp nói gì, Sở Lãng lại hỏi “Cũng không biết y sẽ đi bao lâu à?”

Tuyết Phi Bằng nói “Chuyện gì ta cũng chẳng biết cả”.

Sở Lãng nói “Không sao, dọc đường ta đều có bạn bè, cứ xem tình hình thế nào, nếu không thì có thể hỏi mượn họ chút ít tiền bạc, cũng nhân tiện nhờ họ nhắn về nhà”.

Tuyết Phi Bằng nói “Làm Sở huynh người phải bận tâm, quả thật tiểu đệ rất áy náy”.

Sở Lãng chợt lấy vẻ mặt trang nghiêm, nói “Lão đệ, ta có mấy câu như cục xương vướng ở cổ họng, không nói ra không được”.

Tuyết Phi Bằng nói “Thì cứ nói thẳng ra”.

Sở Lãng nói “Lần theo dõi này nếu mà thành công, đương nhiên người sẽ phát giác được bí mật bên trong, nhưng bí mật ấy chưa chắc người đã thích biết đâu”.

Tuyết Phi Bằng nói “Tiểu đệ hiểu”.

Sở Lãng nói “Có rất nhiều chuyện, có lúc không biết là hay”.

Tuyết Phi Bằng nói “Tiểu đệ là người thế nào, Sở huynh người đã biết rồi mà”.

Sở Lãng nói “Người trước nay rất tò mò, mà lại rất cố chấp, nếu không biết rõ chuyện này, chắc chắn người không chịu thôi đâu”.

Tuyết Phi Bằng thở dài nói “Bất kể hay dở xấu tốt cũng đã thành định cục rồi, biết cũng có hề gì”.

Sở Lãng không thể không đồng ý, nói “Được, ta cũng không nói nhiều nữa”.

Câu nói vừa dứt, y rảo chân bước đi.

* * * * *

Giữa trưa, ba người trước sau tiến vào một thị trấn nhỏ, Tuyết Mạn Thiên thủy chung vẫn chưa phát hiện là bị theo dõi.

Y ăn cơm trong một quán cơm, Tuyết Phi Bằng và Sở Lãng thì đứng dưới mái hiên một gian nhà đối diện ăn lương khô mà họ mang theo.

Sở Lãng lập tức đi một vòng, lúc trở lại y đã mang theo hai bộ quần áo nông dân.

Tuyết Mạn Thiên tiếp tục lên đường, Sở Lãng và Tuyết Phi Bằng đi theo một đoạn, tới một khu rừng thì thay đổi quần áo.

Họ thủy chung vẫn giữ khoảng cách nhất định với Tuyết Mạn Thiên.

Trên đường có nhiều người đi lại, hai người bọn họ thay đổi quần áo xong, cũng không thấy có gì đặc biệt, người trên đường không để ý gì tới họ.

Tuyết Mạn Thiên càng không để ý, thật ra y cũng không ngờ rằng Tuyết Phi Bằng lại theo dõi y.

Đi bấy nhiêu đoạn đường, trong lòng y vẫn nặng nề, có lúc đầu óc gần như trống rỗng.

Y đi một mạch về phía đông, vừa lên đường, bước chân đã không ngừng, hai chân dường như đã không phải của y nữa.

Trước nay Tuyết Phi Bằng chưa bao giờ thấy cha y như thế.

Trong mắt y trước nay cha y là một người rất tiêu sái, rất thoát tục, không hề nóng nảy.

Cho nên tuy y biết đó chính là cha mình, nhưng trong lúc đuổi theo, có lúc cũng bất giác có cảm giác xa lạ.

Y thậm chí còn nghĩ tới chuyện vứt bỏ tất cả, nhưng thủy chung y vẫn không làm thế.

Đúng như Sở Lãng nói, trước nay y rất tò mò, mà cũng rất cố chấp.

* * * * *

Lúc hoàng hôn, Tuyết Mạn Thiên tiến vào một thị trấn khá lớn, chọn một khách sạn để trọ, sau đó qua một cửa hiệu bên cạnh, mua một con ngựa, tất cả những hành động đó đều lọt vào mắt Tuyết Phi Bằng và Sở Lãng.

Cho nên sáng sớm hôm sau, Tuyết Mạn Thiên phóng ngựa rời thị trấn, thì phía sau có một chiếc xe ngựa đuổi theo.

Tuyết Phi Bằng và Sở Lãng ngồi trong chiếc xe ấy.

Người đánh xe là một hán tử trung niên, tên Lâm Thành, trước đó y từng chở hàng cho Uy Viễn tiêu cục, có quen biết Sở Lãng.

Sở Lãng vốn định thuê một chiếc xe ngựa, lại gặp Lâm Thành, quả thật như cá gặp nước.

Đúng lúc Lâm Thành đang rảnh rỗi, một câu là xong, cũng không hỏi Sở Lãng thuê xe làm gì.

Xe ngựa tuy thô sơ quê kệch, nhưng so với đi bộ thì thoải mái hơn rất nhiều, vả lại còn tiện lợi hơn rất nhiều.

Họ chỉ cần vén rèm xe lên là có thể nhìn thấy Tuyết Mạn Thiên phía trước phóng ngựa đi đâu.

Về việc ăn uống đã có Lâm Thành lo, họ càng không bị bận rộn.

Việc theo dõi do đó càng thuận lợi.

* * * * *

Đã qua sáu ngày.

Tuyết Mạn Thiên thủy chung vẫn đi trên đường lớn, đối với Tuyết Phi Bằng và Sở Lãng thì đó là một chuyện rất hay.

Họ lại có cảm giác vô vị, vì điều đó chỉ biểu thị nơi Tuyết Mạn Thiên muốn tới còn cách một chặng đường.

Họ hoàn toàn không cho rằng nơi Tuyết Mạn Thiên muốn tới hoàn toàn không có chút nào là thần bí.

Sự tình mở ra đã thần bí như thế, thì sau đó cũng phải như thế mới đúng.

Nhưng mặc dù nóng ruột, họ vẫn hoàn toàn không bỏ qua chuyện theo dõi.

Trưa hôm thứ tư, con ngựa của Tuyết Mạn Thiên rốt lại đã rời khỏi đường lớn, phóng vào một con đường nhỏ bên trái.

Con đường nhỏ ấy ngoằn ngoèo chạy vào rừng.

Là rừng tùng, cây cao rợp trời, bị bao trùm bởi một không khí âm trầm khó nói.

Con đường nhỏ này lát bằng đá trắng, hoàn toàn không rộng, cũng không biết chạy tới chỗ nào.

Tuyết Mạn Thiên kìm cương quay đầu ngựa, phóng vào con đường nhỏ rồi lập tức thả lỏng dây cương.

Trước khi tiến vào, rõ ràng y đã lưu ý tới hoàn cảnh chung quanh.

Chiếc xe ngựa của bọn Tuyết Phi Bằng cách phía sau vài trượng.

Tuyết Mạn Thiên hoàn toàn không để ý tới chiếc xe ngựa, nhưng lúc chiếc xe ngựa chạy tới, y vẫn chưa tiến vào rừng tùng.

Tuyết Phi Bằng sau rèm xe nhìn ra, chỉ cho rằng Tuyết Mạn Thiên đã nghi ngờ chiếc xe ngựa, bắt giặc tìm đập thành thịch.

Sở Lãng vẫn giữ được bình tĩnh, hạ giọng nói “Lão Lâm, đừng dừng lại”.

Lâm Thành dạ một tiếng, tiếp tục đánh xe chạy về phía trước, dáng vẻ rất bình tĩnh, chỉ liếc qua Tuyết Mạn Thiên một cái.

Y hoàn toàn không biết Tuyết Mạn Thiên là ai, nên dáng vẻ rất tự nhiên.

Ánh mắt của y đương nhiên cũng lộ vẻ ngạc nhiên, nhưng bất kể là ai mà nhìn thấy một người cưỡi ngựa quanh quẩn ở ven rừng cũng không khỏi có ánh mắt ngạc nhiên như thế.

Cho nên Tuyết Mạn Thiên cũng không thấy có gì lạ.

Chiếc xe ngựa phóng qua, Tuyết Mạn Thiên không có hành động gì, cũng không để ý gì.

Lúc ấy Tuyết Phi Bằng mới cảm thấy yên tâm.

* * * * *

Sau chiếc xe ngựa là mấy người đi buôn, Tuyết Mạn Thiên giống như đang chờ ai đó, vẫn kìm ngựa ở chỗ cũ.

Mấy người buôn bán ấy đi qua, lại qua một lúc, Tuyết Mạn Thiên mới kéo cương thúc ngựa phóng vào con đường nhỏ.

Lúc ấy chiếc xe ngựa đã đi xa, khuất bóng sau một chỗ quanh.

Tuyết Phi Bằng và Sở Lãng đã không còn trong chiếc xe, lúc chiếc xe chuyển qua khúc quanh, họ đều đã nhảy xuống.

Hai người lập tức đi vào rừng tùng cạnh đường, Sở Lãng đi trước, Tuyết Phi Bằng đi sau, đều đội nón trúc.

Trong rừng tùng hoàn toàn không khó đi, họ mau lẹ đi động tới bên này, không bao lâu đã nghe thấy tiếng vó ngựa.

Sở Lãng lập tức đi chậm lại, hạ giọng nói “Chúng ta đuổi theo tiếng vó ngựa, nhưng không nên tới gần quá”.

Tuyết Phi Bằng lo lắng nói “Nếu cha ta phóng ngựa chạy mau, chúng ta làm sao đuổi kịp?”

Sở Lãng nói “Người yên tâm, trong rừng tùng này, làm sao phóng ngựa chạy nhanh được, vấn đề chỉ là rừng tùng này chưa chắc đã là nơi cha ngươi muốn tới”.

Tuyết Phi Bằng nói “Thế thì làm sao là tốt?”

Sở Lãng nói “Trước mắt chúng ta chỉ có cách thấy bước nào đi bước ấy thôi”.

Trong lúc trò chuyện hai người vẫn không dừng bước, không bao lâu đã ra tới con đường nhỏ lát đá trắng.

Tiếng vó ngựa phía trước vang lại, không nhanh cũng không chậm.

Sở Lãng núp sau thân cây di chuyển lên phía trước, nói “Xem ra chúng ta đã gần tới chỗ ấy rồi”.

“Gia phụ muốn tới đây à?”

“Ngươi không để ý tới con đường nhỏ này sao?”

“Con đường nhỏ này thì sao?”, Tuyết Phi Bằng ngạc nhiên nhìn con đường, y quả thật không nhận ra chỗ nào đặc biệt.

Sở Lãng nói “Trong rừng tùng này mà có một con đường thế này đã là chuyện lạ rồi”.

“Ta lại không cảm thấy thế”. Tuyết Phi Bằng nói “Nếu phía trước có nhà, thì đương nhiên phải có đường”.

Sở Lãng nói “Con đường nhỏ này toàn lát bằng đá trắng, nếu là nhà người thường thì không ở một nơi thế này, lại càng không cần phải làm một con đường thế này”.

Tuyết Phi Bằng nói “Biết đâu có nhiều người ở thì sao?”, y ngừng lại một lúc rồi nói tiếp “Biết đâu con đường này lại thông ra một thị trấn lớn thì sao”.

Sở Lãng nói “Chẳng phải mới rồi Lâm Thành đã nói chung quanh đây không có thị trấn nào sao? Y làm nghề đánh xe, qua lại khu vực này nhiều năm, không có lý do gì mà không biết rõ”.

Tuyết Phi Bằng thở dài nói “Thật ra chúng ta cũng hy vọng đã tới nơi rồi”.

Sở Lãng gật đầu, nói “Sẽ rất mau chóng hiểu rõ thôi”.

Y nói chuyện không lớn tiếng, di động cũng rất cẩn thận, Tuyết Phi Bằng thì thỉnh thoảng lại đập gãy cành cây khô rơi trên mặt đất.

Tiếng vó ngựa vẫn vang lên không ngớt, rừng tùng dường như kéo dài vô tận.

Đi về phía trước hơn nửa dặm, trước mặt đột nhiên mở ra, xuất hiện một bãi đất trống.

Tuyết Mạn Thiên cưỡi ngựa đi trên bãi đất trống, tiếp tục tiến về phía trước, đi tới một trang viện kỳ lạ trước mặt.

Trang viện này xem ra khá lớn, phía trước có một hào đất rộng hơn hai trượng, trước cổng là một chiếc cầu kiều bắc qua hào. Cổng trang viện đóng chặt, hai bên là tường cao, cũng cao hơn hai trượng, muốn vào được quả thật không phải dễ.

Sở Lãng nhìn thấy trang viện ấy bất giác kinh ngạc kêu lên một tiếng.

Tuyết Phi Bằng ánh mắt đang tập trung vào cha, nghe thấy thế bèn hỏi “Có chuyện gì thế?”

Sở Lãng nói “Trang viện này hay quá”.

Tuyết Phi Bằng nói “Hay ở chỗ nào? Có phải là bí mật không?”

Sở Lãng nói “Bí mật cố nhiên là bí mật, nhưng khí thế cũng phi phàm, nếu ta không làm, chỉ e là phải đồn một khoảng rừng tùng, dọn sạch thành một bãi đất bằng, rồi mới xây trang viện lên”.

Tuyết Phi Bằng nói “Như thế phải mất bao nhiêu sức người sức của?”

Sở Lãng nói “Khó mà tính được”, y ngừng lại một lúc rồi nói “Chủ nhân trang viện này nhất định không phải là một người bình thường”.

Tuyết Phi Bằng trầm ngâm.

Sở Lãng ánh mắt di chuyển, nói “Nơi lệnh tôn muốn tới chính là chỗ này”.

Tuyết Phi Bằng “Ồ” một tiếng nói “Chúng ta đuổi theo đi”.

Sở Lãng kéo y lại, nói “Ở đây bốn phía là đất bằng, chỉ cần chúng ta bước ra khỏi rừng tùng là sẽ bị người trong trang viện phát hiện ra ngay”.

Tuyết Phi Bằng nói “Thế thì sao?”

Sở Lãng nói “Người không biết, có thể đây là một khu đất cấm, chúng ta chưa được phép mà sấn vào, chỉ e hậu quả thế nào thật là không dám nghĩ tới”.

Tuyết Phi Bằng nói “Nhưng cha ta...”.

“Đến lúc ấy chỉ e lệnh tôn cũng không làm gì được”. Sở Lãng trầm ngâm một lúc rồi nói “Mà nói lại nếu y tiện cho người biết thì cũng không cần phải đi lén như thế”.

“Vậy chúng ta phải làm sao?”

“Một là cứ chờ ở đây chờ lệnh tôn trở ra hỏi một câu cho rõ ràng, hai là lén vào xem thử là chuyện gì”.

“Chờ không phải là một cách, lúc nào cha ta mới ra quả thật rất khó biết”.

“Không sai...”, Sở Lãng cau mày nói “Nhưng lén vào thì trước khi vào, chúng ta phải tìm hiểu cho rõ trang viện này”.

“Làm thế nào để tìm hiểu cho rõ?”. Tuyết Phi Bằng quả thật không nghĩ ra được cách nào.

Sở Lãng nói “Chúng ta không ngại gì hỏi thăm các bậc tiền bối võ lâm một phen, con quái vật đầu người thân rắn cánh dơi móng chim nhất định là ký hiệu của một môn phái đặc biệt, trong các bậc tiền bối võ lâm nhất định có người nhận ra”.

Tuyết Phi Bằng chợt nói “Người nhìn kia, cha ta vào rồi”.

Tuyết Mạn Thiên lúc ấy đang phóng ngựa qua điệu kiều, tới trước cổng trang viện.

Cổng trang viện lập tức kéo lên, Tuyết Mạn Thiên cười ngựa đi vào trong.

Cánh cổng trang viện nâng lên xong lập tức hạ xuống. Tuyết Mạn Thiên giống như bước vào miệng một con quái thú, đột nhiên bị nuốt chửng.

Trong chớp mắt ấy, Tuyết Phi Bằng chợt có một cảm giác kỳ lạ, là trang viện này giống như đã biến thành con quái vật đầu người thân rắn cánh dơi móng chim kia.

Sở Lãng cũng nhìn thấy rất rõ, nói “Cử chỉ của lệnh tôn trước sau vẫn bình tĩnh thản nhiên như thế, thì rõ ràng y đã biết rõ người trong trang viện là ai”.

Tuyết Phi Bằng cười gượng nói “Nếu không cũng đã không biết sự tồn tại của trang viện này”.

Sở Lãng nói “Cứ làm theo ý ta là được”.

Tuyết Phi Bằng trầm ngâm nói “Nếu nghe ngóng không được, chúng ta...”.

“Đến lúc ấy sẽ tỉnh”, Sở Lãng quay lại nói “Trong thị trấn bên kia vừa khéo có mấy người bạn của cha ta, ta có thể tìm tới hỏi thăm họ một phen”.

Tuyết Phi Bằng ngẫm nghĩ rồi nói “Sở huynh, ta cứ chờ ở đây, biết đâu cha ta chỉ vào một lúc rồi sẽ trở ra”.

Sở Lãng nói “Nguy hiểm lắm”.

Tuyết Phi Bằng nói “Cha ta đã quen biết người trong trang viện, chắc họ không làm khó ta đâu, như thế được rồi, người đi tìm người hỏi thăm, ta chờ ở đây”.

Sở Lãng nói “Nếu xảy ra chuyện...”.

Tuyết Phi Bằng nói “Không đâu, ngay cả cha ta cũng không biết là bị theo dõi thì người trong trang viện càng không cần phải nói, chỉ cần ta đứng xa con đường này một chút, chắc không có chuyện gì đâu”.

Sở Lãng ngẫm nghĩ rồi nói “Cũng được, trước khi đêm xuống, bất kể có thu hoạch được gì không, ta cũng sẽ quay lại”.

Y ngừng lại một lúc rồi dặn dò “Trước khi ta trở lại, lão đệ người nhất thiết không được vọng động đấy”.

Tuyết Phi Bằng nói “Ta biết rồi”. Ánh mắt di chuyển, lại nói tiếp “Gốc tùng bên kia cành lá rậm rạp, ta sẽ núp ở đó”.

Sở Lãng vỗ vai Tuyết Phi Bằng một cái, nói “Lão đệ, cẩn thận đấy”.

Tuyết Phi Bằng nói “Sở huynh cứ yên tâm”.

Sở Lãng nói tiếp “Nếu hỏi không ra chuyện gì, ta sẽ chuẩn bị thức ăn đãi người ở đây”.

Tuyết Phi Bằng cảm kích nói “Làm Sở huynh vất vả”.

“Lại nói thế nữa rồi”, Sở Lãng lại vỗ vai Tuyết Phi Bằng một cái “Người nên nhớ, chúng ta là bạn bè tốt, anh em tốt”.

Tuyết Phi Bằng gật đầu, Sở Lãng cũng không nói gì nữa, xoay người theo đường cũ trở ra.

Cùng lúc ấy Tuyết Phi Bằng cũng triển khai thân hình, chuyển qua bên gốc tùng cành lá rậm rạp kia.

Phía trang viện sau khi Tuyết Mạn Thiên vào không có thay đổi gì, cánh cổng lớn cũng không hề mở ra nữa.

Tiếng bước chân của Sở Lãng tắt đi, chung quanh trở lại yên lặng, chỉ có tiếng gió thổi vào cành cây, từng trảng từng trảng sóng từng vang lên.

Tuyết Phi Bằng di động rất mau lẹ, vừa tới bên kia đã chọn một nơi kín đáo ngồi xuống, không động đậy nữa.

Chung quanh vì thế lại càng yên tĩnh.

* * * * *

Ánh nắng nhạt dần, xuyên qua cành lá soi xuống, đã không còn cảm giác ấm áp, Tuyết Phi Bằng chờ đến lúc ấy cũng càng lúc càng thấy lo sợ.

Gió mạnh dần, sóng từng lại từng trảng từng trảng vang lên.

Tuyết Phi Bằng nghe thấy, bất giác thở dài một tiếng, lẩm bẩm “Chỗ này ngay cả tiếng gió cũng giống như không hay”.

Câu nói vừa dứt, một trận gió phía sau thổi tới, thổi tung vạt áo của y.

Trận gió này rất đặc biệt, Tuyết Phi Bằng có cảm giác như thế, nhưng không nghĩ ra là đặc biệt chỗ nào.

Gió thổi cỏ động, rì rào thành tiếng.

Vạt áo bay lên rũ xuống rồi, Tuyết Phi Bằng vẫn nghe thấy tiếng vạt áo khua động, y tuyệt đối dám khẳng định đó hoàn toàn không phải là vạt áo của y.

Đó là từ phía sau vang tới, y không tự chủ rùng mình một cái rồi đột ngột quay đầu lại.

Sau đó y nhìn thấy một nữ nhân.

Đó rõ ràng chính là người y đã gặp giữa đêm khuya, trên phố lớn trong thị trấn mấy hôm trước.

Người mà khuôn mặt có thể vuốt sạch, biến thành một khoảng trống trơn.

Nữ nhân ấy đứng giữa hai gốc tùng cách y không đầy một trượng, quay lưng về phía y, nhưng y vẫn lập tức khẳng định nàng chính là Vô Diện.

Vóc dáng cũng thế, trang phục cũng thế.

Tuyết Phi Bằng sững sốt buột miệng kêu “Vô Diện...”.

Nữ nhân kia cười một tiếng nói “Người còn nhớ được ta”, rồi quay đầu lại.

Nàng có khuôn mặt, chính là khuôn mặt Tuyết Phi Bằng nhìn thấy trong đêm ấy, mày cong như vầng trăng non, mắt phượng, sống mũi thẳng, đôi môi nho nhỏ.

Sắc mặt của nàng giống như tô phấn, hoàn toàn không có chút huyết sắc, không có chỗ nào khác so với lúc Tuyết Phi Bằng nhìn thấy đêm trước.

Chỉ là đôi mắt của nàng đã có thần sắc, liếc liếc Tuyết Phi Bằng.

Tuyết Phi Bằng thật ra cũng có cảm giác bị liếc, vừa chạm vào ánh mắt của Vô Diện, trong lòng lạnh buốt.

Ánh mắt ấy quả thật rất lạnh lẽo, giống như băng tuyết, tuy nàng đang cười nhưng trên mặt lại hoàn toàn không có ý tươi cười.

Tuyết Phi Bằng hỏi lại “Tại sao cô lại ở đây?”

Vô Diện nói “Ta vốn là người ở đây, không ở đây thì ở đâu?”

Tuyết Phi Bằng nói “Trang viện này...”.

Vô Diện nói “Những điều người biết quả thật đã quá nhiều rồi đấy”.

Tuyết Phi Bằng nói “Cha ta vào đó làm gì?”

Vô Diện nói “Người muốn biết, sao không vào hỏi cha người một câu xem?”

Tuyết Phi Bằng xoay chuyển ý nghĩ, nói “Ý cô là ta có thể vào gặp cha ta phải không?”

Vô Diện nói “Tại sao lại không thể?”, rồi nhếch mép, rốt lại đã nở nụ cười.

Tuyết Phi Bằng lúc ấy mới lưu ý rằng lần này lúc cười nói môi Vô Diện mới động đấy.

Điều này khác hẳn với đêm trước.

Vô Diện ngừng lại một lúc rồi nói tiếp “Có điều, có một chuyện ta phải nói rõ với người trước là nếu vào rồi người không nên ra nữa”.

Tuyết Phi Bằng nói “Như thế là có ý gì?”

Vô Diện nói “Lẽ ra người phải hiểu rồi chứ”.

Tuyết Phi Bằng nói “Có phải các người không muốn người biết được bí mật trong đó trở ra, định giết người bịt miệng phải không?”

Vô Diện nói “Bọn ta không giết người đâu, tuy người phát hiện được bí mật trong rừng tùng, nhưng rốt lại người vẫn là con Tuyết Mạn Thiên, bọn ta vẫn nể mặt Tuyết Mạn Thiên”.

Tuyết Phi Bằng hỏi “Rốt lại cha ta tới trang viện này để làm gì?”

Vô Diện nói “Sao người không đích thân hỏi y?”

Tuyết Phi Bằng nói “Cô không nói thì thôi, chứ đã tới bước này, chắc là cha ta cũng không giấu diếm nữa rồi”.

Vô Diện nói “Chắc là không đâu, nhất là hiện tại người đã là một người trong bọn ta”.

Tuyết Phi Bằng nói “Nhưng ta không hề có ý ấy”.

Vô Diện nói “Có những chuyện cả cha người cũng không làm chủ được, huống hồ là người”.

Tuyết Phi Bằng im lặng, rơi vào cõi trầm tư.

Vô Diện lập tức vung tay một cái “Tiểu huynh đệ, mời”.

Tuyết Phi Bằng không động đậy, chỉ nhìn nhìn qua phía trang viện, Vô Diện chờ một lúc rồi nói “Sao thế? Chẳng lẽ người không phải là một người sao? Người còn chờ ai tới nữa?”

Tuyết Phi Bằng trong lòng sợ hãi, nhưng lập tức ưỡn ngực ra, nói “Thế này mà ta bỏ đi, cô sẽ cho rằng ta sợ sệt”.

Y lập tức nhấc chân, đi về phía trang viện, y hoàn toàn không muốn Vô Diện nghi ngờ rằng y hoàn toàn không phải đi một mình, còn có người khác cùng tới.

Vô Diện đi sát sau lưng Tuyết Phi Bằng, chợt nói “Người theo dõi cha người tới đây phải không?”

Tuyết Phi Bằng nghiêng răng, nói “Thế thì sao?”

Vô Diện cười nói “Tuyết Mạn Thiên tuy chưa già nhưng rõ ràng đã thoái bộ nhiều mặt, với võ công và kinh nghiệm của y, lẽ ra phải có phát hiện gì rồi, thế mà y hoàn toàn không”.

Tuyết Phi Bằng định nói lại thôi, sau cùng lại cất bước tiến về phía trước, Vô Diện cũng không nói gì nữa, như một cái hồn ma theo sau Tuyết Phi Bằng.

Tuyết Phi Bằng hoàn toàn không nghe thấy tiếng bước chân của Vô Diện, thậm chí cả tiếng vạt áo cũng không nghe, bất giác y lại nghi ngờ tiếng vạt áo mới rồi chẳng qua chỉ là Vô Diện cố ý gây ra.

Đi được vài trượng, Tuyết Phi Bằng nhin không được, hỏi “Tòa trang viện này rốt lại là của ai?”

Không có tiếng trả lời, Tuyết Phi Bằng bất giác quay lại nhìn.

Vô Diện hoàn toàn không bỏ đi, vẫn theo sau lưng y khoảng nửa trượng, thấy y quay đầu mới lên tiếng “Xem ra người không giống một người không nhẫn nại mà”.

Tuyết Phi Bằng hừ lạnh một tiếng, nói “Các người lén lén lút lút, chỉ e chẳng phải là tốt lành gì”.

“Người đang chờ cả cha người đấy nhé”.

Tuyết Phi Bằng không biết nói gì nữa, quay đầu lại đi tiếp.

Đi qua bãi đất phẳng, Tuyết Phi Bằng đã bước lên điều kiều, bất giác nhìn xuống một cái, cảm thấy rùng mình.

Hào nước dưới điều kiều hoàn toàn không sâu, từng ngọn từng ngọn đao sắc nhô lên khỏi mặt nước, dưới ánh nắng ánh sáng chớp chớp, nếu không cẩn thận lợi bữa xuống thì không khó gì phải chết trên mũi đao.

Vô Diện lập tức nói “Đáng tiếc là mùa này ít mưa, chứ nếu nước dưới hào cao thêm vài tấc, người muốn vào lên nhất định không có ý tốt, vừa nhảy xuống sẽ gặp phải đao dưới nước”.

Tuyết Phi Bằng chậm rãi đáp “Quả thật đáng tiếc đáng hận”, bước chân không ngừng, đi qua điều kiều.

Cũng đúng lúc ấy, cổng lớn lách cách kéo lên.

Trong cửa lại là một vùng tối đen.

Tuyết Phi Bằng lập tức ngăn ra, Vô Diện đi bên cạnh y, lại chìa tay ra, nói “Mời...”.

“Vào đây à?”, Tuyết Phi Bằng quay nhìn Vô Diện, trên mặt đầy vẻ nghi cảm.

Vô Diện lại hỏi “Người sợ à?”

Tuyết Phi Bằng nói “Cha ta là theo cửa này vào à?”

Vô Diện nói “Chẳng lẽ người không nhìn thấy sao?”

Tuyết Phi Bằng nói “Nhưng đây là một tòa trang viện, tại sao cửa vào lại tối om thế này?”

Vô Diện cười nói “Có quy định nào không cho phép xây dựng trang viện thế này không?”

Tuyết Phi Bằng cười nhạt “Nếu cô cho là ta sợ thì lầm rồi đấy”, rồi sải chân bước vào.

“Cha hồ không sinh ra con chó, câu ấy quả nhiên không sai”, Vô Diện lại bước tiếp.

Cánh cổng trang viện lại lập tức rơi xuống, trong tiếng lách cách, Tuyết Phi Bằng rơi vào một vùng tối tăm.

Tối tăm như cõi chết.

* * * * *

Tiếng lách cách rốt lại đã tắt.

Tuyết Phi Bằng bước chân đã sớm dừng lại, cũng không quay đầu nhìn qua Vô Diện, chỉ lắng nghe tiếng cánh cổng lách cách.

Y vẫn không tỏ vẻ gì, chờ cho tiếng lách cách tắt hẳn, mới hỏi “Thế này đã đáng cái gì?”

Vô Diện không trả lời, không nói tiếng nào.

Tuyết Phi Bằng quay đầu nhìn qua, trước mắt chỉ một màn tối tăm, không nhìn thấy gì, y buột miệng gọi lớn “Vô Diện...”.

Tiếng gọi vang lại, giống như có mấy người đang gọi, Tuyết Phi Bằng lập tức như một mũi tên vọt tới, vung tay chụp tới chỗ Vô Diện vừa đứng.

Cái chụp ấy rơi vào khoảng không, y vươn tay định chụp cái nữa, một ánh lửa đã lóe lên trong khung cảnh tối om.

Ánh lửa xanh biếc, là từ một đĩa đèn bằng đá gắn trên tường, dưới đèn lại không có người nào.

Tuyết Phi Bằng quay nhìn đĩa đèn, trong lòng lạnh buốt.

Trước nay y chưa từng nhìn thấy ánh đèn như thế, toàn thân y đều bị ánh đèn nhuộm thành màu xanh biếc.

... Vô Diện đâu rồi? Đĩa đèn này làm thế nào mà cháy lên?

Tuyết Phi Bằng lòng đầy nghi cảm, vừa lùi lại phía sau, tới dưới ngọn đèn, chạm vào tường rồi mới nhìn quanh đánh giá.

Trước mắt y có một thạch thất rộng khoảng hai trượng vuông, bên trong trống không.

Tay y bắt giắc đề lên chuôi kiếm, cũng chính trong chớp mắt ấy, y đột nhiên phát giắc ra bức tường đá sau lưng y chuyển động.

Một luồng hơi lạnh trong chớp mắt chạy suốt sống lưng, y bật tiếng la hoảng, nhảy xổ về phía trước, lăn tròn một vòng dưới đất, lẩn tới bức tường đối diện.

Kiểm soát một tiếng tuốt ra khỏi vỏ, y cầm kiếm trong tay, ngồi thẳng lưng lên, trừng mắt nhìn chằm chằm vào bức tường có gắn đĩa đèn.

Trên đó đã xuất hiện một cánh cửa, một cánh cửa một người có thể đi lọt.

Một nữ nhân đứng giữa cửa, tóc dài xõa xuống vai, y phục rõ ràng giống hệt Vô Diện.

Quả thật nàng cũng chính là Vô Diện, khuôn mặt đã biến thành một khoảng trống trơn, không có lông mày, lông mi, mắt, mũi, môi, miệng.

Cho nên cũng không lộ ra dáng vẻ gì.

Nhưng Tuyết Phi Bằng thì có, y vừa sợ vừa giận trợn mắt nhìn Vô Diện, nói “Giả thần giả ma, họ Tuyết ta không sợ đâu”.

Tiếng cười trong như lục lạc bạc khua lập tức vang lên từ khuôn mặt trống trơn ấy, tiếp theo là câu nói “Ta chỉ là khôi phục lại khuôn mặt vốn có mà thôi”.

Tuyết Phi Bằng nói “Đây là lối đãi khách à?”

Vô Diện cười nói “Không ngờ người tuy còn nhỏ tuổi, nhưng nóng tính quá”.

Tuyết Phi Bằng cười nhạt nói “Cô còn chưa trả lời câu hỏi của ta”.

Vô Diện hỏi lại “Có điều khoản nào quy định phải đãi khách thế nào không?”

Tuyết Phi Bằng nói “Nếu đúng các người đãi khách như thế, thì quả thật ta cũng không còn lời gì để nói”.

Vô Diện nói “Vậy sao còn chưa vào đây?”

“Vào à?”, Tuyết Phi Bằng hỏi “Vào làm gì?”

“Đây là con đường duy nhất đi vào trang viện, nếu người sợ hãi, thì cứ ở lại đây cũng được”.

“Ai sợ chứ?”, Tuyết Phi Bằng sai chân bước tới.

Vô Diện ứng tiếng lùi lại, nói “Họ Tuyết quả nhiên tài giỏi”.

Tuyết Phi Bằng nói “Đâu có lén lút như các người”.

Vô Diện cười hỏi “Người nói như thế, không sợ chọc giận ta à?”

Tuyết Phi Bằng sững sốt, không nói gì nữa, Vô Diện nói tiếp “Thích hơn thua miệng lưỡi nhất thời thì có thể bị bọn ta nguyên rửa, trả thù tàn độc, cần gì phải chịu khổ như thế?”

Tuyết Phi Bằng nói “Ta không sợ chuyện đó, ta chỉ lo lắng một chuyện...”.

Vô Diện nói thay y “Về cha người chứ gì?”

“Đúng”, Tuyết Phi Bằng trầm giọng nói “Bắt đầu từ bây giờ ta sẽ không nói gì về các người nữa, nhưng đó là chỉ vì cha ta, chứ không phải vì cô, không phải vì sợ chịu khổ đâu”.

Vô Diện nói “Ta thấy người là một đứa nhỏ có hiếu đấy”, thân hình chớp lên, lại băng ra xa.

Tuyết Phi Bằng chạy mau theo, chạy qua cánh cửa, tiến vào một đường thông đạo.

Đường thông đạo này chạy thẳng về phía trước, hai bên cứ cách một trượng lại có một đĩa đèn đá, ánh sáng cũng có màu xanh biếc.

Vô Diện bị ánh sáng màu xanh biếc trùm lên, như một hồn ma lùi về phía sau, khuôn mặt trông trơn đối diện với Tuyết Phi Bằng, nói không hết về yêu dị.

Tuyết Phi Bằng hơi ngần ngừ, nhưng lại cất chân chạy mau về phía trước, tiếng bước chân trong đường thông đạo vang lên dội lại, từng tiếng từng tiếng làm rung động lồng người.

Ngoài tiếng bước chân của y, trong đường thông đạo không có âm thanh nào khác, Vô Diện thì quả thật giống như một tấm the mỏng phát phới bay đi.

Nếu đó là khinh công, thì không còn gì phải nghi ngờ là khinh công của Vô Diện đã đạt tới mức đăng phong tháo cực.

Nếu không phải là khinh công, thì chẳng lẽ Vô Diện này lại là một hồn ma?

Nhưng hồn ma làm sao có thể xuất hiện giữa ban ngày?

Tuyết Phi Bằng bước chân không dừng, nhưng khoảng cách với Vô Diện vẫn càng lúc càng xa, đường thông đạo này quả thật dài quá mức dự liệu của y.

Đường thông đạo này rốt lại sẽ tới chỗ nào? Có phải Địa ngục không?

Tuyết Phi Bằng lại có cảm giác đang chạy xuống Địa ngục.

Nơi này quả thật cũng không giống nơi người ở.

* * * * *

Dưới ánh sáng xanh biếc, Vô Diện quả thật giống như đã biến thành một con đom đóm.

Trong mắt Tuyết Phi Bằng, hiện chỉ thấy một vầng ánh sáng màu xanh biếc, một khối lân tinh. Khối lân tinh ấy từ to thành nhỏ dần, từ sáng thành tối dần, cuối cùng mất hút trong bóng tối. Tuyết Phi Bằng bước chân bất giác khựng lại, nhưng lập tức lại đuổi theo, bước chân càng gấp rút. Dây đĩa đèn đá gắn trên tường hai bên thông đạo phía sau lưng y cũng đúng lúc ấy tắt phụt từng ngọn từng ngọn. Bóng tối như một con quái thú, cứ nuốt hết đĩa đèn này tới đĩa đèn khác, đuổi sát theo Tuyết Phi Bằng. Tuyết Phi Bằng không hề để ý nhưng đột nhiên lại để ý, quay đầu nhìn lại thì phía sau đã không còn đĩa đèn nào phát sáng, chung quanh cũng đồng thời đột nhiên tối om. Hai đĩa đèn đá hai bên chỗ y đứng cũng đã tắt. Toàn bộ thân hình y đã mau chóng bị bóng tối nuốt chửng, bước chân lại mau lẹ hơn lướt về phía trước. Phía trước còn có ba đĩa đèn, ánh sáng xanh biếc chớp chớp, nhưng thân hình y vừa di động, một đĩa đã tắt, hai đĩa kia cũng dần dần tối đi. Tuyết Phi Bằng hít sâu một hơi, vận lực, thân hình như mũi tên mau lẹ vượt qua hai đĩa đèn ấy. Trước khi đĩa đèn sau cùng tắt phụt, y đã lướt qua khỏi chỗ ấy. Cũng đúng trong chớp mắt ấy, y đã nhìn thấy đầu kia của thông đạo ngay trước mắt, nhưng lại là một bức vách đá. Chẳng lẽ Vô Diện đã xuyên qua vách đá mà đi? Tuyết Phi Bằng vừa xoay chuyển ý nghĩ, đã rơi tõm vào bóng tối chết chóc. Y không lên tiếng, bước chân cũng dần dần chậm lại, mò mẫm đi về phía trước, tới bước này thì ngoài cách ấy ra, y quả thật không biết nên làm thế nào là tốt. Đi được hơn mười bước, hai tay y rốt lại đã chạm vào vách đá, gần như cùng lúc ấy, mặt đất dưới chân y đột nhiên biến mất. Mặt đất chỗ ấy quả thật đột nhiên trũng xuống, Tuyết Phi Bằng lại không nhìn thấy, mà cho dù nhìn thấy thì cũng không ứng phó kịp. Bởi vì chỗ trũng ấy là một khoảng mặt đất dài hơn hai trượng. Tuyết Phi Bằng tiếng la hoảng chưa tắt, thân hình đã chênh chếch trượt luôn xuống dưới. Đó hoàn toàn không sao khổng chế, trượt một mạch xuống tới đáy, rốt lại y cũng lặn võ từ nhỏ, trong lúc kinh hoàng thân hình vẫn giữ được thăng bằng, tay chân không hề bị tổn thương. Đáy chỗ trũng này là nơi nào? Tuyết Phi Bằng đương nhiên không biết, nhưng bất kể là giếng đào hay vực sâu không đáy, rơi xuống phải tan xương nát thịt, y cũng chỉ có cách nghe theo mệnh trời. Trong chớp mắt ấy, huyết dịch toàn thân, cả suy nghĩ của y cơ hồ đều đông cứng, toàn bộ thân hình đang theo đà trượt xuống, đột nhiên lại rơi vào khoảng không. Ruột gan y dường như đều bị rút sạch. Cũng chỉ trong chớp mắt, thân hình y đã chạm đáy, đập vào mặt đất cứng, đập xuống một vùng ánh sáng. Sau đó y nghe một tiếng “đùng”. Y lăn tròn hai vòng, bật người tung lên, nửa bò nửa nằm dưới đất, muốn mở to mắt ra, nhưng không mở được. Tuy y không biết mình đang ở đâu, nhưng biết là đang nằm dưới một vầng ánh sáng. Ánh sáng từ bốn phương tám hướng bắn tới, ánh sáng rất mạnh, mạnh tới mức Tuyết Phi Bằng không sao mở to mắt.

Ánh sáng ấy chưa chắc đã chói chang như thế, nhưng Tuyết Phi Bằng vừa trong bóng tối, từ bóng tối tiến vào chỗ sáng, cảm giác ấy tự nhiên đặc biệt sắc nhọn.

Tuyết Phi Bằng rất tự nhiên lấy tay che mắt một lúc, khi mắt đã quen dần mới buông tay ra, đưa mắt nhìn lên.

Vừa nhìn một cái, y lập tức trợn mắt há miệng.

Từ khi sinh ra đến nay, y chưa bao giờ tới một nơi như thế này, cả nghe cũng chưa nghe tới.

Đó là một gian phòng, một gian phòng không lớn lắm, bốn vách khảm gương đồng chi chít.

Gương đồng sáng lóng lánh, sáng tới mức có thể soi người, trên gương đồng khảm chi chít Khổng Minh đăng.

Dưới hàng trăm ngọn Khổng Minh đăng chiếu sáng, Tuyết Phi Bằng quả thật giống như một con quái vật phát sáng, nhưng điều làm người ta phát hoảng không phải là chuyện đó, mà là những tấm gương đồng.

Trong mỗi một tấm gương đều có một cái bóng của y, hàng trăm tấm gương, hàng trăm cái bóng.

Trong chớp mắt ấy, Tuyết Phi Bằng đột nhiên có cảm giác như đang bị rất nhiều người bao vây.

Tướng mạo của những người ấy lại hoàn toàn giống hệt y.

Đó đương nhiên là một cảm giác rất kỳ quái.

Đến khi y hiểu rõ đó rốt lại là chuyện gì, thì lại có một cảm giác - một cảm giác nghi ngờ chính mình đã bị một loại ma lực nào đó biến thành hàng trăm hàng ngàn người.

Cảm giác ấy đương nhiên càng kỳ quái.

Tuyết Phi Bằng không hề kêu la, y đã hoảng sợ ngẩn ra, những cái bóng trong gương đương nhiên cũng trợn mắt há miệng giống y.

Y quả thật cho rằng chẳng qua mình đang nằm mơ, nhưng y biết rõ mình hoàn toàn không phải đang nằm mơ.

Móng tay y đã vì bóp chặt mà đâm thủng lòng bàn tay, khiến y cảm thấy đau đớn.

Cũng không biết qua bao lâu y mới như vừa tỉnh mộng, trở lại bình thường, ngẩng phắt đầu nhìn lên trên.

Sau lưng y chỉ thấy gương đồng lấp lóe, từng cái từng cái bóng lộ vẻ kinh ngạc, dường địa đạo mà y trôi xuống đã không còn dấu vết gì nữa.

Ngẩng đầu nhìn lên, nóc phòng cách không đầy một trượng, nhưng nhìn thoáng qua, lại dường tượng như không có nóc.

Trên nóc cũng khảm đầy gương đồng, giữa những tấm gương gắn đầy đèn lưu ly sáng rực, dưới đất cũng thế.

Gian phòng này lại hoàn toàn lát bằng gương đồng.

Gương đồng soi vào nhau, vì thế trong gương có gương, gian phòng vốn không lớn lắm xem ra lại vô cùng rộng lớn.

Trong gương đã có gương, người trong gương tự nhiên cũng không phải mỗi tấm một người, lớn nhỏ tự nhiên cũng khác nhau.

Tuyết Phi Bằng không nhìn kỹ thì còn khá, nhìn kỹ rồi, bắt giác hoa cả mắt.

Thân hình của y rất tự nhiên lại di động.

Chung quanh cũng thế, xoay qua vài vòng, Tuyết Phi Bằng đã hoàn toàn mất hết phương hướng, đã không nhận ra mình từ chỗ nào rơi xuống.

Cảm giác trong lòng y lúc bấy giờ đã không phải là hai chữ sợ hãi có thể hình dung được.

Lại xoay một vòng, sau cùng y dừng lại, nhin không được gào lên “Vô Diện, cô ra đây”.

Tiếng kêu gào dội lại trong phòng hồi lâu không tan, nghe ra căn bản không còn giống thanh âm của y.

Giọng nói vừa tắt, một tràng tiếng cười âm trầm lập tức vang lên, là tiếng cười của nữ nhân, nghe ra rất giống tiếng cười của Vô Diện.

Tiếng cười ấy vừa vang lên, trong phòng dường như tối tăm lạnh lẽo hẳn.

Tuyệt Phi Bằng không nhận ra tiếng cười từ phía nào vang tới, thân hình y chuyển động trong tiếng cười, tiếng cười vừa ngừng lại, y đã kêu lên “Cô làm gì quá đáng thế? Có giỏi thì ra đây!”

Giọng nói của Vô Diện lập tức vang lên “Nếu người có bản lĩnh thì cứ tìm cho ra ta, nếu không...”.

“Nếu không thì sao?”, Tuyệt Phi Bằng quát hỏi, rồi lập tức nghiêng tai nghe ngóng.

“Chết già ở đây!”, giọng nói của Vô Diện biến thành rất âm trầm, âm trầm mà tàn khốc.

Tuyệt Phi Bằng rất để ý lắng nghe, nhưng vẫn không nhận ra, âm thanh dường như từ bốn phía đổ tới, lại dường như trên đỉnh đầu vang xuống, tới tiếng “đây” thì lại giống như từ dưới đất vọt lên.

Giọng nói lại phiêu hốt bất định như thế.

Tuyệt Phi Bằng tay trái đã tuốt kiếm ra khỏi vỏ, nhưng thanh kiếm không phóng ra được.

Hoàn toàn không phải vì y không còn sức dùng kiếm, mà căn bản y không biết đâm về phía nào.

Y lắng nghe rồi xoay một vòng, lại gào lên “Mới rồi cô nói tới đây làm gì, chẳng lẽ đã quên rồi à?”

“Ta nói gì chứ?”, Vô Diện cũng hỏi lại.

Tuyệt Phi Bằng nói “Cô nói ta vào đây thì có thể gặp cha ta, ta thấy cô không đến nỗi mau quân như thế”.

“Quả thật là ta có nói thế à?”

“Cô là có ý ấy, nên ta mới vào đây”.

“Ừa!”, Vô Diện âm trầm nói “Chuyện người nói có thể cũng là sự thật”.

“Sự thật chính là sự thật!”

Vô Diện chợt buông tiếng cười, giọng cười nghe ra có vẻ rất đắc ý.

Tuyệt Phi Bằng giận dữ quát “Cô cười cái gì?”

“Cười người trẻ con!”, Vô Diện cười rộ không ngớt.

“Đó là ý gì?”, Tuyệt Phi Bằng chậm rãi xoay một vòng.

“Người có biết ta là ai không?”

“Vô Diện!”, Tuyệt Phi Bằng buột miệng trả lời.

“Ta là muốn nói tới thân phận của ta kia”.

“Ai hơi đâu mà quản chuyện của cô”, Tuyệt Phi Bằng đối đáp rất hay.

“Thế thì người lầm rồi”, Vô Diện cười nhạt “Ngay cả thân phận của ta người cũng không biết mà lại tin lời ta, như thế không phải trẻ con thì là gì nào?”

Tuyệt Phi Bằng ngẩn ra ở đó, y không thể không thừa nhận lời Vô Diện quả thật rất có lý.

Vô Diện kể đó thở dài nói “Thằng nhỏ đáng thương thật”.

Tuyệt Phi Bằng đột nhiên hỏi “Cha ta có phải là một bọn với các người không?”

“Vốn là một bọn”, Vô Diện cười đáp “Nếu không y cũng không tới đây đâu”.

Câu nói ấy tựa hồ trong lời còn có lời, Tuyệt Phi Bằng lại không nhận ra, lại hỏi “Chẳng lẽ bây giờ đã không còn là một bọn à?”

“Cho nên y tới đây cũng giống như vào Địa ngục”.

Câu nói ấy như sét nổ giữa trời quang, Tuyết Phi Bằng không kịp được cảm thấy choáng váng.

Vô Diện lại nói tiếp “Người cũng không phải là một thằng ngốc, chẳng lẽ lại không hiểu lời ta nói sao?”

Tuyết Phi Bằng còn chưa trả lời, Vô Diện đã nói tiếp “Cha người đã xuống Địa ngục, muốn gặp y mà không chết thì làm sao được?”

“Cô đánh lừa ta!”, Tuyết Phi Bằng kêu lên “Cha ta mới vào đây không lâu”.

“Người cho rằng muốn giết một người cần có bao nhiêu thời gian?”. Vô Diện cười lớn “Ta lừa người à, tại sao ta phải lừa người?”

Tuyết Phi Bằng không trả lời được lại gào lên “Cha ta rốt lại đã làm chuyện gì mà các người phải giết ông?”

“Muốn biết thì có gì đơn giản hơn chứ?”, Vô Diện cười rộ không ngớt, tiếng cười vô cùng ghê rợn, giống như tên sắc bắn vào tim Tuyết Phi Bằng.

Tuyết Phi Bằng lớn tiếng kêu gào, một kiếm phóng ra.

Keng một tiếng, ánh kiếm phóng vào một tấm gương đồng rồi trượt đi, toàn bộ gian phòng cơ hồ cũng đồng thời lung lay.

Tuyết Phi Bằng không đề phòng, ngã chúi xuống đất, trong lòng rối bời, hai mắt hoa lên, một cảm giác như trời long đất lở tràn ngập trong lòng.

Đây rốt lại là sự thật hay ảo mộng, trong chớp mắt ấy Tuyết Phi Bằng hoàn toàn không sao phân biệt.

Trong mắt y, đèn đang sáng, mỗi tấm gương đồng chung quanh cũng đều như đang lắc lư.

Từng tràng từng tràng tiếng đùng đùng vang lên, liên tiếp nối nhau, toàn bộ gian phòng dường như đang lăn tròn.

Tuyết Phi Bằng cũng lăn tròn, sau cùng toàn bộ tinh thần đều đã sụp đổ.

Sau đó y ngất đi.

“Thằng nhỏ ngốc, nếu muốn giết người thì đâu cần phải giết ở đây”. Câu nói ấy của Vô Diện Tuyết Phi Bằng đã hoàn toàn không nghe thấy.

Câu nói vừa dứt, ánh đèn cũng tắt.

Tiếng động lập tức tắt ngấm, một không khí tĩnh mịch khó mà nói hết tràn ra trong phòng.

Người tuy chưa chết, nhưng không khí tĩnh mịch ấy lại gần với sự chết chóc.

3. Chương 3: Bận Thiết Lòng Lo Lắng, Khéo Gặp Thảm Thăng Y

Sở Lăng lùi ra mấy trượng, thân hình di chuyển, chênh chếch luôn qua một bên, sải chân chạy mau, dần dần bớt hồi hộp.

Gió thổi sóng từng như sóng cuốn, ngoài chuyện đó ra chỉ có tiếng chim kêu riu rít, Sở Lăng vừa đi vừa cẩn thận quan sát chung quanh.

Không có điều gì khác thường. Vừa động tâm niệm, thân hình y càng triển khai nhanh, xuyên qua rừng tùng, mau lẹ lướt về phía trước.

Y quả thật không sao yên tâm về việc Tuyết Phi Bằng một mình ở lại, vì y biết Tuyết Phi Bằng không có chút kinh nghiệm giang hồ nào, mà lại rất tò mò.

Điều duy nhất khiến y yên tâm chỉ là Tuyết Mạn Thiên ung dung tiến vào tòa trang viện kia, đủ thấy người trong trang viện nhất định có quan hệ với Tuyết Mạn Thiên, vậy thì cho dù Tuyết Phi Bằng lỡ không cẩn thận để bị phát hiện, thì họ đã biết Tuyết Phi Bằng là con Tuyết Mạn Thiên, chắc chắn cũng sẽ không làm khó y quá, Tuyết Mạn Thiên trước nay yêu thương Tuyết Phi Bằng, cho dù biết Tuyết Phi Bằng theo dõi có rất tức giận, cũng không thể đành lòng hạ sát thủ.

Cọp dữ không ăn thịt con, huống hồ Tuyết Mạn Thiên hoàn toàn không giống một kẻ độc ác.

Điều làm y lo lắng nhất, là cho dù tới trấn nghe ngóng cũng chưa chắc nghe ngóng được gì.

Tòa trang viện ấy, những người ở đó quả thật rất không thể suy đoán.

Nếu hoàn toàn không thu hoạch được gì thì bước tiếp theo sẽ hành động thế nào? Sở Lãng càng không biết.

Trước mắt y chỉ có cách thấy bước nào đi bước ấy.

Ra tới ngoài rừng, chiếc xe ngựa của Lâm Thành cũng vừa vòng lại, Sở Lãng vội bước ra đón, tung người nhảy lên xe.

Lâm Thành ngạc nhiên nhìn nhìn Sở Lãng, nhin không được hỏi “Thế nào rồi?”

Sở Lãng nói “Quay về trấn, mau lên”.

Lâm Thành nói “Vậy người bạn kia của ngươi...”.

Sở Lãng nói “Y có việc phải làm, ta thì phải làm phiền người chở ta trở lại một chuyến”.

Lâm Thành lắc đầu, nói “Hành động của bọn người giang hồ các ngươi, có lúc quả thật khó mà hiểu được”.

Sở Lãng cười một tiếng, cũng không giải thích gì nhiều, Lâm Thành cũng không hỏi gì nữa, giơng xe tiếp tục chạy về phía trước.

Sở Lãng dựa vào thùng xe, rơi vào cõi trầm tư, y là đang suy nghĩ nên tìm tới ai để nghe ngóng.

... Thiết Chương Kim Tiêu Từ Kiệt, Song Dao Thái Uy, đều là những người lịch lãm giang hồ thành danh từ sớm, kiến thức rộng rãi, chắc cũng biết một hai phần.

Tâm niệm vừa xoay chuyển, Sở Lãng buột miệng hỏi “Lão Lâm, có phải Từ Kiệt, Thái Uy đều trong trấn này không?”

“Song Dao Thái Uy, Thiết Chương Kim Tiêu Từ Kiệt?”

“Đúng là họ đấy”, Sở Lãng vỗ vai Lâm Thành một cái “Về hành tung của họ chắc ngươi cũng phải biết ít nhiều chứ?”

Lâm Thành nói “Ta tuy là bạn già với bọn xa phu trong tiêu cục của họ, nhưng không lưu ý lắm về công việc của họ”. Y ngừng lại một lúc rồi nói tiếp “Thái Uy thì theo ta biết ba hôm trước đã áp tải hàng rời khỏi trấn, ta còn nhìn thấy họ lên đường. Còn như Từ Kiệt thì không rõ, chỉ là trong mấy nhiều ngày, tiêu cục của y nghe nói làm ăn không khá lắm, chắc vẫn còn ở nhà”.

Sở Lãng nói “Vậy thì cứ chở ta tới tiêu cục của y, đó là tiêu cục Thiên Vũ, ở...”.

Lâm Thành nói “Ở phố lớn phía bắc trấn, tại một dải ấy, ngươi chỉ cần nói với ta cần tới đâu là xong”.

Sở Lãng cười nói “Ta chưa quên ngươi là người thông thạo mọi chuyện quanh đây”.

Lâm Thành cười lớn, giơng xe càng nhanh, Sở Lãng lại hai tay ôm đầu, rốt lại cũng dựa vào thùng xe nhắm mắt dưỡng thần.

Lâm Thành không đếm xỉa gì tới y, một mình giơng xe, thỉnh thoảng quát tháo một hai tiếng. Xe ngựa đi được nửa dặm, thị trấn đã hiện ra trước mắt, đúng lúc ấy Lâm Thành chợt buột miệng khen nhỏ một câu “Xem kìa, vị công tử kia tiêu sái thật!”

Sở Lãng “Ừa” một tiếng mở mắt nhìn ra, thấy trước xe không xa có một con ngựa đang phóng tới.

Kiểm xanh áo trắng, kỵ sĩ là một thanh niên, tóc xõa ngang vai, khoe môi nở nụ cười, mừng rỡ như nghe thấy câu nói của Lâm Thành.

Trang phục của y hoàn toàn không hoa lệ, nhưng nhìn thấy là nói không hết vẻ tiêu sái, giữa hai hàng chân mày mang ba phần ý vị uể oải, giống như trời có sập y cũng không hề để ý.

Sở Lăng liếc một cái, cau mày rồi trầm ngâm nói “Hình như đã gặp qua người này rồi”.

Lâm Thành chợt trở nên lăm lăm hẩn lên, hỏi “Là ở đâu thế?”, xem ra cũng rất có hứng thú đối với thanh niên cười ngửa từ phía trước phóng tới.

Sở Lăng nói “Để ta nhớ lại đã”.

Y còn chưa nhớ ra, con ngựa của thanh niên áo trắng đã lướt qua chiếc xe, cũng đứng trong chớp mắt ấy, Sở Lăng trong lòng lóe lên một tia sáng, buột miệng kêu “Thẩm Thăng Y”.

Ba tiếng ấy buột miệng gọi ra, âm thanh vang dội, Lâm Thành cũng hốt hoảng nhảy dựng lên, kể đó lập tức hoảng sợ hỏi “Người nói y là ai? Là Thẩm Thăng Y danh chấn giang hồ à?”

Sở Lăng nói “Ta thấy đúng là y, lão Lâm, lão Lâm, dừng xe lại!”

Lâm Thành sửng sốt, kìm cương ngựa lại.

Người áo trắng phóng qua chưa xa, nghe thấy rất rõ, kìm cương ngựa lại quay đầu nhìn nhìn chiếc xe ngựa.

Xe ngựa vừa dừng lại, Sở Lăng đã lộn người trong thùng xe lật ra ngoài, rơi xuống phía sau xe, lên tiếng gọi lớn “Thẩm công tử, Thẩm đại hiệp!”

Người áo trắng ánh mắt lộ vẻ nghi cảm.

Sở Lăng chân vừa chạm đất lại lập tức nhảy lên, nhô lên hụp xuống ba cái rơi xuống trước con ngựa của người áo trắng.

Người áo trắng lập tức hỏi “Chúng ta gặp nhau ở đâu nhỉ?”

Đó cũng giống như thừa nhận y chính là Thẩm Thăng Y, nhưng Sở Lăng vẫn hỏi “Người có đúng là Thẩm Thăng Y không?”

Thẩm Thăng Y cười một tiếng, nói “Người quả thật hoàn toàn không biết ta, đúng không?”

Sở Lăng không phủ nhận, nói “Ta chỉ nghe người ta nói qua trang phục của người”.

Thẩm Thăng Y cười nói “Trang phục có thể thay đổi, ta cũng hoàn toàn không phải cả năm đều ăn mặc thế này”.

Sở Lăng nói “Ta đã nghe người ta nói tới oai danh của Thẩm đại hiệp từ lâu, chỉ là trước nay không có cơ hội”.

Thẩm Thăng Y ngắt lời “Mọi người đều là thanh niên, những câu như thế không cần nói cũng được”.

Sở Lăng gật đầu liên tiếp nói “Phải lắm, phải lắm”.

Thẩm Thăng Y hỏi tiếp “Cao tính đại danh?”

Sở Lăng háng giọng nói “Sở Lăng, Sở Vạn Lý ở tiêu cục Uy Viễn chính là gia phụ”.

“Kim Dao Sở Vạn Lý?”

“Thẩm đại hiệp có quen gia phụ à?”

“Chỉ là hâm mộ danh tiếng”, Thẩm Thăng Y cười nói tiếp “Lão đệ người thay đổi cách xưng hô một chút có được không vậy?”

“Vậy ta gọi Thẩm đại ca được không?”, Sở Lăng lộ rõ sự hưng phấn, y quả thật không ngờ vị hiệp khách danh chấn thiên hạ này lại dễ gần như thế, thân thiết với người như thế.

Thẩm Thăng Y cười nụ gật đầu nói “Xem ra ta lớn hơn người vài tuổi, nên ta gọi người là lão đệ”.

“Thẩm đại ca”, Sở Lãng lại cao giọng nói “Không ngờ lại gặp được Thẩm đại ca ở đây”.

Thẩm Thăng Y nói “Ta chỉ là đi ngang, được rồi, người có chuyện muốn tìm ta à?”

“Đúng thế”, Sở Lãng nói thật.

Thẩm Thăng Y ngạc nhiên nói “Người biết ta sẽ đi qua đây à?”

“Không biết đâu”, Sở Lãng nói “Tiểu đệ chỉ là muốn tìm một người lịch duyệt giang hồ nghe ngóng một việc, gặp được đại ca, cũng là may mắn”.

“Ừ”, Thẩm Thăng Y hỏi ngay “Không biết người muốn nghe ngóng chuyện gì?”

Sở Lãng nói “Chúng ta vừa đi vừa nói chuyện, được không?”

Thẩm Thăng Y gật đầu, soạt một tiếng lật người nhảy xuống ngựa, nói “Người định vào trấn à?”

Sở Lãng nói “Bây giờ thì không vào nữa”.

Thẩm Thăng Y nói “Vậy thì...”.

Sở Lãng nói “Chỉ sợ làm lỡ hành trình của đại ca”.

Thẩm Thăng Y cười nói “Nếu ta có việc bên người, nhất định sẽ nói rõ với người mà”.

“Đại ca có thời gian, thế thì tốt quá”, Sở Lãng quay đầu nhìn Lâm Thành bên kia gọi “Lâm đại ca, người có thể quay về rồi”.

Lâm Thành nói “Không cần ta giúp đỡ cũng được phải không?”

Sở Lãng nói “Thiếu người một bữa rượu, lúc quay về sẽ tính”.

Lâm Thành cười chửi “Thằng tiểu tử ngươi biến thành kẻ thành thật từ lúc nào thế?”, roi ngựa lập tức đánh xuống, giọng xe phóng về phía trước.

Sở Lãng quay lại nói với Thẩm Thăng Y “Thẩm đại ca, chúng ta đi”, vừa nói vừa cầm dây cương cho Thẩm Thăng Y.

Thẩm Thăng Y buông một tiếng “Làm phiền”, rồi nói “Lão đệ, chuyện người muốn hỏi ta rốt lại là chuyện gì?”

“Có bang hội nào dùng một con quái thú làm tiêu ký không?”

“Một con quái thú à? Quái thú ra sao?”

Sở Lãng cũng biết mình nói năng không rành mạch, vội vàng bổ sung “Đó đúng là một con quái thú đầu người thân rắn móng chim...”.

Thẩm Thăng Y chợt ngắt lời “Có phải là còn có một đôi cánh dơi không?”

Sở Lãng kêu lên “Công tử biết con quái thú ấy à?”

Thẩm Thăng Y sắc mặt ngưng trọng, chợt hỏi “Chẳng lẽ người đã nhìn thấy tiêu ký ấy sao?”

Sở Lãng nói “Không phải là ta, mà là một người bạn của ta, y tên Tuyết Phi Bằng”.

“Tuyết Phi Bằng”, Thẩm Thăng Y cau mày “Chưa nghe qua cái tên này, y bao nhiêu tuổi rồi?”

“Nhỏ hơn ta ba tuổi, năm nay mười bảy”.

“Mười bảy tuổi? Còn trẻ như thế, làm sao lại thấy được cái tiêu ký ấy?”

“Y là nhìn thấy chỗ hai người, hai người ấy cũng là quái nhân, một người không có tròng mắt, một người thậm chí không có cả khuôn mặt”.

“Không có tròng mắt...”.

“Tức là tuy có mắt, nhưng không có tròng mắt, hoàn toàn là màu trắng”.

“Thế thì có gì lạ? Y chỉ là một người mù mà thôi, đúng không?”

“Chuyện ấy không rõ lắm, y mặc một tấm áo đen, bên ngoài thêu con quái thú ấy”.

Thẩm Thăng Y ngẫm nghĩ, nói “Còn người không có khuôn mặt thì thế nào?”

“Mặt cô ta trông trơn, không có lông mi, lông mày, tròng mắt, mũi, môi, miệng gì cả”.

“Lại có loại người như thế à?”

“Nghe nói cô ta vốn là có, nhưng tùy tiện vuốt mặt một cái thì mất hết”.

“Khoảng bao nhiêu tuổi? Ta là hỏi người không có tròng mắt ấy”.

“Râu tóc đều bạc trắng, đã già lắm rồi”.

“Là một người đàn ông à?”, Thẩm Thăng Y hỏi tiếp “Còn người không có khuôn mặt?”

“Người ấy là một nữ nhân, vả lại vốn còn rất xinh đẹp, nhưng vuốt một cái mất hết lông mày, lông mi, mắt, mũi, lại khiến người ta chỉ cảm thấy sợ hãi”. Sở Lãng bổ sung “Y đưa tới một chiếc khăn tay cho người bạn của ta, trên khăn cũng thêu hình con quái thú ấy”.

“Đưa cho y làm gì?”, Thẩm Thăng Y hỏi riết.

“Để chuyển lại cho cha y”.

“Là ai?”, Thẩm Thăng Y xem ra có vẻ rất hứng thú.

“Tên Tuyết Mạn Thiên, võ công rất cao cường... tuy ta không biết, nhưng có thể từ Tuyết Phi Bằng mà nhận ra”, Sở Lãng trong lòng có câu nào nói câu ấy, thể hiện rõ vô cùng tin tưởng Thẩm Thăng Y.

Thẩm Thăng Y vốn là thần tượng trong lòng bọn thiếu niên.

“Cha con họ rất nổi tiếng quanh vùng này à?”, Thẩm Thăng Y lại hỏi tới.

“Hoàn toàn không có tiếng tăm gì”, Sở Lãng nói “Tuyết Phi Bằng rất ít ra khỏi nhà, cha y thì càng một bước cũng không ra khỏi cổng, nếu ta không lầm thì họ ẩn cư ở đó”.

“Ừa!”, Thẩm Thăng Y nói “Vậy người làm sao mà quen được Tuyết Phi Bằng?”

“Bọn ta quen nhau từ lúc còn rất nhỏ, đó là ta tới cạnh nhà y chơi đùa, vừa khéo y cũng ở đó, bèn nói chuyện với nhau”.

Thẩm Thăng Y nói “Nơi y ở bí mật lắm à?”

“Không thể nói là bí mật, nhưng quả thật là cách xa thị trấn”.

“Ở gần đây à?”, Thẩm Thăng Y ánh mắt di động.

“Cách đây rất xa, ta là cùng Tuyết Phi Bằng theo dõi tới đây”.

“Theo dõi Tuyết Mạn Thiên à?”, Thẩm Thăng Y hỏi riết.

Sở Lãng nói “Y nhận chiếc khăn xong, sáng sớm hôm sau đã lén bỏ đi, bị Tuyết Phi Bằng nhìn thấy...”.

Thẩm Thăng Y nói “Vậy người lại...”.

Sở Lãng nói “Ta là thấy Phi Bằng theo dõi cha y, rất ngạc nhiên, hỏi biết được chuyện này, mới đi cùng với y”.

“Trên đường các người không bị Tuyết Mạn Thiên phát hiện à?”

“Không, xem ra y có rất nhiều tâm sự, tinh thần có vẻ hoảng hốt”.

“Vậy Tuyết Phi Bằng bạn người thì sao?”

“Y hiện đang giám thị nơi cha y tiến vào, ta thì trở ra, định tìm một người nghe ngóng một phen về lai lịch con quái thú ấy”.

“Chỗ ấy có gần đây không?”

Sở Lăng chỉ tay nói “Chính là trong rừng tùng bên kia”. Y ngừng lại một lúc rồi nói tiếp “Đó là một tòa trang viên rất lớn, chung quanh có rừng tùng bao phủ, quả thật rất khó phát giác ra”.

Thẩm Thăng Y ánh mắt lại di chuyển, nói “Tuyệt Phi Bằng núp trong rừng tùng giám thị à?”

“Không sai, ta đã bảo y không nên khinh cử vọng động”, Sở Lăng hỏi lại “Đường như đại ca có biết một chút về con quái thú ấy?”

“Cũng chỉ là một chút”.

“Không biết đại ca nhìn thấy ở đâu?”

“Ta chưa từng nhìn thấy, sở dĩ biết được cũng chỉ nghe người ta nói lại”.

“Vậy rốt lại nó là cái gì?”

“Chính là một con quái thú, nghe nói chỉ tồn tại trong cõi ma, cho nên xuất hiện ở nhân gian là vì chủ nhân của nó thấy cần”.

“Chủ nhân của nó là ai?”

“Một người tới từ cõi ma, nghe nói là vua của chư ma, người đứng đầu quần tà”.

Sở Lăng cười gượng “Thứ lỗi cho ta nghe mà chẳng hiểu gì”.

“Không những không chỉ người không hiểu mà rất nhiều người khác cũng không hiểu, đó là chuyện xảy ra rất nhiều năm trước đây”.

“Bao nhiêu năm?”

“Cách nay đã hai mươi năm, lúc ta nghe người ta nói tới, cũng chỉ mới là một đứa trẻ con”.

Sở Lăng nói “Đại ca nói rõ hơn một chút được không?”

“Cõi ma có thật hay không thì đương nhiên không ai dám khẳng định, cái chưa ai nhìn thấy chưa chắc đã không tồn tại”.

Sở Lăng nói “Thế cái cõi ma trong truyền thuyết ấy như thế nào?”

“Nghe nói là do người ta làm ra, người đứng đầu là một cao thủ tà phái, từ phương Tây xa xôi tìm tới, thiết lập cơ sở của họ tại một nơi bí mật ở Trung thổ, mua chuộc tất cả bọn bại hoại trong võ lâm Trung Nguyên, mưu đồ nhất thống võ lâm, sau đó trong ứng ngoài hợp thôn tính nước ta”.

Sở Lăng hít một hơi khí lạnh, nói “Người ấy quả thật không đơn giản, không biết tên họ là gì?”

“Nghe nói y tên Ba Tuần, thuộc hạ của y đều tôn xưng y là Thiên Ma”.

“Thiên Ma à?”, Sở Lăng trầm ngâm.

“Tổ chức của y gọi là Thiên Ma giáo”. Thẩm Thăng Y ngừng lại một lúc rồi nói tiếp “Có khi gọi tắt là Ma giáo, nghe nói lúc ra lệnh là dùng một lá cờ bằng vải trắng thêu hình con quái thú ấy”.

Sở Lăng ánh mắt rục lên “Vậy thì không sai rồi”, rồi hỏi “Tại sao đến hiện nay vẫn không có ai nhắc tới?”

Thẩm Thăng Y nói “Thật ra Ma giáo ấy đã không còn tồn tại nữa”.

“Tại sao thế?”, Sở Lăng không hiểu.

“Nghe nói lúc Thiên Ma giáo toan phát động âm mưu, tin tức bị tiết lộ, chín đại môn phái cùng phái gần hai ngàn người kéo tới, khi trở về còn không đầy một trăm”.

Sở Lăng đột nhiên biến sắc.

“Từ đó trở đi, Ma giáo nấu vết im hơi”.

Sở Lăng nhin không được hỏi ngay “Vậy Thiên Ma ấy chết chưa?”

“Y bị Chưởng môn chín đại môn phái bức bách tới bờ vực sâu vạn trượng, trước khi rơi xuống y đã bị trọng thương, theo lẽ ắt phải chết không sao cứu được”.

Sở Lăng nói “Nếu chưa chết, cũng không chờ tới hai mươi năm sau như hôm nay”.

“Không sai, hai mươi năm quả thật là một thời gian dài, cho nên hiện tại ta mới ngạc nhiên”.

Sở Lăng nói “Có phải là lại có người từ phương Tây tới không? Lại cũng như Ba Tuần năm xưa, định làm cho vô lâm Trung Nguyên trời long đất lở?”

Thẩm Thăng Y trầm ngâm nói “Chúng ta không nên đoán bừa, cứ đi xem một lần đã”.

Sở Lăng nói “Không sai, người bạn kia của ta không có chút kinh nghiệm giang hồ nào, để y lưu lại một mình ở đó, quả thật ta rất không yên tâm”.

“Trang viện ấy cách đây xa không?”

“Không xa lắm, chỉ là đi vòng rừng tùng này, trong thời gian tàn nửa nén hương là tới”.

“Việc không nên chậm trễ, người lên con ngựa của ta đi trước dẫn đường đi”. Thẩm Thăng Y nói xong nhắc người Sở Lăng lên đặt trên yên ngựa.

Sở Lăng cũng không khách khí, thúc ngựa phóng về phía trước, phóng về cửa khu rừng tùng.

Thẩm Thăng Y thân hình cũng đồng thời triển khai, mau lẹ như tên rời dây cung, đuổi sát theo con ngựa.

Lúc ấy trên đường lớn vừa khéo không có ai, Sở Lăng có thể phi ngựa phóng nhanh, Thẩm Thăng Y thân hình cũng đã triển khai hết tốc độ.

Không đầy một khắc, Sở Lăng đã tới đầu con đường nhỏ tiến vào rừng, gò cương ngựa lại, giọng nói của Thẩm Thăng Y cũng cơ hồ đồng thời vang lên bên cạnh “Là tiến vào từ đây à?”

Sở Lăng ứng tiếng quay lại thì Thẩm Thăng Y đã đứng cạnh con ngựa, y nói “Tuyệt Mạn Thiên là từ đây tiến vào”.

Y nói xong đang từ yên ngựa nhảy xuống, một tràng tiếng lục lạc leng keng đột nhiên vang tới, bóng trắng chớp lên, một con bồ câu sà xuống trước mặt Sở Lăng, mổ mau vào mắt trái Sở Lăng.

Sở Lăng không đề phòng, la hoảng tránh qua, Thẩm Thăng Y thân hình cơ hồ đồng thời triển khai, quờ tay một cái đã nắm trúng con bồ câu.

Con bồ câu ấy vội mổ vào tay Thẩm Thăng Y, nhưng lập tức bị ngón cái của Thẩm Thăng Y bóp vào cổ họng.

Sở Lăng buột miệng nói “Nó là cái gì thế?”

“Một con bồ câu”, Thẩm Thăng Y mày kiếm khẽ nhướng lên, ánh mắt đầy vẻ nghi cảm.

Con bồ câu này lông cánh hoàn toàn chỉnh tề, rõ ràng đã được cắt tỉa, dáng vẻ rất thần tuấn, nhưng hai mắt lại mừng tượng đầy vẻ tà ác, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào hai người Thẩm Thăng Y, Sở Lăng.

Sở Lăng nhìn thấy rất rõ, đột nhiên rung mình, giọng nói cũng lạc đi “Đại ca, con bồ câu này có chỗ không ổn”.

Thẩm Thăng Y nói “Nếu không cũng không đột nhiên sà xuống mổ vào mắt người”.

Sở Lăng nói “Đây tất nhiên đã qua huấn luyện, một người huấn luyện được chim bồ câu đi mổ mắt người khác chắc không phải là một người tốt”.

“Con bồ câu này xem ra cũng không phải là vật ở Trung Nguyên, chắc người cũng nhận ra lông cánh hình thù của nó có chỗ khác lạ”.

Sở Lăng gật đầu nói “Dường như đây còn là một con bồ câu đưa thư”.

“Xem ra đúng thế”.

Sở Lăng lẩm bầm “Tại sao lại bay về phía chúng ta?”

“Đây hoàn toàn không phải là ngẫu nhiên đâu”, Thẩm Thắng Y sắc mặt ngưng trọng. Chân trái con bồ câu buộc một cái lục lạc vàng, chân phải buộc một cái ống đồng.

Thẩm Thắng Y đưa tay gỡ cái ống đồng ra, đưa cho Sở Lãng, nói “Mở ra xem thử”.

Sở Lãng rút cái nút ống ra, lấy ra một tờ giấy cuộn tròn, mở ra, trên tờ giấy viết hai hàng mười chữ.

... Đừng quên chuyện không đâu.

... Rồi cho xa nơi này.

Thẩm Thắng Y ánh mắt rơi xuống, nói “Xem ra là thư gửi chúng ta đây”.

Sở Lãng đột nhiên biến sắc, nói “Họ làm sao biết được, hay là...”.

Thẩm Thắng Y trầm giọng nói “Người bạn kia của người chỉ e đã bị phát hiện rồi”.

Sở Lãng sắc mặt đã thay đổi lại thay đổi, Thẩm Thắng Y nói tiếp “Ngoài những người ấy chắc chắn không có ai khác gửi lá thư này cho chúng ta”.

Sở Lãng nhìn Thẩm Thắng Y, đang định nói gì đó, Thẩm Thắng Y lại nói tiếp “Nếu nói chim bồ câu nhận ra được người, nhưng trước nay nó chưa từng nhìn thấy ta, căn bản không có khả năng như thế, người chỉ huy con bồ câu chắc chắn núp ở quanh đây, hiện tại chỉ e vẫn còn ở đây”.

Trong lúc nói ánh mắt y di động, rơi vào rừng tùng hai bên con đường nhỏ, ánh mắt của Sở Lãng cũng lập tức chuyển qua phía đó.

Rừng tùng dày đặc, ánh nắng xuyên qua cành lá chiếu xuống làm hoa mắt người, cho dù có người đang núp trên cây tùng gần đó, cũng không dễ mà phát hiện ra được.

Sở Lãng vừa nhìn vừa nói “Đại ca, có phát hiện gì không?”

Thẩm Thắng Y lắc đầu, vẫn nắm chặt con chim bồ câu, nói “Chỉ là một con bồ câu thể này, tuyệt đối không thể làm chúng ta khiếp sợ được, đúng không?”

Sở Lãng ưỡn ngực nói “Cho dù dùng đại bàng tới đưa thư, họ Sở ta cũng không coi vào đâu”.

“Trước tiên chúng ta phải biết rõ Tuyết Phi Bằng có gặp nguy hiểm về tính mạng không đã”.

Kế đó y quát một tiếng “Đi!”, rồi nhắc chân bước về phía trước.

Sở Lãng lật người xuống ngựa, tay kéo dây cương đi qua bên cạnh, tay phải đề lên chuôi đao.

Thẩm Thắng Y ngoảnh đầu liếc một cái, nói “Đi thế nào?”

Sở Lãng nói “Cứ đi thẳng là được”.

Thẩm Thắng Y khẽ gật đầu, triển khai cước bộ, con bồ câu trong tay y không ngừng đập cánh, nhưng không sao thoát thân.

Trong rừng một màn yên tĩnh, không có gì khác so với lúc Sở Lãng rời đi, nhưng trong lòng Sở Lãng không biết vì sao lại cảm thấy rờn rợn.

Y theo sát sau lưng Thẩm Thắng Y, từng bước từng bước rón rén.

Dọc đường đi tới, họ đều hoàn toàn không phát hiện được gì, cũng không gặp ai.

Ra khỏi rừng tùng cũng vẫn như thế.

Đó là đã sau thời gian tàn nửa nén hương.

Nhìn thấy trang viện kỳ quái kia, Thẩm Thắng Y cũng vô cùng kinh ngạc, nói “Người là nói tòa trang viện này à?”

Sở Lãng nói “Không sai, đại ca cũng cảm thấy rất kỳ quái phải không?”

“Đây không phải là một trang viện bình thường, thậm chí có thể nói là một tòa thành bảo”.

Sở Lăng nói “Chiếc điều kiều kia vốn buông xuống, nhưng hiện tại đã cất lên”.

“Người và Tuyết Phi Bằng vốn núp ở chỗ nào?”

“Là khóm cây bên kia”, Sở Lăng bước qua đó nói “Nếu hiện tại y vẫn ở đây thì phải bước ra chào hỏi chúng ta rồi”.

“Hiện tại chắc đã không còn ở đó đâu”.

Sở Lăng vẫn bước qua, trong khóm cây bên kia đương nhiên đã không còn bóng dáng của Tuyết Phi Bằng, nhưng vẫn có thể nhận ra, đích xác từng có người núp ở đây.

Y vòng vòng một lúc, đang nghĩ xem có nên lớn tiếng gọi không, Thẩm Thăng Y đã nói “Không cần gọi đâu”.

Sở Lăng nói “VẬY...”.

Thẩm Thăng Y ngắt lời nói “Bồ câu đưa thư, rõ ràng là biểu thị đã biết việc các người theo dõi, Tuyết Phi Bằng đã không còn ở đây, chỉ e đã bị đưa vào trong trang viện, có gọi cũng vô dụng”.

Sở Lăng nói “Vả lại còn khua cỏ động rần”.

Thẩm Thăng Y lắc đầu “Rần vốn đã bị khua động rồi, nên ta mới ra thẳng khỏi rừng”.

Ánh mắt của y chuyển qua trang viện bên kia, nói “Hiện tại chắc chắn chúng ta đang nằm dưới sự giám thị của người trong trang viện”.

Y ngừng lại một lúc rồi nói tiếp “Thật ra từ dọc đường có thể chúng ta đã nằm dưới sự giám thị của họ rồi”, đột nhiên y vung tay ra, ném con bồ câu đi.

Con chim bồ câu chưa rơi tới đất, hai cánh đã giương ra, trong tiếng phành phạch bay lên không.

Tiếng lục lạc bạc cũng đồng thời leng keng thành tiếng, từ gần tới xa, dần dần không còn nghe nữa, mà con chim bồ câu cũng cơ hồ không còn nhìn thấy, bay vào trong trang viện.

Thẩm Thăng Y đưa mắt nhìn theo bóng con chim bồ câu đến lúc mất hút, nói “Quả nhiên từ trong trang viện này bay ra”.

Sở Lăng lại hỏi “Vậy chúng ta nên làm sao?”

Thẩm Thăng Y nói “Qua đây, vào thôi”.

Sở Lăng nói “Làm sao vào được?”

Thẩm Thăng Y nói “Chúng ta tới trước trang viện xem tình hình rồi sẽ tính”.

Y cầm cương ngựa trong tay Sở Lăng, quật một cái, con ngựa hí vang một tiếng phóng đi.

Sở Lăng kinh ngạc nói “Bỏ ngựa à?”

“Nó không chạy xa đâu”, Thẩm Thăng Y dáng vẻ vô cùng bình tĩnh “Ở đây cỏ non xanh mượt như thế, cũng có thể cho nó ăn no một bữa”.

Nói xong y bước về phía trang viện, Sở Lăng chỉ đành đi theo.

* * * * *

“Bãi cỏ này là do người trồng”, Thẩm Thăng Y đi được một nửa bất giác thở dài một tiếng “Muốn trồng một bãi cỏ rộng như thế, quả thật không phải dễ”.

Sở Lăng nói “Ta cũng nói thế, vả lại còn đã nhiều năm rồi”.

Thẩm Thăng Y gật đầu.

Đi về phía trước vài mươi trượng, rốt lại họ đã tới phía trước hào nước, Thẩm Thăng Y nhìn xuống dưới một cái, cau mày nói “Ở dưới này có lẽ là một cái giếng đào, may mà nước cạn, lại là ban ngày, nếu không thì không dễ mà phát hiện ra”.

Y di động ánh mắt, chân mày nhăn tít, nói “Đối diện với hào nước là tường trang viện, dựng đứng như ngọn bút, hoàn toàn không có chỗ đặt chân, nước trong hào tuy còn cạn nhưng cắm đầy đao sắc, muốn lội qua hoàn toàn không phải dễ, cho dù qua được mà nếu không có khinh công tuyệt thế cũng không thể vượt qua được bức tường cao kia, trang viện này phòng thủ cũng không thể nói là không nghiêm mật”.

Sở Lăng chậm rãi nói “Cũng không hẳn thế, đại ca người thấy làm sao là tốt?”

Thẩm Thăng Y cười cười nói “Nếu chủ nhân trang viện này hoan nghênh chúng ta tiến vào, thì chúng ta cần bản không cần phải suy nghĩ gì cả, chỉ cần gọi cửa là được”.

“Còn nếu họ không hoan nghênh? Chẳng lẽ chúng ta cứ đứng ngẩn ra ở đây à?”

“Họ sẽ hoan nghênh mà”.

Sở Lăng vô cùng ngạc nhiên, đang định hỏi tới, Thẩm Thăng Y đã giải thích “Đây vốn là một nơi bí mật, họ đương nhiên không hy vọng bí mật ấy bị tiết lộ”.

Sở Lăng nói “Đại ca là nói có thể họ sẽ giết người bịt miệng à?”

Thẩm Thăng Y nói “Thủ đoạn của họ không đến nỗi độc ác như thế, nhưng chúng ta cẩn thận một chút thì hay”.

Sở Lăng ngẫm nghĩ một thoáng, nói “Ta thấy chuyện này để ta tính là được”.

Thẩm Thăng Y nói “Ý của người là... là muốn ta rút lui?”

Sở Lăng nói “Đó là vì sự tốt đẹp cho đại ca, chứ chuyện này vốn không liên quan gì tới đại ca”.

Thẩm Thăng Y hỏi lại “Chẳng lẽ với người cũng không phải thế sao?”

Sở Lăng nói “Phi Bằng là bạn của ta”.

Thẩm Thăng Y nói “Té ra người hoàn toàn không coi ta là bạn bè, chẳng trách gì người lại nói như thế”.

Sở Lăng hoảng sợ nói “Tiểu đệ hoàn toàn không có ý ấy”.

Thẩm Thăng Y đưa tay vỗ vai Sở Lăng một cái, nói “Vậy thì không cần nói nữa”.

Sở Lăng cảm kích đưa tay nắm chặt tay Thẩm Thăng Y, nói “Nếu có chuyện gì...”.

Thẩm Thăng Y ngắt lời “Người giang hồ vốn đặt chuyện sống chết ra ngoài lòng, huống hồ sống chết có số, không phải do người”.

Sở Lăng gật đầu, nói “Người ta nói đại ca hiệp nghĩa vô song, hôm nay được gặp, quả nhiên không sai”.

Thẩm Thăng Y lắc đầu nói “Không cần coi trọng lời lẽ của người khác, cứ làm chuyện mình cho là nên làm là được”.

Sở Lăng nói “Không sai, gia phụ cũng thường giáo huấn ta, một người nên có chủ ý của mình, Có chuyện nên làm, có chuyện không nên làm”.

Thẩm Thăng Y lặp lại “Có chuyện nên làm, có chuyện không nên làm, câu nói ấy tuy cũ nhưng muốn làm được không phải dễ đâu”.

Sở Lăng nói “Dường như đại ca rất cảm xúc”.

Thẩm Thăng Y nói “Người đi lại trên giang hồ rốt lại vẫn còn chưa nhiều, thêm một thời gian nữa, chắc hẳn người sẽ cảm xúc không kém gì ta đâu”.

Sở Lăng gật đầu, Thẩm Thăng Y ánh mắt chuyển qua phía trang viện, nói “Hiện tại chúng ta có thể gọi thử một tiếng rồi”.

Câu nói vừa dứt, tiếng cót két chột vang lên, chiếc điều kiệu trên không đột nhiên từ từ hạ xuống.

Sở Lăng kêu lên một tiếng “Xem kia!”

Thẩm Thăng Y nói “Bây giờ thì cả thử cũng không cần nữa”.

Chiếc điều kiệu hạ xuống hoàn toàn không nhanh, lúc điều kiệu đã hạ xuống xong, cổng lớn của trang viện cũng đã mở ra, một người đứng chặn giữa cửa.

Đó là một nữ nhân, cũng chính là Vô Diện, có điều hiện tại khuôn mặt của nàng hoàn toàn không phải trông trơn, lại đã có lông mày, lông mi, mắt, mũi và môi miệng.

Nếu Tuyết Phi Bằng có mặt ở đây, ắt sẽ nhìn một cái là nhận ra ngay, nhưng Sở Lãng và Thẩm Thăng Y thì hoàn toàn không có ấn tượng gì.

Nhưng họ đều đồng ý đó quả thật là một nữ nhân rất xinh đẹp.

Sở Lãng ánh mắt đưa qua, nói “Tóc trắng áo trắng, chẳng lẽ cô ta chính là nữ nhân Vô Diện mà Tuyết Phi Bằng nói”.

Thẩm Thăng Y nói “Cô ta có khuôn mặt”.

Sở Lãng nói “Không biết có phải vuốt một cái thành trơn không?”

Thẩm Thăng Y không trả lời, bước về phía điều kiệu, Sở Lãng cũng vừa đi vừa chạy theo, trong lòng bất giác bắt đầu khẩn trương.

Thẩm Thăng Y chỉ nghe tiếng thở của Sở Lãng đã biết, nói “Không cần khẩn trương, cứ đi theo ta”.

Sở Lãng nói “Chúng ta cứ thế này vào à?”

Thẩm Thăng Y cười nói “Người ta đã mở toang cổng lớn, chính là muốn hoan nghênh chúng ta tiến vào, tại sao chúng ta lại có thể phụ lòng tốt của họ chứ?”

Sở Lãng luôn miệng nói “Phải lắm phải lắm”.

Y ngừng lại một lúc rồi nói tiếp “Nếu chúng ta không vào, há không phải khiến người ta coi thường sao”.

Thẩm Thăng Y nói “Chính là ý ấy đấy”, bước chân vẫn không dừng lại.

Vô Diện nhìn thấy họ bước qua cầu, không nói tiếng nào, trên mặt dường như có ba phần tươi cười.

Gió thổi se sắt, Thẩm Thăng Y khăn áo phát phơ, khoảng cách giữa các bước chân rất đều đặn.

Sở Lãng tâm tình lại dần dần căng thẳng, theo sát sau lưng Thẩm Thăng Y, nhìn chằm chằm vào Vô Diện.

Qua khỏi điều kiệu, rốt lại họ đã tới trước mặt Vô Diện.

Vẻ tươi cười của Vô Diện lại tăng thêm hai phần, nói “Hai vị...”.

Thẩm Thăng Y chấp tay một cái, nói “Cô nương là...”.

Vô Diện nói “Ta là người trong trang viện, nhìn thấy hai vị quanh quẩn ngoài trang nên muốn biết một chút, hai vị có ý gì?”

Sở Lãng lập tức nói “Bọn ta là tới tìm người”.

“Tìm ai?”, Vô Diện hỏi lại.

“Bạn tốt của ta, y tên Tuyết Phi Bằng, tiến vào trang viện của các ngươi”.

“Bọn ta à?”, Vô Diện chợt cười một tiếng “Trong trang viện này chỉ có một mình ta”.

Sở Lãng nói “Trước Phi Bằng đã có một người tiến vào”.

“Lại là ai thế?”, Vô Diện cười hỏi.

Sở Lãng nói “Chính là cha Phi Bằng, bọn ta thấy y cười ngửa tiến vào”.

“Các ngươi không nhìn lầm đấy chứ”, đáng vẻ Vô Diện vẫn thế.

Sở Lãng nói “Đời nào có chuyện ấy”.

Vô Diện quay qua hỏi Thẩm Thăng Y “Còn vị công tử này cũng nhìn thấy à?”

Thẩm Thăng Y lắc đầu “Ta thì không, nhưng ta tin người bạn này của ta không bịa đặt”.

Vô Diện nói “Nói cách khác là ta bịa đặt chứ gì”.

Thẩm Thăng Y nói “Tại hạ không nói như thế, còn chưa thỉnh giáo cô nương, đây là nơi nào?”

“Chuyện này mới kỳ quái đây, các người ngay cả đây là nơi nào cũng không biết, mà muốn tới tìm người à?”, Vô Diện vừa nói vừa cười, tiếng cười trong như lục lạc bạc làm người ta ngây ngất.

Thẩm Thăng Y hững hờ nói “Nếu cô nương không tiện nói cũng không hề gì”.

“Không có gì bất tiện cả”, Vô Diện nhướn miệng cười nói “Chủ nhân ở đây họ Thiết, nên nơi này gọi là Thiết gia trang”.

Thẩm Thăng Y hỏi tiếp “Vậy cô nương là...”.

“Ta là quản gia ở đây, họ Tôn, bày vai thứ chín, người ta đều gọi ta là Tôn cửu nương”.

Thẩm Thăng Y nói “Tại hạ tên Thẩm Thăng Y”.

“Hiệp nghĩa vô song, đã nghe như tiếng sét bên tai, ngưỡng mộ đã lâu”, Vô Diện trên mặt thoáng vẻ kinh ngạc.

Sở Lãng nói tiếp “Ta tên Sở Lãng, gia phụ là Sở Vạn Lý, Tổng tiêu đầu tiêu cục Uy Viễn”.

“Ngưỡng mộ đã lâu”. Giọng nói của Vô Diện lộ rõ chỗ khác biệt so với lúc nãy.

Sở Lãng nói “Sở Lãng vào giang hồ chỉ mới ba năm, hiện tại chẳng qua chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt”.

Vô Diện cười cười nói “Người mà ta ngưỡng mộ đã lâu chính là lệnh tôn”.

Sở Lãng đỏ mặt, hỏi qua chuyện khác “Bọn ta đều là bạn của Tuyết Phi Bằng, theo dõi Tuyết Mạn Thiên tới đây”.

Vô Diện hỏi “Thật à?”

Sở Lãng nói “Chắc chắn cha con Tuyết Mạn Thiên đều tiến vào trang viện này”.

Vô Diện hỏi lại “Vậy thì sao?”

Sở Lãng nói “Bọn ta muốn gặp mặt cha con họ, muốn biết hiện tại họ có an toàn không”.

“Câu ấy ta không hiểu”.

Sở Lãng nhìn chằm chằm vào Vô Diện, chợt hỏi “Cô quả thật là họ Tôn, quả thật là Tôn cửu nương à?”

“Lại là ý gì đây?”

“Ta thấy trang phục của cô, còn cho rằng cô là nữ nhân mà Tuyết Phi Bằng nói tới”.

“Nữ nhân nào?”

“Cô ta tên Vô Diện, nghe nói cô ta quả thật không có khuôn mặt”.

“Người ta mà lại không có mặt à?”, Vô Diện cười khanh khách.

Sở Lãng nói “Đó là vì lông mày, lông mi, mắt, mũi cô ta có thể tùy tiện vuốt cho mất đi”.

Vô Diện nhướn miệng cười nói “Thế thì người không ngại gì thử xem có thể vuốt hết lông mày, lông mi, mắt, mũi của ta xuống không”.

Sở Lãng quả thật định thử, nhưng Thẩm Thăng Y bên cạnh đã giữ y lại “Lông mày, lông mi, mắt, mũi của cô nương làm sao vuốt xuống được”.

“Có khi cũng được đấy”, Vô Diện rút trong tay áo ra một chiếc khăn thêu “Đáng tiếc hiện tại ta lại không nghĩ ra chuyện gì đau lòng, nếu không dùng cái khăn tay này lau mặt thì tự nhiên hơn nhiều”.

Nàng vẫn dùng khăn tay vuốt lên mặt, dường như vuốt rất mạnh.

Sở Lăng nhìn chăm chăm vào nàng, không hề chớp mắt.

Lông mày, lông mi, mũi, miệng Vô Diện hoàn toàn không bị vuốt đi, nàng vừa vuốt vừa hỏi “Các người nhìn xem mặt ta có mất cái gì không?”

Sở Lăng không trả lời được.

Vô Diện rút lại buồng chiếc khăn tay xuống, lại hỏi “Sao không trả lời ta?”

Sở Lăng không biết làm sao, đáp “Không mất cái gì”.

“Sai rồi”, Vô Diện lại trả lời như thế.

Sở Lăng ngẩn ra ở đó. Thảm Thăng Y nhin không được, hỏi “Trên mặt cô nương thiếu cái gì?”

Vô Diện nói “Phấn hồng”, kẻ lật chiếc khăn tay lại, trên đó quả nhiên dính một ít phấn hồng.

Sở Lăng dở khóc dở cười, Thảm Thăng Y gương cười nói “Cô nương là đùa giỡn với bọn ta”.

Vô Diện cười khanh khách nói “Trò đùa giỡn này dường như hoàn toàn không thú vị lắm”.

Sở Lăng hừ lạnh một tiếng, Vô Diện nói tiếp “Cho nên hai vị đều không cười được”.

Thảm Thăng Y hỏi “Còn cô nương dường như vui lắm phải không?”

Vô Diện nói “Ta một mình buồn bực ở trong trang viện này, chẳng lẽ hai vị tới đây lại không vui vẻ?”

“Trong trang viện này chỉ có một mình cô nương thôi à?”

“Nếu người không tin, ta cũng không còn cách nào”.

Sở Lăng nói “Bọn ta thì có”.

“Ừa?”, Vô Diện nhướn miệng cười hỏi “Là cách gì vậy?”

Sở Lăng nói “Cô nương cho bọn ta vào xem một lượt, không phải là chuyện gì cũng giải quyết được sao?”

“Cách ấy hay”, Vô Diện ngừng lại một lúc rồi nói tiếp “Hai vị vào không hề gì, chỉ sợ hai vị hoảng sợ thôi”.

“Chắc không?”, Sở Lăng ưỡn ngực ra.

Vô Diện nói “Ở đây quả thật rất yên tĩnh, hai vị tiến vào, khó mà tránh khỏi một cảm giác rất đặc biệt”.

“Cảm giác gì?”

“Cảm giác tiến vào mộ địa”.

Sở Lăng sửng sốt, Vô Diện lại buông tiếng cười, Thảm Thăng Y cũng cười, nói “Ta còn cho rằng cô nương sợ bọn ta gặp phải loại quái vật ấy”.

“Quái vật gì?”, Vô Diện vẫn tươi cười.

Thảm Thăng Y nói “Quái vật đầu người thân rắn cánh dơi móng chim”.

Vô Diện không hề có phản ứng gì, lại nhướn miệng cười nói “Thứ lỗi cho ta quê mùa hẹp hòi, trước nay chưa từng nhìn thấy vật ấy”.

Thảm Thăng Y nói “Tại hạ cũng chưa thấy qua, chỉ nghe nói quái vật ấy từ Ma Vực ở Tây phương xa xôi tới, đã thất tung gần hai mươi năm nay”.

Vô Diện nói “Công tử nghe rộng nhớ nhiều, có cơ hội còn xin công tử chỉ điểm thêm cho”.

Thảm Thăng Y nói “Cô nương khách khí quá”.

Vô Diện ánh mắt di động, chìa tay ra nói “Hai vị, mời”.

Thảm Thăng Y nói “Còn muốn làm phiền cô nương dẫn đường”.

Vô Diện cười một tiếng cất bước, tiến vào trong trang viện, Thảm Thăng Y và Sở Lăng nhất tề theo sau.

Cổng trang viện hình chữ nhật, tường hai bên dày tới hai trượng, đi ở giữa khiến người ta tự nhiên nảy sinh một cảm giác nặng nề.

Thẩm Thăng Y vừa đi vừa nói “Xem ra trang viện này xây dựng mười phần kiên cố”.

Vô Diện nói “Trang viện này xây dựng lúc loạn lạc, tự nhiên cũng phải xây dựng cho kiên cố một chút”.

Thẩm Thăng Y lại hỏi “Quý chủ nhân chắc cũng không phải là kẻ tầm thường”.

Vô Diện nói “Chủ nhân nhà ta tên húy là Dục, có lẽ công tử cũng có ấn tượng”.

“Thiết Dục?”, Thẩm Thăng Y trầm mặc hẳn.

Vô Diện nói tiếp “Chủ nhân nhà ta đã chết hơn hai mươi năm, nhưng trước khi chết rất có danh tiếng trên giang hồ”.

Thẩm Thăng Y chợt nói “Chuyện đó xin thứ lỗi cho tại hạ quê mùa hẹp hòi”.

Vô Diện buông tiếng cười, nói “Chúng ta đều là kẻ quê mùa hẹp hòi, nếu nói chuyện thêm, cũng là vô vị”.

Thẩm Thăng Y chợt hỏi “Đối với tình hình giang hồ hiện tại, dường như cô nương cũng hoàn toàn không xa lạ gì”.

Vô Diện nói “Vì tuy ta không phải là một người giang hồ, nhưng gia phụ thì đúng”.

Thẩm Thăng Y nói “Chưa rõ lệnh tôn...”.

“Tôn Hùng, vốn là Hộ viện ở đây, sau khi chủ nhân chết, đi làm bảo tiêu”.

Sở Lãng hỏi chen vào “Tiêu cục nào thế?”

“Thiên Phong”, Tôn cửu nương đáp rất mau lẹ.

“Tiêu cục Thiên Phong ở Giang Ninh?”, Sở Lãng hỏi tiếp.

“Người cũng biết tiêu cục ấy à?”

Sở Lãng không trả lời mà lại hỏi “Vậy hiện lệnh tôn ở...”.

“Đã không còn nữa”, lời Vô Diện tựa hồ rất đau xót.

“Theo chỗ ta biết, ba tháng trước tiêu cục Thiên Phong đột nhiên bị người ta phóng hỏa, lửa cháy suốt ba ngày ba đêm không tắt, nghe nói người trong tiêu cục không ai sống sót”.

“Gia phụ chính là chết trong trận ấy đấy”, nước mắt Vô Diện dường như sắp rơi xuống.

Sở Lãng nói “Về việc ấy tất cả những người làm nghề bảo tiêu bọn ta đều hoảng sợ, nhưng không tìm được chút manh mối nào”.

Vô Diện thở dài một tiếng “Vậy thì ta càng không có cách nào, có đúng không?”

Trong lúc trò chuyện, ba người đã đi khỏi cổng trang, xuyên qua một quãng trường, tới trước một tòa đại sảnh.

Chung quanh một màn yên lặng, không những không thấy bóng người, mà thậm chí cả trong cây cối, ngay một con chim cũng không có.

Sự yên tĩnh ấy đã gần với sự chết chóc, Sở Lãng bất giác nảy sinh cảm giác đang tiến vào mộ địa, Vô Diện dường như nhìn thấy rõ tâm tình của y, chợt hỏi “Ta có nói sai không?”

Sở Lãng cười gượng, chợt nghĩ ra một chuyện, nói “Lúc ta ở ngoài rừng tùng, có một con chim bồ câu lao xuống, là một con chim bồ câu đưa thư”.

“Mang tin tức gì cho các người thế?”

“Rời cho xa nơi này, Đừng quản chuyện không đâu”. Sở Lãng nhìn chằm chằm vào Vô Diện “Chuyện ấy không phải rất kỳ quái sao?”

Vô Diện nói “Có phải các người đã đắc tội với ai không?”

Sở Lãng nói “Con bỏ câu ấy về sau bay vào trong trang viện này”.

“Nhưng ta lại không thấy”, Vô Diện ánh mắt di chuyển “Các người thấy đấy, ở đây cả một con chim cũng không có mà”.

Sở Lãng buột miệng nói “Tại sao thế?”

Vô Diện nói “Có lẽ tại vì ở đây không có chút sinh khí nào, không khí chết chóc quá nặng nề”.

Sở Lãng rung mình một cái, Thẩm Thăng Y lại nói “Cũng chưa chắc, nhìn hai cây chuối bên kia không phải lá xanh mơn mớn, tràn đầy sinh khí sao?”

Vô Diện cười nói “Đó cũng giống như ta, há không phải bất kể nhìn thế nào cũng không giống một người chết sao?”

Sở Lãng nói “Cô thì đúng là không giống”.

Vô Diện cũng không nói gì nữa, bước lên bậc thềm đá vào sảnh đường, Thẩm Thăng Y đuổi theo hai bước, chợt nói “Thật ra cô nương có thể không cho bọn ta tiến vào”.

Sở Lãng nói “Nếu điều kiện không hạ xuống, quả thật bọn ta không thể tiến vào đây”.

Vô Diện cười nói “Ở đây khó mà được có người tiến vào, gia phụ trước nay hiếu khách, có lẽ là vì di truyền, nên ta là con gái cũng thế”.

Thẩm Thăng Y nói “May mà bọn ta hoàn toàn không phải là người xấu, nếu không cô nương gặp phiền phức rồi”.

Vô Diện nói “Nếu người là người xấu, nhìn thấy một tòa trang viện như thế này có dám nảy ý bất lương không?”

Thẩm Thăng Y nói “Người cư trú ở nơi không tầm thường ắt là người không tầm thường, chuyện đó phải nghĩ kỹ, nhưng nếu là kẻ quá xấu xa, có khi cũng muốn thử một phen”.

Vô Diện cười nói “Đó đại khái là vận khí của ta trước nay vẫn không kém, nên đến hiện tại vẫn không gặp phải kẻ nào xấu như thế, còn như hai vị thì càng không dính líu gì tới hai chữ xấu xa”.

Thẩm Thăng Y nói “Cho nên cô nương hoàn toàn không đề phòng bọn ta”.

Vô Diện nói “Quả thật là hoàn toàn không”.

Sở Lãng nói “Quả thật bọn ta hoàn toàn không giống người xấu à?”

Vô Diện nói “Hoàn toàn không giống, cho nên ta mới yên tâm đón các người vào như thế”. Nàng ngừng lại một lúc rồi hỏi “Không biết hai vị định làm gì?”

Thẩm Thăng Y nhìn quanh một cái, nói “Trang viện này quả thật rất rộng”.

Vô Diện nói “Đó là sự thật”.

Thẩm Thăng Y nói “Đối với hai người lạ bọn ta mà nói, nếu đi khắp trang viện này, chỉ e phải mất không ít thời gian”.

Sở Lãng nói “Nói cách khác, nếu muốn giấu hai người ở đây thì rất đơn giản”.

Vô Diện phá lên cười, nói “Ta hiểu rõ ý hai vị, nhưng có một chuyện ta muốn hỏi hai vị”.

“Nếu biết thì không gì không nói”, Sở Lãng không suy nghĩ trả lời ngay.

“Trong hai vị không biết vị nào đã nhìn thấy Tuyết Mạn Thiên tiến vào trang viện?”

Sở Lãng nói “Là ta. Chuyện đó ta dám phát thệ, hoàn toàn không dối trá”.

“Thật hay giả thật ra hoàn toàn không quan trọng, vấn đề chỉ là lúc ấy y bị bức bách hay tự mình tình nguyện bước vào?”

Sở Lăng nói “Không có ai bức bách y, là tự y tiến vào”.

“Thế thì được rồi”. Vô Diện chợt khẽ thở dài một tiếng, nói “Thối nhẫn mặt nước ao xuân, can dự vào làm gì?”

Sở Lăng ngẩn ra, Thẩm Thăng Y cũng ngẩn ra.

Vô Diện hỏi tiếp “Hai vị chắc không phải đã hẹn với Tuyết Mạn Thiên, nếu y không ra thì sẽ tiến vào tìm y?”

Sở Lăng ấp úng nói “Tuyết Phi Bằng là bạn tốt của ta...”.

“Có hẹn rồi à? Có phải y nói y vào đây, bảo người nhất định phải tiếp ứng y không?”

Sở Lăng không trả lời được.

Vô Diện lập tức chìa tay “Hai vị tiến vào để tìm người cũng được, để làm gì cũng được, xin cứ tùy ý, chỉ là trước khi mặt trời lặn, xin mời rời khỏi chỗ này”.

Nàng thở dài nói tiếp “Nếu gia phụ còn sống, hai vị thích ở lại bao lâu thì có thể ở lại bấy lâu”.

Thẩm Thăng Y nói “Lời cô nương, bọn ta hiểu rõ rồi”.

Vô Diện xin lỗi nói “Ta là một nữ nhân, quả thật không tiện giữ hai vị ở lại”.

Thẩm Thăng Y nói “Trước khi mặt trời lặn, nhất định bọn ta sẽ rời khỏi nơi đây”.

Vô Diện quay nhìn Thẩm Thăng Y nói “Hai vị đã không quen thuộc nơi này, cứ để ta đưa hai vị đi các nơi một phen”.

“Làm phiền cô nương”, Thẩm Thăng Y hoàn toàn không từ chối.

Ba người lập tức nhấc chân, trước sau bước vào đại sảnh.

* * * * *

Đại sảnh rộng rãi, không bày biện gì nhiều, bốn phía tường tô vôi, còn treo một tấm rèm màu đỏ.

Màu đỏ màu trắng đối nhau, vô cùng rõ ràng.

Thẩm Thăng Y rất lưu ý, nhưng không nhận ra trong sảnh đường có chỗ nào đặc biệt.

Điều duy nhất khiến y ngạc nhiên là màu sắc trong tòa đại sảnh này lại tiêu sái như thế.

Tấm rèm đỏ như máu tươi, tường quét vôi trắng mang đậm mùi vị chết chóc.

Sở Lăng không thích màu sắc trong tòa đại sảnh này, không thích chút nào.

Những chỗ họ đi qua đều vô cùng sạch sẽ, không có một hạt bụi.

Thẩm Thăng Y đi được một đoạn, dường như mới để ý, nói “Ồ đây dường như thường được quét dọn”.

Vô Diện ầm ục nói “Cho nên ngày nào ta cũng mệt nhọc gần chết”.

Thẩm Thăng Y nói “Muốn quét dọn bấy nhiêu nơi như thế quả thật là một việc rất vất vả”.

Vô Diện lại cảm khái nói “Nếu không như thế thì làm sao sống qua ngày được”.

Thẩm Thăng Y nói “Cô nương ở đây một mình, chẳng lẽ không hề cảm thấy sợ hãi sao?”

“Người nói sao?”, Vô Diện hỏi lại.

Thẩm Thăng Y còn chưa trả lời, Sở Lăng đã ứng tiếng nói “Nếu là ta, chỉ e một ngày cũng đã sợ không chịu nổi”.

Vô Diện nói “Đáng tiếc ta lẻ loi một mình, ngoài việc ở lại đây, quả thật không biết làm sao là tốt”.

Thẩm Thăng Y “Ồ” một tiếng, y hy vọng từ lời trò chuyện của Vô Diện tìm được chút ít manh mối, nhưng thủy chung đều không phát hiện được gì.

Ra khỏi đại sảnh, vòng qua hành lang, qua một chỗ ngoặt, mới tới cạnh một cái ao.

Cái ao không thể kể là nhỏ, nước sâu ba thước, mấy khóm sen tàn lác lư trong gió, nhưng trong ao lại không có con cá nào, lộ rõ vẻ hoang liêu.

Sở Lăng trước nay vốn rất nhẩn nại, nhưng tới đó cũng không nhin được nữa, kéo vạt áo Thẩm Thăng Y một cái, hạ giọng nói “Đại ca, có phát hiện được gì chưa?”

Thẩm Thăng Y lắc đầu, bước chân chậm lại, Vô Diện lại không đếm xỉa gì tới, cứ cầm cúi đi về phía trước.

Thẩm Thăng Y bước chân càng chậm, ứng tiếng nói “Không cần nôn nóng”.

Sở Lăng thở dài một tiếng, nói “Cô ta cho chúng ta vào, đương nhiên đã chuẩn bị tất cả các mặt, chúng ta không phát hiện được gì, đó là chuyện cô ta đã tính toán”.

Thẩm Thăng Y cười cười không nói.

Qua khỏi cái ao, tới một khu viện khác, chung quanh vẫn sạch sẽ như thế, hoàn toàn không có chỗ nào đặc biệt.

Vô Diện chỉ cầm cúi đi trước, cũng không nói gì nữa, hai người bọn Thẩm Thăng Y ngơ ngác đi theo sau lưng nàng, càng lúc càng cảm thấy vô vị, Thẩm Thăng Y rốt lại hỏi “Cô nương muốn dẫn bọn ta đi đâu thế?”

Vô Diện hỏi lại “Không phải các người muốn đi khắp nơi à? Hiện tại ta đang dẫn các người đi khắp nơi đấy”.

Thẩm Thăng Y cười gượng một tiếng.

Vô Diện nói tiếp “Các người không ngại gì cứ để ý xem cho rõ ràng, xem có dấu vết của hai người mà các người nói là vào đây không”.

Nói tới đó lại bước vào một tòa sảnh đường.

Tòa sảnh đường này ngoài chỗ lớn nhỏ có khác so với sảnh đường lúc nãy, thì những điểm khác hoàn toàn không có gì thay đổi.

Thẩm Thăng Y ánh mắt di chuyển, nói “Nơi này quả thật rất không kém, chỉ là về mặt trần thiết thì hơi đơn giản”.

Vô Diện chép miệng nói “Vốn là không đơn giản thế đâu, nhưng mấy năm nay quả thật phải bán đi rất nhiều”.

Thẩm Thăng Y nói “Vì sao như thế?”, rồi đưa mắt nhìn quanh một vòng, nói “Đó không phải là cách hay”.

Vô Diện nói “Ngoài cách ấy ra, không còn cách nào khác”.

Thẩm Thăng Y rốt lại có cảm giác lời nói của Vô Diện có chỗ bất ổn, nhưng không nghĩ ra là bất ổn chỗ nào.

Y đi một vòng trong sảnh, chợt lại nói “Cô nương, làm phiền cô này giờ, quả thật ta rất áy náy”.

Sở Lăng ngạc nhiên nhìn nhìn Thẩm Thăng Y, ngạc nhiên vì y đột nhiên nói câu ấy.

Vô Diện dường như không nghe thấy gì, nói “Tại sao công tử lại đột nhiên khách khí như thế?”

Thẩm Thăng Y nói “Tại hạ cảm thấy tìm kiếm thế này không phải là biện pháp, nên tự thấy tới đây thì thôi”.

Vô Diện lúc ấy mới dừng bước, nói “Ta đã nói rồi, không có ai vào đây, chỉ là công tử không tin”.

Thẩm Thăng Y nói “Tòa trang viện này quả thật hơi kỳ quái”.

Vô Diện nói “Nếu công tử vẫn còn nghi ngờ, thì không ngại gì cứ tiếp tục, còn một giờ nữa mặt trời mới lặn mà”.

Thẩm Thăng Y nói “Không cần, trong chuyện này có thể có sự hiểu lầm”.

“Hiểu lầm à?”, Sở Lãng chen vào “Đại ca, nhưng quả thật ta thấy Tuyết Mạn Thiên tiến vào mà”.

Thẩm Thăng Y vỗ vai Sở Lãng một cái, nói “Có thể là lầm, chúng ta còn tới nơi khác xem mà”.

Sở Lãng cũng không phải thằng ngốc, nghe ra được Thẩm Thăng Y có sự tính toán khác, bèn lẩm bẩm “Cũng có thể là lầm thật rồi”.

Thẩm Thăng Y lại nhìn qua Vô Diện nói “Lúc ấy tại hạ hoàn toàn không có ở đây, tình hình cụ thể thế nào không rõ lắm”.

Vô Diện nói “Chuyện đó quả thật không trách được công tử”.

Nàng xoay nửa người lại nói “Lúc nào công tử quay trở lại, chỉ cần gọi một tiếng, nơi này hoan nghênh công tử ra vào”.

Thẩm Thăng Y cười nói “Tại hạ sẽ ghi nhớ trong lòng”.

Vô Diện cười phá ra nói “Đường như loại người đa lễ như công tử không có nhiều đâu”.

Thẩm Thăng Y cũng cười một mình, nói “Có lúc ta cũng biết vô lễ đấy”.

Vô Diện nói “Đáng tiếc ở đây không có tỳ bịch, công tử lại tới quá đột ngột, cả một chén trà cũng không có mà mời, quả thật rất áy náy”.

Thẩm Thăng Y nói “Cô nương nặng lời rồi”. Y ngừng lại một lúc rồi nói tiếp “Còn muốn làm phiền cô nương dẫn bọn ta đi ra”.

Vô Diện nói “Chính là công tử nặng lời, bên này, mời”. Nàng lập tức cất bước ra khỏi sảnh đường.

Sở Lãng vội kéo tay áo Thẩm Thăng Y, Thẩm Thăng Y khẽ gật đầu nói “Lão đệ, chúng ta đi”.

Sở Lãng quả thật không nhận ra Thẩm Thăng Y tính toán thế nào, nhưng cũng không phản đối, theo sát Thẩm Thăng Y.

Y tin chắc Thẩm Thăng Y làm như thế nhất định đã có tính toán, thậm chí có thể có phát hiện, nên mới gấp rút rời đi.

Vô Diện dường như không để ý tới chuyện gì, cứ đi theo đường của nàng, không hề quay đầu, theo đường cũ đi ra.

Thẩm Thăng Y vừa đi vừa chạy, không nói gì nữa, chỉ khổ cho Sở Lãng đầy bụng nghi cảm, hoàn toàn không muốn rời đi.

Tất cả xem ra đều không có gì thay đổi.

Vô Diện dừng chân bên cạnh điều kiệu, nói “Thứ lỗi không tiện đưa xa”.

“Mời cô nương về”, Thẩm Thăng Y thủy chung vẫn rất lễ phép.

Vô Diện cười cười, nói tiếp “Hiện tại đại khái công tử có thể thở phào một hơi rồi”.

Thẩm Thăng Y ngơ ngác nói “Tại hạ không rõ ý cô nương”.

“Ta đã nói tiến vào trang viện này giống như tiến vào một ngôi mộ địa, chẳng lẽ công tử hoàn toàn không có cảm giác như thế?”

“Có một chút”, Thẩm Thăng Y cười nói “Những người có thể tiến vào mộ địa mà còn sống trở ra chắc chắn không có nhiều”.

“Những người tiến vào mộ địa tuy không thể coi là người chết, nhưng cũng còn cách người chết không xa, nếu đã tiến vào, đương nhiên sẽ không trở ra đâu”.

“Đương nhiên, cho nên vận khí của bọn ta xem ra vẫn không phải kém”, Thẩm Thăng Y thần thái rất ung dung, “Ít nhất đến hiện nay vẫn còn như thế”.

“Công tử cho rằng vận khí của một người sẽ vĩnh viễn tốt như thế à?”

“Không”, Thẩm Thăng Y vẻ mặt vẫn tươi cười.

Vô Diện trịnh trọng nói “Vây trở đi công tử tốt nhất nên cẩn thận một chút, ngàn vạn lần phải bảo trọng đây”.

“Ta biết cẩn thận mà”. Thẩm Thăng Y lại chấp tay “Quấy rầy cô nương lâu như thế, quả thật rất áy náy”.

“Công tử nặng lời rồi, mời...”, Vô Diện chìa tay ra.

Thẩm Thăng Y quay qua Sở Lãng “Sở lão đệ, chúng ta đi thôi”.

Sở Lãng còn do dự, Thẩm Thăng Y đã đưa tay khoác qua vai y, cất chân bước lên điều kiệu.

Vô Diện vẫn đứng tại chỗ đưa mắt nhìn theo hai người bọn Thẩm Thăng Y đi qua điều kiệu, mới lui vào trong trang.

Tiếng cót két lập tức vang lên.

* * * * *

Thẩm Thăng Y ứng tiếng quay đầu, chiếc điều kiệu đang kéo lên, Sở Lãng cũng quay đầu, chợt nói “Trong trang viện nhất định không chỉ có một mình Tôn cửu nương”.

Thẩm Thăng Y nói “Người là thấy cô ta vẫn đứng cạnh cổng mà chiếc điều kiệu vẫn nhắc lên à?”

Sở Lãng nói “Tóm lại nó không thể tự động nhắc lên”.

Thẩm Thăng Y nói “Có thể có người ngấm ngầm điều khiển”.

Sở Lãng nói “Muốn điều khiển một chiếc điều kiệu như thế, ta thấy phải tốn không ít sức lực”.

Thẩm Thăng Y nói “Nếu ta đoán không lầm, thì chiếc điều kiệu ấy phải dùng cơ quan khổng chế, nên chắc không tốn sức người nhiều đâu”. Y ngừng lại một lúc rồi nói tiếp “Thậm chí có thể có khả năng cơ quan khổng chế đặt gần chỗ Tôn cửu nương đứng vừa rồi”.

Sở Lãng ngẫm nghĩ một lúc rồi nói “Phải rồi, tại sao đại ca lại vội vàng rời đi như thế?”

Thẩm Thăng Y nói “Mới rồi người có phát hiện được chỗ nào khả nghi không?”

Sở Lãng nói “Không, còn đại ca?”

“Cũng không”. Thẩm Thăng Y nói “Tôn cửu nương chắc chắn là một người rất tinh minh, cô ta mời chúng ta tiến vào, nhất định đã sắp xếp ổn thỏa, chúng ta đương nhiên không thể có phát hiện gì”.

Sở Lãng không thể không gật đầu.

Thẩm Thăng Y nói tiếp “Lại thêm trang viện rộng lớn như thế, chúng ta hoàn toàn xa lạ, nếu đối phương chơi trò cút bắt với chúng ta, chúng ta cũng không phát hiện được”.

Sở Lãng nói “Vây ý của đại ca là...”.

“Cứ rời khỏi đó trước, đến tối tiến vào xem có thể thăm dò cứu cánh không”.

Sở Lãng kinh ngạc nói “Thế tại sao đại ca không bắt Tôn cửu nương đi, hỏi một phen cho rõ ràng?”

“Đến lúc ấy nếu cô ta cứ nhất định không nói, thì chúng ta làm sao?”. Thẩm Thăng Y cười cười “Người ta đối xử với chúng ta từ đầu đến cuối khách khách khí khí, chúng ta không thể đánh cô ta một trận, chúng ta cũng không phải là loại người không chọn lựa thủ đoạn”.

Sở Lãng cười gượng.

Thẩm Thăng Y nói “Cho nên chỉ có cách ngấm ngầm điều tra”.

Sở Lãng hỏi lại “Đại ca nắm chắc là tiến vào được à?”

Thẩm Thăng Y ánh mắt di chuyển, nói “Cái hào nước kia không làm khó được ta, còn như có bị người ta phát hiện không thì không thể khẳng định”.

Sở Lăng nói “Trang viện rộng lớn như thế, nếu một mình Tôn cử nương thì nhất định không thể chiếu cố cả bốn phía”.

“Nếu tiến vào đã đụng phải cô ta, thì là ta rủi ro”.

“Vận khí của đại ca trước nay rất không kém mà”.

“Nhưng nếu gặp người khác lại dễ nói chuyện”.

“Nếu họ hạ sát thủ, thì xử cảnh của đại ca há chẳng phải rất nguy hiểm sao?”

Thẩm Thăng Y nói “Cũng phải mạo hiểm thôi”.

Y trầm ngâm một lúc rồi nói tiếp “Theo ta thấy, Tôn cử nương cũng không bỏ qua đâu, tuy chúng ta biết rất ít, nhưng đối với họ mà nói có lẽ cũng đã quá nhiều”.

Sở Lăng nói “Đại ca quyết định động thân đêm nay à?”

“Có thể đối phương cũng đã dự liệu như thế, nhưng vì sự yên nguy của Tuyết Phi Bằng thì không thể chậm trễ thêm một khắc”.

“Ta đi cùng đại ca một chuyến”.

Thẩm Thăng Y lắc đầu “Người ở lại ngoài trang tiếp ứng”.

Sở Lăng chợt đỏ mặt, nói “Suýt nữa ta quên rằng khinh công của mình quả thật không cao minh gì, nếu muốn đại ca mang theo, thì sẽ làm liên lụy tới đại ca”.

Thẩm Thăng Y cười cười nói “Lúc bằng tuổi người khinh công của ta cũng kém cỏi như thế, nhưng lại hoàn toàn không nản lòng, luôn luôn khổ luyện”.

Sở Lăng trong mắt lộ vẻ cảm kích, nói “Đa tạ đại ca giáo huấn”.

Thẩm Thăng Y nói qua chuyện khác “Hiện tại để người lại ngoài trang viện, thật ra có sự cần thiết, có câu nói Người trong cuộc thì mê, người ngoài cuộc thì tỉnh. Người ở ngoài trang viện nên quan sát bốn phía”.

“Tiểu đệ hiểu rồi”.

“Ngoài trang viện cũng hoàn toàn không phải tuyệt đối an toàn, người phải rất cẩn thận đấy”.

“Đại ca cứ yên tâm”.

Trong lúc trò chuyện hai người đã tiến vào rừng tùng.

Thẩm Thăng Y men theo con đường nhỏ, đi lên mấy trượng, đột nhiên rẽ ngang, chuyển vào bên trái rừng tùng.

“Chúng ta đi đâu đây?”, Sở Lăng vội hỏi.

Thẩm Thăng Y nói “Trên đường nhỏ chỉ e có người đang giám thị chúng ta, còn rẽ vào đây, trừ phi họ khinh công cực cao, không gây ra tiếng động nào, nếu không không đuổi theo thì thôi, chứ đuổi theo thì không khó bị chúng ta phát hiện”.

Trong lúc nói y gia tăng cước bộ, ngừng thần lắng tai nghe ngóng.

Sở Lăng nhìn thấy rất rõ, không dám lớn tiếng, nhón chân đi theo sát Thẩm Thăng Y.

Lại đi vài mươi trượng, Thẩm Thăng Y mới dừng bước.

Sở Lăng lúc ấy mới nói “Có người theo dõi chúng ta không?”

Thẩm Thăng Y lắc đầu, lật cổ tay một cái, đột nhiên tuốt thanh trường kiếm đeo ở hông ra. Ánh kiếm chớp lên, một cây tùng thấp bên cạnh đứt thành bảy đoạn, Thẩm Thăng Y rung cổ tay, đột nhiên lại tra kiếm vào vỏ.

Sở Lăng nhận ra Thẩm Thăng Y chẳng qua chỉ là thử tốc độ tuốt kiếm, thử xem thanh kiếm có khuyết tật gì không.

Đường như loại cao thủ như Thẩm Thăng Y nếu không có cảm giác đại địch đang chờ thì tuyệt nhiên không có hành động như thế.

Sở Lãng thở dài nói “Đại ca tuốt kiếm nhanh quá”.

Thẩm Thăng Y lúc ấy mới nói “Tôn cử nương là một cao thủ, một cao thủ thực sự”.

Sở Lãng nói “Tiểu đệ nhìn không ra”.

Thẩm Thăng Y nói “Lúc nào võ công và kinh nghiệm tới mức như ta, người sẽ nhìn ra thôi”.

“Từ chỗ nào?”

“Mắt của cô ta, một cái nhấc tay nhấc chân của cô ta, thậm chí cả giọng nói của cô ta”.

Sở Lãng cười gượng “Qua được hôm nay, tiểu đệ trở về nhất định đóng cửa khổ luyện, sau đó mới tái xuất giang hồ”.

Thẩm Thăng Y chợt nói “Giang hồ hung hiểm, có thể không đi thì không đi là hay”.

Sở Lãng nói “Đại ca nói cũng có đạo lý, nhưng đáng tiếc tiểu đệ lại không nhận thấy thế”.

Thẩm Thăng Y hững hờ cười một tiếng.

Sở Lãng chợt hỏi “Đại ca đã không có ý với giang hồ tại sao còn...”.

Thẩm Thăng Y lộ rõ dáng vẻ không biết làm sao “Tới bước của ta thì đã muốn thôi cũng không được, biết rõ đoạn tiếp theo cũng giống như uống thuốc độc, nhưng không uống không được”.

Sở Lãng nói “Tiểu đệ không hiểu”.

Thẩm Thăng Y nói “Hy vọng người sẽ mau lẹ hiểu ra”.

Một tràng tiếng vó ngựa vang lên, con ngựa của y từ bên kia phóng tới. Sở Lãng bất giác lộ vẻ kính phục, nói “Con ngựa này của đại ca lại biết nghe tiếng chủ”.

Thẩm Thăng Y nói “Người không nuôi ngựa à?”

“Có”, Sở Lãng vội nói “Làm thế nào để huấn luyện cho ngựa biết tuân phục như thế?”

“Cứ coi nó như bạn bè”.

Sở Lãng sửng sốt, nói “Ta sẽ thử xem”.

Qua một lúc, Sở Lãng lại cười nói “Đi theo đại ca quả thật có nhiều điều có ích”.

“Có nhiều đạo lý quả thật rất đơn giản, lúc bình thường chỉ cần cẩn thận một chút sẽ hiểu rõ thôi”.

Sở Lãng chợt nói “Nếu Phi Bằng có ở đây thì hay quá, ta đỡ phải nói với y những đạo lý ấy”.

“Người hy vọng y cũng trở thành một người giang hồ à?”

Sở Lãng khẽ thở dài một tiếng “Trước đây thì hy vọng, nhưng bây giờ thì không hy vọng nữa”.

Sở Lãng trầm ngâm một lúc, lại nói “Trước khi gặp đại ca, ta vẫn cho rằng làm một người giang hồ quả thật là một điều vinh dự, nhưng đến hiện tại mới hiểu rõ hoàn toàn không phải thế”.

Thẩm Thăng Y ngẩng nhìn trời “Hy vọng thì hy vọng, nhưng ý trời khó biết, có những chuyện quả thật không biết làm sao”.

Sở Lãng nói “Tiểu đệ hiểu”.

Hai người bước chân không ngừng chuyển ra ngoài rừng tùng. Ra khỏi rừng tùng, hai người lại vòng qua phía thị trấn, bước đi hoàn toàn không nhanh, nhưng không hề dừng lại.

4. Chương 4: Thân Bị Bầy Rắn Cắn, Trẻ Thơ Lòng Run Sợ

Chiều buông.

Trong mật thất không thấy ánh nắng mặt trời, suốt mười hai giờ lúc nào cũng thế, căn bản không có cái gọi là ngày đêm.

Đó là gian mật thất thứ hai, không có vô số gương đồng, cũng không có Khổng Minh đăng sáng rực.

Lúc Tuyết Phi Bằng tỉnh lại, là đang trong gian mật thất ấy.

Bốn phía là tường đá, mặt tường đối diện với y chỉ có một tấm gương đồng, mà chỉ có một tấm.

Tấm gương đồng ấy được mài đặc biệt sáng bóng, chỉ đáng tiếc trong mật thất hoàn toàn không có bao nhiêu đèn lửa.

Toàn bộ gian thạch thất chỉ có trên giữa trần treo một đĩa đèn lưu ly màu xanh biếc.

Đèn không sáng, ánh sáng không mạnh lắm, nhìn thoáng qua giống như có một vầng hơi mù màu xanh biếc bao quanh ngọn đèn lưu ly.

Tuyết Phi Bằng từ từ tỉnh lại, vừa mở mắt ra, đã nhìn thấy tấm gương đồng ấy, nhìn thấy cái bóng trong tấm gương đồng ấy.

Y thở phào một tiếng, lồm cồm bò dậy, cái bóng trong gương cũng đồng thời lồm cồm bò dậy, chẳng qua chỉ hoàn toàn ngược lại.

Ví dụ, y chống tay trái xuống đất thì cái bóng trong gương chống tay phải xuống đất.

... Đây lại là chỗ nào?

Tuyết Phi Bằng đưa mắt nhìn quanh, thạch thất trống không không có một ai, cũng không có bất cứ vật gì.

Y nhìn quanh một lúc, lại nhìn vào tấm gương, cái bóng trong tấm gương cũng đồng thời quay đầu lại.

Trong chớp mắt ấy Tuyết Phi Bằng lại có một cảm giác, một cảm giác rất kỳ quái.

... Tốc độ quay đầu của cái bóng dường như chậm hơn một chút.

Con mắt của cái bóng xem ra cũng có phần xa lạ.

Hai con mắt mừng tượng tràn đầy vẻ tà ác, tràn đầy vẻ trào lộng, Tuyết Phi Bằng trước nay chưa bao giờ nhìn thấy ánh mắt của mình lại biến thành như thế.

Y không kìm được cau mày một cái, cái bóng cũng cau mày một cái, Tuyết Phi Bằng vẫn cảm thấy chậm hơn một chút.

Y lập tức nhấc tay trái lên, sờ vào mặt gương đồng, cái bóng trong gương cũng đồng thời nhấc tay trái lên.

Là tay trái, chứ không phải tay phải, Tuyết Phi Bằng ngẩn ra, tay trái đã chạm vào tấm gương.

Tấm gương đồng cứng rắn mà lạnh buốt, Tuyết Phi Bằng không những cảm thấy bàn tay lạnh buốt, mà cả trong lòng cũng lạnh buốt.

Động tác của mình trong tấm gương hoàn toàn không tương ứng, hai bàn tay cũng hoàn toàn không chạm vào nhau.

Tuyết Phi Bằng hoảng sợ rút tay lại, cái bóng trong gương cũng rút tay lại, trên mặt lại không lộ vẻ kinh ngạc, mà lại lộ vẻ tươi cười.

Nụ cười kỳ lạ, nụ cười tà ác.

Tuyết Phi Bằng hoàn toàn không cho rằng mình lại có thể có nụ cười như thế, nhưng sự thật hoàn toàn không có cảm giác muốn cười.

Y chỉ biết khuôn mặt mình hiện tại đang lộ ra vẻ kinh ngạc.

Ngay cả sự biểu lộ tình cảm cũng đã hoàn toàn không tuân theo sự khống chế của mình, chẳng lẽ trước mặt lại là một tấm gương ma?

Y đưa tay sờ vào mặt mình, là dùng tay phải.

Cái bóng trong gương cũng dùng tay phải sờ vào mặt, hoàn toàn không phải tay trái.

Tuyệt Phi Bằng nhin không được nữa, hốt hoảng la lên “Người là ai?”

Mọi người trong gương cũng đồng thời mở ra, phát ra tiếng la hoảng không có âm thanh.

Tiếng la hoảng của Tuyệt Phi Bằng dội lại trong mật thất, toàn thân y run lên.

... Tại sao lại biến thành thế này?

Y lùi lại hai bước, lại lùi lại hai bước nữa, một tràng tiếng lách cách lập tức vang lên trong mật thất.

Tuyệt Phi Bằng mở to mắt nhìn quanh, không phát hiện được gì, lại nhìn vào tấm gương đồng, nhưng bóng của mình trong gương không những không có vẻ kinh ngạc mà đang chành môi ra cười.

Nụ cười không tiếng, nụ cười âm trầm mà đáng sợ.

Tuyệt Phi Bằng chỉ cảm thấy lông tóc dựng hết cả lên, như lọt vào hố băng, chợt nghe một giọng nói vang tới.

“Người tỉnh rồi à?”, là giọng nói của nữ nhân, dường như phía sau lưng y, y quay phắt lại thì nhìn thấy Vô Diện đang đứng cách y bảy thước.

“Vô Diện, là cô!”, Tuyệt Phi Bằng quả thật giống như đang rên lên.

“Người sao thế?”, Vô Diện nhoẻn miệng tươi cười.

Dưới ánh đèn xanh biếc, khuôn mặt của nàng cũng biến thành màu xanh biếc, nàng tươi cười giơ tay áo lên, đến khi buông tay áo xuống, khuôn mặt của nàng đã không còn nữa, biến thành một khoảng trống trơn.

Tuyệt Phi Bằng tuy đã nghĩ tới, nhưng vẫn cảm thấy rùng mình, buột miệng nói “Đây là chỗ nào?”

Vô Diện cười nói “Địa ngục ở nhân gian”.

Tuyệt Phi Bằng gào lên “Ta là muốn nghe sự thật”.

Vô Diện nói “Người cho là ta bịa đặt à? Tại sao ta lại phải lừa người chứ?”

Tuyệt Phi Bằng không trả lời được, trong chớp mắt ấy y đột nhiên phát giác ra một việc rất kỳ quái là trong tấm gương đồng lại không có bóng Vô Diện.

Y thất kinh há miệng kêu lên “Tại sao... tại sao lại...”

“Tuyệt Phi Bằng...”, Vô Diện dường như phát hiện ra Tuyệt Phi Bằng hoảng sợ chuyện gì “Người vẫn còn chưa rõ”.

Tuyệt Phi Bằng kêu lên “Ta hiểu rõ chuyện gì?”

Vô Diện nói “Ta tuy là một người, nhưng đã không có hồn phách”.

Tuyệt Phi Bằng hoảng sợ hỏi “Cô nói cô không có hồn phách à?”

Vô Diện nói “Cho nên trong tấm gương đồng không có bóng của ta”.

Tuyệt Phi Bằng nhìn vào tấm gương đồng một cái, lại nhìn Vô Diện một cái, y chợt phát giác ra động tác của cái bóng với động tác của y có chỗ không ăn khớp, lộ rõ chỗ sai lệch.

Vô Diện nói “Cho nên thật ra ta không thể được nói là một người”.

“Vậy cô là cái gì?”, Tuyệt Phi Bằng gào lên.

“Là ma”, Vô Diện cất tiếng cười “Cho nên diện mạo của ta có thể tùy lúc che khuất”.

Tuyệt Phi Bằng không thể không thừa nhận đó là sự thật.

Vô Diện chợt nói “Người nhìn vào tấm gương đồng ấy đi, nhìn cho kỹ”.

“Nhìn cái gì?”, Tuyết Phi Bằng bắt giắc đưa mắt chăm chú nhìn vào tấm gương.

Vô Diện nói “Lẽ ra người phải phát giác được rằng hồn phách của người đã bắt đầu rời khỏi thân xác của người”.

Tuyết Phi Bằng sững sốt quay lại, thì nhìn thấy cái bóng trong tấm gương đang cười với y.

Y đưa tay sờ lên mặt mình, trên mặt y hoàn toàn không có vẻ tươi cười, môi y cũng không hề chành ra.

Người trong gương không hề nhấc tay, buông tay xuống, thông thả lùi lại.

Tuyết Phi Bằng không tự chủ được nhảy xổ tới, nhảy xổ vào tấm gương, chụp lấy tấm gương đồng.

Người trong tấm gương vẫn lùi lại phía sau phiêu hốt như một hồn ma.

“Dừng lại!”, Tuyết Phi Bằng gào lên, chụp lấy tấm gương không ngừng lay động.

Tấm gương đồng không hề động đậy, khảm sâu vào vách đá, bóng y trong tấm gương càng lúc càng xa.

Vô Diện lập tức nói “Người có kêu gào cũng vô dụng, hồn phách của người đã không thuộc về người nữa, đã không phục tùng người nữa”.

Tuyết Phi Bằng nói “Y đi đâu thế?”

Vô Diện nói “U minh, người chết rồi hồn phách rớt lại trở về u minh, y chỉ là đi sớm một chút thôi”.

Tuyết Phi Bằng kêu lên “Tại sao?”

Vô Diện nói “Đó là chủ ý của Thiên Ma, Thiên Ma cần người”.

“Thiên Ma?”, Tuyết Phi Bằng sững sốt.

“Cũng là chủ nhân của bọn ta, chủ nhân của cha người, người vốn không nên tới đây, nhưng người đã tới đây thì cũng chỉ còn cách để lại hồn phách, đó là quy củ ở đây”.

Tuyết Phi Bằng gào lớn “Nói bậy, cô nói bậy”, rồi xoay người lao vào Vô Diện, hai quyền đập mau ra.

Vô Diện hai tay vung ra, chát chát hai tiếng đè xuống hai quyền của Tuyết Phi Bằng, hai tay một kéo một đẩy.

Tuyết Phi Bằng ào một tiếng lập tức bay tung lên, lẳng không lộn một vòng, rơi xuống trước tấm gương đồng.

Trong tấm gương đã không có bóng y, y vừa giận vừa sợ, lồm cồm bò dậy đập vào tấm gương “Trả lại hồn phách cho ta”.

Vô Diện chỉ cười, tiếng cười yêu dị dội lại trong mật thất, Tuyết Phi Bằng trong tiếng cười vọt lên, lại nhảy xổ vào Vô Diện lần nữa, quyền đánh cước đá, đã hoàn toàn không còn có chiêu thức gì, giống hệt một người điên.

Vô Diện hai tay áo phất ra, thân hình như bướm bướm xuyên hoa, bay ra khỏi mớ quyền cước của Tuyết Phi Bằng, Tuyết Phi Bằng xuất thủ tuy nhanh, nhưng không sao chạm vào chéo áo của Vô Diện, lại càng đừng nói là đánh trúng Vô Diện.

Tuy y biết võ công của Vô Diện cao cường hơn y, nhưng lúc vừa sợ vừa giận, đã hoàn toàn không còn suy nghĩ gì nữa.

Vô Diện tránh né mấy lần, chợt nói “Chẳng lẽ người quên mất rằng người vốn không phải là đối thủ của ta sao?”

Tuyết Phi Bằng cao giọng nói “Chẳng qua cũng chỉ một chết”, hai quyền đánh mau, thân hình lặn tròn một vòng, đánh vào hạ bàn của Vô Diện.

Vô Diện nghiêng người tránh qua, Tuyết Phi Bằng thân hình cũng bật lên, hai cước giao nhau kẹp vào hai chân Vô Diện.

Lập tức ào một tiếng, Vô Diện thân hình lẳng không bay lên, như một con thằn lằn bám chặt vào vách tường.

Tuyết Phi Bằng song cước kẹp trượt, thân hình bật lên, lại một quyền đánh thẳng tới.

Vô Diện thân hình dán trên tường lật qua một cái, giống như một tờ giấy dán lên nóc thạch thất, cười nhạt một tiếng, nói “Được rồi, đánh nữa thì ta không khách khí đâu”.

Tuyết Phi Bằng chỉ như không nghe thấy, thân hình lại vọt lên, một thức Khôi Tinh Tứ Đầu lẳng không đá mau tới.

Một cước ấy đá lên trần thạch thất đã biến thành yếu ớt vô lực, Vô Diện không chờ phát cước đá tới, thân hình đã như dòng thác trút xuống, vừa nhẹ nhàng vừa tự nhiên.

Nàng vừa khéo rơi đúng vào người Tuyết Phi Bằng, hai tay chụp lại, đã nắm chặt thân hình Tuyết Phi Bằng đang lẳng không rơi xuống, đột nhiên quát một tiếng lật cổ tay kéo Tuyết Phi Bằng vào tường bên trái.

Cái ném ấy rất mạnh, Tuyết Phi Bằng chỉ e rách da nát thịt, nào ngờ trong chớp mắt ấy, bức tường lại mở ra một khoảng hở, để lộ ra một cánh cửa bí mật.

Tuyết Phi Bằng lập tức bay thẳng vào trong cánh cửa.

Trong cánh cửa bí mật một màn tối om, Tuyết Phi Bằng tiếng la hoảng chưa tắt, người đã bị ném vào trong, cánh cửa bí mật lập tức đóng lại.

Lúc thân hình chạm đất, Tuyết Phi Bằng đã hoàn toàn trong bóng tối.

Là bóng tối tuyệt đối.

Y hoàn toàn không bị đau, Vô Diện hiển nhiên đã dùng xảo kinh, chỉ có hông chạm đất, không đau đớn gì lắm.

“Vô Diện”, y kêu lớn một tiếng, lẩn một vòng nhảy bật dậy xông ra phía vừa bị ném vào.

Đó chỉ là chuyện trong chớp mắt, y đã chạm vào vách đá, vách đá bền chắc, không sao lay động.

“Thế này thì là cái gì, Vô Diện, cô trả lời ta xem!”, Tuyết Phi Bằng gào lên.

Trong bóng tối vang lên giọng nói của Vô Diện “Ta há không phải đã nói trước là người đừng phóng tứ, phải lập tức dừng lại sao?”

Thanh âm phiêu hốt, giống như từ dưới đất vang lên.

Tuyết Phi Bằng kêu lên “Bây giờ cô định làm gì?”

Vô Diện nói “Ta vốn định mang người tới gặp chủ nhân ở đây một phen”.

“Là ai?”, Tuyết Phi Bằng lẳng tai nghe ngóng, lẳng nghe xem thanh âm từ chỗ nào vang tới.

Vô Diện nói “Thiên Ma”. Nàng ngừng lại một lúc rồi nói tiếp “Chỉ có người không có hồn phách mới có thể gặp mặt Thiên Ma, ta đã giữ hồn phách của người trong tấm gương, lại đã chuẩn bị đưa người đi...”.

Tuyết Phi Bằng nói “Mang ta đi, thì ta phải hỏi cô cho rõ ràng”.

Vô Diện nói “Đáng tiếc là người lại chọn giận ta”.

“Cô...”, Tuyết Phi Bằng không tự chủ được co người lại.

“Nếu ta cứ bỏ qua như thế, trở đi người lại càng không biết sợ ta”, Vô Diện lại cười.

Tiếng cười này khó mà nói hết sự đáng sợ, Tuyết Phi Bằng nhin không được buột miệng hỏi “Cô định xử trí ta thế nào?”

Vô Diện cười nói “Tạm thời để người trong bóng tối, đến lúc người cầu xin ta tha mạng thì thôi”.

Tuyết Phi Bằng hừ lạnh một tiếng, tiếng hừ chưa tắt, trong bóng tối đột nhiên vang lên một tràng tiếng động kỳ lạ.

Tiếng động này vô cùng kỳ quái, giống như vô số con sâu dài đang trườn trên mặt đất.

Tuyết Phi Bằng nghe thấy bất giác sởn gai ốc, không tự chủ được xoay người một vòng, nhưng trước mắt cũng chỉ là một màn tối đen, cảm giác trống không lại càng sắc nhọn.

Đến lúc y dừng lại, tiếng động ấy đã tới rất gần.

Tuyết Phi Bằng rất tự nhiên ngồi xổm xuống, lập tức cảm thấy một trận gió lạnh thổi tới.

Y biến sắc, đột nhiên vung tay ra, lập tức chạm phải một vật gì đó ẩm ẩm mềm mềm.

Vật ấy lập tức quấy mạnh một cái.

“Rắn!”, Tuyết Phi Bằng buột miệng la hoảng một tiếng, con vật ấy đã quấn chặt tay y.

Không còn nghi ngờ gì nữa đó là một con rắn, Tuyết Phi Bằng tiếng la hoảng chưa tắt, đã bị con rắn ấy mổ cho một nhát.

Nhưng y không hề có cảm giác đau đớn.

“Rắn độc!”, một cảm giác đáng sợ dâng lên trong lòng, Tuyết Phi Bằng lập tức rẩy tay một cái.

Con rắn lập tức bị rẩy bay tung ra, đập xuống mặt đất.

Tuyết Phi Bằng vội đưa tay sờ lên chỗ bị cắn.

Không có vết thương, cũng không chảy máu, y đang còn ngạc nhiên, một đĩa đèn chợt sáng lên trong bóng đen.

Ánh đèn màu xanh biếc, một vầng ánh sáng như lửa ma chiếu xuống, dừng lại cách mặt đất khoảng một trượng.

Dưới ánh đèn chỉ thấy mặt đất đầy rắn, cũng không biết mấy ngàn con, vằn vện loang lổ, thân rắn chớp chớp ánh sáng.

Ánh đèn xanh biếc, bày rắn nhìn ra càng đáng sợ, khiến người ta rùng mình.

Tuyết Phi Bằng huyết dịch toàn thân cơ hồ đều ngưng kết.

Bầy rắn ấy đều há miệng, cái lưỡi đỏ hai chia thò ra thụt vào, phì phì thành tiếng, xem ra giống như đang chọn người để ăn.

Nhưng trong miệng rắn lại hoàn toàn không có răng, nên chỉ thấy đen ngòm.

Tuyết Phi Bằng nhìn thấy rất rõ, nhưng không hề thở phào nhẹ nhõm, mà lại càng sợ sệt.

Bầy rắn này có răng thì cũng thôi, nhưng không có răng, lại càng gớm giếc.

Bầy rắn như một dòng nước xô tới, căn bản không có ai chống lại được, nếu bị chúng quấn vào người, thì cũng mất mạng.

Trong tiếng phì phì, bầy rắn nhất tề tràn tới Tuyết Phi Bằng, Tuyết Phi Bằng sắc mặt trắng bệch, rốt lại nhịn không được gào lên.

“Vô Diện, thả ta ra mau!”

Không có tiếng trả lời, dường tượng như Vô Diện đã rời khỏi nơi đó.

Tuyết Phi Bằng lại gào lên “Vô Diện, cô có nghe ta nói không đấy?”

Giọng nói của y run lên lấy bầy, dường tượng như đã không phải là giọng nói của y nữa.

“Ta nghe...”, giọng nói của Vô Diện rốt lại đã vang tới.

Tuyết Phi Bằng vội nói “Mau thả ta ra, mau lên!”

Vô Diện cười nói “Bầy rắn ấy không có răng, ngươi còn sợ gì chứ?”

Tuyết Phi Bằng quả thật muốn bật tiếng khóc.

Vô Diện cười nói tiếp “Không phải ngươi không sợ cái gì sao?”

Trong lúc trò chuyện, bầy rắn đã di động tới rất gần, Tuyết Phi Bằng lùi lại một bước, lưng đã dán vào tường, không còn chỗ để lùi nữa.

Bầy rắn lại tiếp tục trườn tới, chúng di động tuy chậm, nhưng đã cách Tuyết Phi Bằng không xa.

Tuyết Phi Bằng gan mật đều tan nát, từ khi sinh ra đến nay y chưa bao giờ nhìn thấy nhiều rắn như thế, chưa từng rơi vào hoàn cảnh đáng sợ như thế.

“Vô Diện, thả ta ra!”, Tuyết Phi Bằng lại gào lên lần nữa, lưng đã áp sát vào tường.

Bầy rắn tiếp tục ép sát tới, mắt con nào cũng đầy vẻ tà ác, đầy vẻ dữ tợn, miệng tượng đều nhìn chăm chăm vào Tuyết Phi Bằng, nói không hết sự yêu dị.

Tuyết Phi Bằng mặt không còn chút huyết sắc, lại vô kế khả thi, trước mặt y là hàng ngàn con rắn, sau lưng lại là một bức tường dày.

Chẳng qua không đầy chớp mắt, bầy rắn đã ép tới gần, vù một tiếng, một con trườn vào chân Tuyết Phi Bằng, vừa cuốn vừa mổ, mổ vào bắp chân Tuyết Phi Bằng một nhát.

Tuyết Phi Bằng nhìn thấy rất rõ, con rắn ấy không có cái răng nào, nhưng trong chớp mắt bị cắn trúng, y vẫn không kìm được kêu khẽ một tiếng.

Con rắn ấy mổ một cái lại mổ cái nữa, theo bắp chân Tuyết Phi Bằng mổ lên trên.

Tuyết Phi Bằng kêu la í ới, cảm giác này hoàn toàn không phải hai chữ hoảng sợ mà có thể hình dung được.

Trong tiếng kêu la, mấy con rắn khác lại trườn lên, có con quấn vào hai chân Tuyết Phi Bằng, có con thân dài lại cuốn chặt thân hình Tuyết Phi Bằng, cắn mổ lia lịa.

Tuyết Phi Bằng không hề cảm thấy đau đớn, nhưng toàn thân nổi gai ốc, đã tới mức sẵn sàng ngắt đi.

Y nhắm nghiền mắt lại, toàn thân run lên, miệng tượng như rơi xuống hố băng.

Một con rắn khác theo đó trườn tới, rất mau lẹ quấn chặt người Tuyết Phi Bằng.

Tuyết Phi Bằng đã không kêu lên thành tiếng được nữa, toàn thân sau cùng nhũn ra trên mặt đất, y nhắm nghiền hai mắt, nước mắt trào ra, nhưng kể đó lại bị lưỡi rắn liếm lên, cảm giác ẩm ẩm mềm mềm, mùi tanh tưởi quả thật khiến ruột gan y đảo lộn, chỉ suýt chút nữa là nôn ọe.

Giọng nói của Vô Diện lập tức lại vang lên “Tuyết Phi Bằng, bây giờ ngươi sao rồi?”

Tuyết Phi Bằng không dám trả lời, chỉ sợ há miệng, lại bị rắn chui vào.

Vô Diện lại nói tiếp “Nếu ngươi chịu nhận thua, chịu xin ta tha, ta sẽ thả ngươi ra”.

Tuyết Phi Bằng trong mũi phát ra tiếng hừ hừ, nhưng không trả lời.

Vô Diện chờ một lúc, lại nói “Nếu ngươi không chịu xin tha thì ta bỏ đi đây”.

Tuyết Phi Bằng không nhin được nữa, từ dưới đất nhảy bật lên, gào lên “Ta xin cô tha cho ta...”.

Lúc ấy toàn thân y trên dưới đầy rắn quấn vào, hai tay y bịt chặt miệng, mới dám nói ra câu ấy.

Trong thạch thất vang lên tiếng cười đắc ý của Vô Diện.

Tuyết Phi Bằng hai chân bị rắn quấn chặt, lại ngã xuống đất, bắt giắc khóc âm lên.

Tiếng cười của Vô Diện kéo dài một lúc mới dừng lại, kể đó một tràng tiếng xì xì kỳ quái vang lên trong thạch thất.

Bầy rắn tựa hồ đã nghe thấy tiếng động ấy mới dừng lại không tiếp tục cắn mổ Tuyết Phi Bằng nữa, từng con từng con lùi lại.

Tuyết Phi Bằng không động đậy, đến lúc bầy rắn lùi lại hết, rời khỏi người y, y vẫn không động đậy.

Làn sóng rần lui lại, trong chớp mắt đã mất hút, Tuyết Phi Bằng vẫn chờ một lúc mới mở mắt ra, cũng lúc ấy mới phát giác là bức tường đối diện có vô số lỗ tròn lớn nhỏ khác nhau.

Bầy rần kia chính là chui qua những cái lỗ ấy rút đi.

Đèn vẫn sáng, dưới ánh đèn Tuyết Phi Bằng nhìn thấy rất rõ, trên quần áo y, da thịt y, đều dính từng mảnh từng mảnh vảy rần.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây không phải là nằm mơ mà quả thật đã phát sinh chuyện ấy.

Nước mắt y đã ngừng rơi, nhưng vẫn còn cảm giác muốn khóc, nghiêm túc mà nói, y vẫn còn là một đứa nhỏ.

Tuy y có một thân võ công, nhưng không hề có chút kinh nghiệm giang hồ nào, chuyện này đối với y mà nói quả thật quá tàn nhẫn.

Két một tiếng, cánh cửa đá lại mở ra, phản ứng của Tuyết Phi Bằng quả thật mau tới cực điểm, lập tức nhảy bật lên, lao ra cánh cửa đá.

Y xông ra mau như thế, thân hình bật lên nhảy xổ ra ngoài cánh cửa đá, luống cuống lại ngã xuống đất.

Vô Diện đứng trước mặt y, khuôn mặt không có mắt mũi, nhưng gương tượng như đang chế nhạo, Tuyết Phi Bằng có cảm giác như thế.

“Ta còn cho rằng ngươi quả thật trời không sợ, đất không sợ”, giọng nói của Vô Diện quả thật đầy vẻ chế nhạo.

Tuyết Phi Bằng không nói nên lời.

Vô Diện nói “Rốt lại vẫn là một đứa nhỏ, vừa bị dọa đã phát khóc”.

Tuyết Phi Bằng vội vàng lau nước mắt trên mặt.

“Đi theo ta”, Vô Diện phân phó.

Tuyết Phi Bằng không lập tức nhắc chân, Vô Diện cười nhạt nói “Thạch thất này không phải hoàn toàn an toàn, bầy rần có thể trở lại đây”.

Tuyết Phi Bằng vội vàng cất bước.

Vô Diện cười nhạt nói “Làm anh hùng hoàn toàn không phải là một chuyện dễ, nếu quả thật ngươi không có bản lĩnh ấy, dũng khí ấy, thì đừng cứng đầu mà làm là hay”.

Tuyết Phi Bằng không nói gì, im lặng đi theo Vô Diện.

Két một tiếng, cánh cửa bí mật phía trước mở ra, Vô Diện thông thả bước đi.

Tuyết Phi Bằng không nhin được nữa, hồi hộp hỏi “Cô, rốt lại cô muốn đưa ta tới đâu?”

“Địa ngục”, Vô Diện trả lời rất đáng sợ.

Tuyết Phi Bằng bước chân bắt giắc khựng lại, nhưng lập tức lại bước tới.

Vô Diện nói “Sao thế, sao không sợ nữa?”

Tuyết Phi Bằng cười gượng, nói “Cô mà muốn giết ta, thì căn bản không cần phải phiền phức như thế”.

“Tốt lắm, rốt lại ngươi cũng đã hiểu rõ rồi”, Vô Diện bước chân vẫn không dừng.

Tuyết Phi Bằng vừa đi vừa chạy, giống như một con rối mất hết sinh khí.

Ý nghĩ của y quả thật cũng đã gần như cứng đờ.

Còn như bây giờ là lúc nào, y đương nhiên không nghĩ tới, cũng không muốn nghĩ tới.

* * * * *

Đêm đã sâu, có sao, không có trăng.

Trang viện kỳ quái kia trong bóng tối giống như một con quái thú vô cùng to lớn, lúc nào cũng sẵn sàng cắn người.

Thẩm Thăng Y hiện tại đang đi về phía đầu con quái thú.

Thân hình y vô cùng nhẹ nhàng linh hoạt, đi như rắn, mọp như hạc, lướt từ rừng tùng ra.

Chung quanh vô cùng yên ắng, dường như tượng như cõi ma.

Không có gió, tiếng sóng từng ban ngày đã không nghe thấy nữa, tuy rì rào nhưng rất đơn điệu.

Khung cảnh yên ắng hơn Thẩm Thăng Y cũng đã trải qua, sự yên ắng đối với y mà nói căn bản cũng không tạo ra sự uy hiếp.

Nhất là trong khung cảnh xa lạ, càng yên ắng lại càng an toàn, vì bất cứ âm thanh nhỏ nhất nào cũng trở nên rất rõ ràng.

Ra khỏi rừng tùng, thân hình Thẩm Thăng Y lập tức mau lẹ di động, trước lúc di động y đã tuyệt đối khẳng định chung quanh hoàn toàn không có ai.

Trừ phi công lực của những người ấy thâm hậu hơn cả y mới có thể bẻ khí khiến y không nghe thấy gì, hoặc giả có phương pháp ẩn nấp rất đặc biệt, rất bí mật, hoàn toàn ra khỏi sự tưởng tượng.

Trước mặt là một bãi cỏ rộng lớn, nhưng ban đêm như thế, y lại đã thay một bộ quần áo màu tối, cho dù mắt có sáng hơn, nếu không phải đứng gần thì quả thật không dễ phát giác ra.

Tay áo vạt áo của y đều bó sát vào người, hành động tuy mau lẹ cũng hoàn toàn không phát ra tiếng động, vả lại bước chân của y nhấc lên đặt xuống không hề phát ra tiếng động.

Y mau lẹ lướt qua bãi cỏ, thân hình nhô lên hụp xuống một cái, lại nhô lên hụp xuống cái nữa, đã rơi xuống cạnh hồ nước.

Nước dưới hào có ánh sao, mũi đao mờ mờ, nếu không cẩn thận quan sát thì căn bản không phát giác ra được.

Thẩm Thăng Y di động men theo bờ hào, nhô lên hụp xuống mấy cái, đã tiến lên vài trượng.

Y nhô lên hụp xuống không nhanh, khoảng cách cũng không xa.

Bất kể y di động tới đâu, tình hình chung quanh xem ra vẫn không có gì khác biệt.

Xem ra dường như y đang tìm vật gì đó, hai mắt lim dim.

Dừng lại một lúc, y mới di động tiếp, lại bước ngang ra vài thước.

Chung quanh vẫn yên ắng, trong trang viện càng không có phản ứng gì, Thẩm Thăng Y quả thật không nghe thấy tiếng động nào lạ.

Ánh mắt của y vẫn rơi lên bức tường đối diện, tay phải quờ một cái rồi lại đã tuốt thanh trường kiếm ở hông ra.

Sau đó y bước ngang ra ba thước, thanh kiếm trong tay đột nhiên bắn ra, phóng vào bức tường đối diện.

Keng một tiếng, thanh kiếm cắm vào một khe hở trên tường, sâu hơn nửa thước.

Thẩm Thăng Y thân hình cũng đồng thời bật lên, mau lẹ bắn về phía trước, vù một tiếng vượt qua hào nước, mũi chân rơi xuống đạp đứng lên chuôi kiếm, xem ra dường như muốn rơi xuống, nhưng thủy chung vẫn không rơi xuống.

Hai tay y hạ xuống, vừa khéo bấu vào mặt tường, tay phải cầm một cái, bấu vào một kẽ hở, thân hình nhờ thế rất ổn định.

Lúc ấy chân y mới một móc một khều, giật thanh kiếm trong kẽ tường ra hất lên, tay trái quờ một cái chụp vào chuôi kiếm.

Toàn thân y cũng nhờ tay phải chi trì, treo lơ lửng trên không, như thể tuy y hoàn toàn không mất sức nhiều, nhưng nếu thời gian lâu hơn thì cũng sẽ thành vấn đề.

Đương nhiên mục đích của y không phải là treo lơ lửng ở đó, kiếm đã trong tay, y hít một hơi chân khí, tay phải đè một cái, toàn thân lật mau lên, ào một tiếng bay tung lên hai ba trượng, tay phải lại quờ một cái, đã nắm vào đầu tường.

Tiếp đó y ưỡn lưng một cái, lướt lên đầu tường.

Trên đầu tường hoàn toàn không có móc câu hay vật gì, tất cả đều khác hẳn với tường các trang viện bình thường.

So với kết cấu các thành bảo thì trang viện này đại đồng tiểu dị.

Thẩm Thăng Y thân hình lật lại một cái đã rơi vào chỗ tối trên đầu tường, không động đậy nữa.

Trên cao nhìn xuống, trong trang viện một màu tối tăm, không thấy chút ánh đèn lửa nào, cũng yên ắng như cõi ma.

Thẩm Thăng Y chờ một lúc vẫn không phát hiện được gì, bèn ngồi xuống đầu tường, chăm chú quan sát khung cảnh phía dưới.

Y nhìn thấy không xa lắm, cũng không rõ lắm, khung cảnh trước mắt quả thật rất tối tăm, hơi xa một chút là không nhìn thấy rõ.

... Nên bắt đầu thế nào?

Thẩm Thăng Y trong lòng tính toán, về hoàn cảnh ở đây y quả thật không am hiểu lắm, trước nay đối với bất cứ nơi nào y cũng công nhiên ra vào, rất ít như thế này.

Rốt lại y là một hiệp khách, đại biểu cho chính nghĩa và quang minh.

Phía dưới bức tường cao trông đầy cây cỏ, đám cây cỏ đen như bôi mực, Thẩm Thăng Y tuy ánh mắt sắc bén cũng không thể nhìn thấy thật rõ.

Y ngồi trong bóng đen trên đầu tường một lúc, chợt thở phào một hơi, tra kiếm vào vỏ, đứng thẳng người lên.

Bức tường cao trong bóng đêm dường như vô tận, y đứng ở đó nhìn thấy càng đặc biệt lộ rõ dáng vẻ cô độc.

Y thuận chân bước qua phía trái, bước đi không quá mau, nhưng cũng không quá chậm.

Ngoài tường bãi cỏ rộng rãi, rừng tùng xa xa cũng chỉ thấy đen ngòm, trong tường mái ngói nối nhau san sát nhưng cả một đốm đèn lửa cũng không có, toát ra một không khí âm trầm và đáng sợ khó dùng lời mà nói hết.

Y càng lúc càng cảm thấy trang viện này quả thật rộng lớn hơn nhiều so với dự liệu của y.

Một trang viện to lớn như thế này lại chỉ có một nữ nhân Vô Diện, y quả thật không sao tin được.

Cứ qua một đoạn thì cạnh tường lại có một dãy bậc đá chạy xuống phía dưới, Thẩm Thăng Y chỉ hơi khựng lại ở dãy bậc đá đầu tiên, sau đó tiếp tục đi tới, không hề dừng lại.

Bên trong tường thủy chung không có gì khác lạ, lòng tự tin của Thẩm Thăng Y rốt lại đã hơi lung lay.

... Cho dù trang viện này hoàn toàn không chỉ có một mình Vô Diện, thì chắc cũng không đông lắm.

Y trầm ngâm dừng lại trước một dãy bậc đá, chỉ thoáng ngừng lại, sau đó bước theo bậc đá đi xuống.

Dãy bậc đá này có tới sáu mươi bậc, đầu cuối cùng là một đường nhỏ lát đá trắng, chạy ngoằn ngoèo giữa đám cây hoa.

Thẩm Thăng Y bước xuống khỏi bậc đá, đi lên con đường nhỏ.

Từ trên tường cao nhìn xuống, khóm cây hoa này không rộng lắm, nhưng con đường nhỏ lại dài dệ thường, Thẩm Thăng Y theo con đường nhỏ đi khá lâu mà vẫn chưa ra khỏi đám cây hoa.

Y luôn luôn cẩn thận xem chung quanh có gì khác lạ không, nhưng không để ý tới con đường nhỏ lát đá trắng này, đến lúc y để ý mới phát giác ra những chỗ rẽ trên con đường nhỏ này quả thật hơi nhiều, mà đều giống như ngã ba.

Y vốn cho rằng mình chưa qua khỏi ngã ba, nhưng đến hiện tại y mới phát giác ra ngã ba này với con đường nhỏ thật ra không khác nhau nhiều lắm, y căn bản không phân biệt được rốt lại đi trên con đường nhỏ này đã qua bao nhiêu ngã ba.

Té ra là một hoa trận.

Thẩm Thăng Y đột nhiên nảy ra một ý niệm, di động cước bộ chuyển qua ngã ba ấy.

Lúc y bước vào ngã ba ấy, xem ra giống như có chỗ khác, nhưng đến khi y bước vào thì phát giác hoàn toàn giống nhau.

Vẫn là hai bên là cây hoa, dưới chân là đường nhỏ lát đá trắng, ngẩng đầu lên thì bầu trời tối đen, điểm xuyết vài ánh sao nhàn nhạt.

Trên ngã ba lại có ngã ba.

Đoạn ngã ba ấy dài nhiều lắm là ba trượng, Thẩm Thăng Y thông thả đi tới đầu kia, tâm niệm vừa động, đột nhiên nắm lấy một cành cây mọc ngang, tiện tay bẻ một cái.

Y thả đoạn cành cây ấy xuống mặt đường đá trắng rồi mới đi tiếp.

Lần này y sải bước đi mau, mau lẹ tiến lên, gặp chỗ rẽ qua chỗ rẽ trong lòng thầm ghi nhớ.

Qua xong bảy bảy bốn mươi chín chỗ rẽ, bước chân y chợt chậm hơn, rồi dừng lại.

Trên mặt đường lát đá trắng trước mặt y rõ ràng là một nhánh hoa.

Nhánh hoa ấy không còn nghi ngờ gì chính là nhánh hoa mà y vừa bẻ xuống, y đi bảy nhiều đường đất, cũng không còn nghi ngờ gì là không ngừng xoay tròn, sau cùng là trở lại chỗ đầu tiên.

... Trang viện này quả nhiên không đơn giản.

Y trầm ngâm trên con đường nhỏ lát đá trắng, về cái học ngũ hành lục hào, kỳ môn độn giáp tuy y cũng có biết qua, nhưng không thật giỏi, vả lại trong đêm thì càng khó phân biện cho rõ ràng.

Thanh kiếm trong tay trái của y rốt lại lật lại, đưa ngang ra trước mặt, chuẩn bị xông vào một khóm hoa, cũng đúng lúc ấy, y dường như nghe thấy một tiếng cười nhạt.

Tiếng cười nhạt ấy nghe ra không phải xa lạ.

Thẩm Thăng Y rất tự nhiên nghĩ tới Vô Diện, y không hề di động bước chân, đứng yên tại chỗ.

Một giọng nói nữ nhân lập tức vang tới “Cái gọi là hiệp khách té ra là như thế”.

Thẩm Thăng Y nghe rất rõ giọng nói của Tôn cửu nương, nhưng chỉ cười gượng.

“Đêm hôm lên vào trang viện của người ta, không phải gian dâm thì là trộm cắp, người nói thế nào hả?”

Thẩm Thăng Y nói “Quy củ của trang viện là thế nào?”

“Vào bữa thì chết”.

Thẩm Thăng Y thở dài một tiếng, giọng nói kia tiếp tục vang lên “Người thì đương nhiên không phải vì thế mà nhận tội tự sát rồi”.

Thẩm Thăng Y chỉ thở dài, ánh mắt nhìn chằm chằm vào bên phải, giọng nói chính từ đó vang tới “Nhưng bằng vào bản lãnh của ta thì lại không đối phó được với người, vậy theo người làm sao là tốt?”

Thẩm Thăng Y không lên tiếng, thật ra trong tình hình phiền toái thế này, y cũng không biết nói thế nào là tốt.

Cũng đúng lúc ấy, trong đám cây hoa bên phải đột nhiên sáng lên một ngọn đèn, ánh đèn xanh biếc, cũng như lửa ma trời, chập chờn trong đám cây hoa.

Giọng nói của Vô Diện lại vang lên “Đi theo ngọn đèn này, qua khúc quanh thì rẽ trái”.

Thẩm Thăng Y không hề do dự, bước về phía ngọn đèn.

Vòng qua bên trái lại vòng qua bên trái, đến khi y qua khúc quanh thứ bảy, thì đã nhìn thấy ngọn đèn.

Ngọn đèn treo dưới một chiếc cần tre, chiếc cần tre nằm trong bàn tay thuôn thuôn của Vô Diện.

Vô Diện vẫn trang phục như thế, dưới ánh đèn xanh biếc, giống hệt một hồn ma.

Trên mặt nàng mang ba phần tươi cười, nhưng vẻ tươi cười ấy lại khiến người ta nhìn thấy bất giác rùng mình.

Thẩm Thăng Y thậm chí cũng có cảm giác ấy, đó là nói con người Vô Diện hoàn toàn không phải là một con người, mà là một hồn ma từ Âm phủ tới.

Cảm giác ấy có quá hoang đường không?

Trong đám cây hoa vốn không có gió, lúc ấy lại dường như có từng trận từng trận âm phong nổi lên, Thẩm Thăng Y tuy biết đó chẳng qua chỉ là một cảm giác, nhưng vẫn bất giác rùng mình một cái.

Y tiếp tục bước về phía Vô Diện, Vô Diện cách y bất quá từ hai tới ba trượng, nhưng khoảng cách thủy chung vẫn không thay đổi.

Vô Diện giống như một tấm sa mỏng, không có tiếng động trượt qua con đường nhỏ lát đá, vẻ tươi cười của nàng tuy âm trầm, nhưng xem ra hoàn toàn không có ác ý.

Lại qua một khúc quanh, hai người rốt lại đã ra khỏi đám cây hoa, đó lại chính là chỗ Thẩm Thăng Y tiến vào.

Vô Diện dừng chân lại ở dãy bậc đá, nhắc cao ngọn đèn trong tay lên, trong mặt thất nàng hoàn toàn không có mặt mũi, hiện tại thì đầy đủ, xem ra lại rất chân thực.

Nàng cười nói “Công tử không bị tổn thương gì chứ?”

Thẩm Thăng Y lắc đầu, nói “Nhờ hồng phúc của cô nương, không bị tổn thương chút nào”.

Vô Diện cười cười nói “Xem ra vận khí của công tử quả thật không kém, đúng lúc ta đi qua đầu tường, mới phát hiện ra công tử đi vòng vòng trong đám cây hoa”.

Thẩm Thăng Y nói “Đó là một hoa trận”.

Vô Diện nói “Bày theo chòm sao Bắc Đẩu, đối với nghề này chắc công tử cũng biết ít nhiều”.

Thẩm Thăng Y nói “Hoàn toàn không nhiều”.

Ánh mắt của Vô Diện rơi vào thanh kiếm của Thẩm Thăng Y “Vậy thì chắc công tử phải biết trong đám cây hoa tất nhiên còn có bố trí những sự mai phục khác”.

Thẩm Thăng Y nói “Đáng tiếc là tại hạ không nhìn ra”.

Vô Diện nói “Có một số cây hoa là đúc bằng sắt, nếu công tử dùng kiếm chém vào, chạm phải cơ quan, hàng vạn mũi tên trong hoa trận sẽ nhất tề bắn ra, lúc ấy cho dù ta tới kịp cũng là vô dụng thôi”.

“Trước tiên tại hạ đa tạ ơn cứu mạng của cô nương”.

Vô Diện hỏi lại “Người hoàn toàn tin lời ta sao?”

Thẩm Thăng Y cười nói “Quả thật ta không nghĩ ra tại sao cô nương lại phải lừa dối ta”.

Vô Diện ánh mắt dừng lại trên mặt Thẩm Thăng Y “Người còn trấn tĩnh hơn ta nghĩ, kẻ nổi tiếng rốt lại vẫn là kẻ nổi tiếng”.

Thẩm Thăng Y vẫn cười, nhưng nụ cười rất nhếch nhếch.

Vô Diện nói tiếp “Hiện tại ngươi vẫn còn có thể cười được, quả thật cũng khiến ta không thể không khâm phục”.

“Đó là vì ngoài chuyện cười gượng, quả thật ta không biết nên làm thế nào là tốt”.

Vô Diện cười một tiếng, lại cất chân bước lên bậc đá, Thẩm Thăng Y chỉ còn cách đi theo.

Vô Diện bước đi hoàn toàn không nhanh, Thẩm Thăng Y thì vừa đi vừa chạy, nhưng càng đi càng vất vả.

Đang đi Vô Diện chợt hỏi “Có phải công tử cảm thấy rất phiền toái không?”

Thẩm Thăng Y nói “Ồ”.

Vô Diện nói “Trước khi tiến vào, công tử có nghĩ rằng sẽ gặp tình hình thế này không?”

“Không”, Thẩm Thăng Y trả lời vô cùng thẳng thắn.

“Chắc là không, cũng như một gã ăn trộm, trước khi đi ăn trộm nếu đã nghĩ tới việc lúc bị bắt sẽ làm thế nào để xuống đài, thì căn bản đã không đi ăn trộm”.

Thẩm Thăng Y im lặng.

“Ta lấy ăn trộm làm ví dụ, trong lòng công tử nhất định sẽ cảm thấy không thoải mái”.

Thẩm Thăng Y nói “Thì cũng chẳng còn cách nào”.

“Trước khi công tử tiến vào, chắc hoàn toàn không nghĩ tới sẽ làm thế nào để xuống đài”. Vô Diện thở phào một hơi nói “Đương nhiên rồi, với võ công của công tử, vốn không coi nơi này vào đâu”.

Thẩm Thăng Y thở dài nói “Nếu như thế thì trưa hôm nay ta đã xông xáo khắp trang viện rồi”.

“Vậy là nói công tử vẫn có chút lo lắng đối với nơi này”.

“Lẽ ra cô nương cũng đã thấy rồi”.

“Thật ra, nếu công tử xông xáo cũng không ai cản được”.

Thẩm Thăng Y không trả lời, Vô Diện lại nói “Có thể vì công tử là một hiệp khách, là một người giang hồ bạch đạo”.

Thẩm Thăng Y chỉ cười gượng một tiếng, nói “Rốt lại cô nương muốn gì?”

“Ngươi nói ta muốn gì?”

Thẩm Thăng Y không đáp được, Vô Diện lại nói “Công tử có chịu bó tay để ta xử trị không?”

Thẩm Thăng Y nói “Không”.

Vô Diện cười nói “Công tử lại trả lời thẳng thắn như thế, chẳng trách bằng hữu trên giang hồ đều nói công tử là một người sáng khoái”.

Thẩm Thăng Y hỏi “Cô nương ở ẩn ít ra ngoài, tại sao lại hiểu rõ chuyện giang hồ như thế?”

“Chẳng lẽ công tử đã quên gia phụ vốn là một người giang hồ sao?”

Thẩm Thăng Y nói “Lệnh tôn đối với ta tựa hồ đặc biệt có ấn tượng”.

“Trên giang hồ hiện nay, có người nào nổi tiếng hơn công tử chứ?”

Thẩm Thăng Y không trả lời, lúc ấy họ đã đi tới đầu tường, Vô Diện chợt nói “Công tử cầm kiếm trong tay, chẳng lẽ định xông vào sao?”

“Đâu dám”, Thẩm Thăng Y tra kiếm vào vỏ, Vô Diện lại nói “Người ta nói công tử là một người quân tử”.

“Cô thấy ta giống không?”

“Không giống lắm, nhưng rốt lại phần quân tử vẫn nhiều hơn”, Vô Diện cười nói “Người quân tử có thể dùng cách lừa dối, nên muốn đối phó với công tử xem ra cũng không khó khăn lắm”.

“Cô nương muốn đổi phỏ với ta như thế nào?”

“Chẳng thế nào cả, chỉ là muốn công tử lập lời thề độc, trở đi không tiến vào nơi này nữa, cũng không đem chuyện ở đây nói ra ngoài”.

“Có thể, chỉ là ta cũng có một điều kiện”, Thẩm Thăng Y nói “Xin cô nương thả Tuyết Phi Bằng ra”.

Vô Diện nói “Tuyết Phi Bằng hoàn toàn không có ở đây, y đã theo Tuyết Mạn Thiên rời đi rồi”.

“Cô nương rốt lại đã thừa nhận Tuyết Mạn Thiên từng tiến vào trang viện này”.

“Có một điểm công tử chắc cũng có thể khẳng định Tuyết Mạn Thiên là hoàn toàn không bị bức bách tiến vào, về chuyện này chắc Tuyết Mạn Thiên đã có câu trả lời làm con y thỏa mãn”.

“Bọn ta...”.

“Tuyết Mạn Thiên cũng có thể sẽ có câu trả lời làm hai người các vị thỏa mãn, nhưng đương nhiên khả năng ấy không lớn”.

“Vì ta là một người ngoài cuộc, y thậm chí còn có quyền không trả lời”.

“Có lẽ công tử có thể ép buộc y nói ra, có điều ta hoàn toàn không cho rằng công tử sẽ dùng bất cứ thủ đoạn nào đối với y”.

Thẩm Thăng Y im lặng hồi lâu, nói “Quả thật cha con y đã rời khỏi đây à?”

“Hiện tại nếu người đi mau, có lẽ kịp thời gặp họ”.

“Họ đi về phía nào?”

Vô Diện trầm ngâm một lúc, nói “Hiện tại họ đang trong khách sạn Đại Phương ở trấn Đông Bình”.

“Ta biết khách sạn ấy”.

“Nếu tới kịp, người có thể tìm họ trong khách sạn Đại Phương”.

“Vậy thì tại hạ xin cáo từ”, Thẩm Thăng Y vái dài sát đất.

“Công tử không cần đa lễ như thế”, Vô Diện không đáp lễ, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Thẩm Thăng Y.

Thẩm Thăng Y bước ngang ra hai bước, thân hình đang định vọt lên, Vô Diện lại nói “Chỉ là công tử ra đi như thế không cảm thấy quá phận sao?”

Thẩm Thăng Y thở dài nói “Chuyện này quả thật tại hạ rất xin lỗi, còn may là chỉ mới bề gây một cảnh hoa trong hoa trận”.

Vô Diện lạnh lùng nói “Ta không đòi công tử bồi thường, cũng không muốn nói gì nhiều...”.

Câu nói vừa được một nửa đột nhiên ngừng lại, Thẩm Thăng Y bất giác cười gượng, nói “Nếu quả thật cô nương muốn làm như thế, thì tại hạ lại cảm thấy hay hơn một chút”.

“Ta không muốn nhiều chuyện, cũng không hy vọng chuyện này xảy ra lần nữa, công tử có thể bảo đảm không?”

“Còn phải chờ ta gặp cha con Tuyết Mạn Thiên xong mới có thể quyết định”.

“Bất kể người có chủ ý gì, nhưng có một chuyện nhất định ta phải nhắc nhở người”.

“Chuyện gì?”

“Nơi này không phải có thể tùy tiện ra vào, muốn tới thì tới, muốn đi thì đi đâu”.

“Cô nương nói rất rõ ràng, tại hạ cũng nói rất rõ ràng, chỉ cần cha con Tuyết Mạn Thiên bình an vô sự...”.

Vô Diện lắc đầu, nhìn lên trời một cái “Giờ này vốn là lúc đang phải ngủ”.

“Cho nên tại hạ sẽ rời đi thật mau”.

“Ban ngày ta mời công tử rời đi, là theo cổng chính, vì công tử là do ta mời vào từ cổng chính”.

“Tại hạ hiểu rõ ý cô nương”, Thẩm Thăng Y ánh mắt nhìn xuống “Tại hạ vào thế nào thì định ra thế ấy”.

“Trước khi công tử ra đi, ta còn muốn thỉnh giáo một chuyện”.

“Xin cô nương cứ nói”.

“Vô công”. Câu nói vừa buông ra, Vô Diện cả người lẫn đèn đột nhiên bay vào Thẩm Thăng Y, ánh đèn xanh biếc chớp lên, năm ngón tay của Vô Diện lăng không phóng vào yết hầu Thẩm Thăng Y.

Thẩm Thăng Y nghiêng người tránh qua, bước theo Thất Tinh bộ pháp, lại lùi mười bốn bước, Vô Diện từng bước từng bước ép vào, bàn tay hoặc chụp hoặc xia, hoặc gõ hoặc chém, đều không rời khỏi chỗ yếu hại trên người Thẩm Thăng Y.

Thẩm Thăng Y thân hình mau lẹ thay đổi, nói “Thủ pháp của cô nương tàn độc thật, chẳng lẽ muốn lấy mạng ta à?”

“Nếu lấy được thì nhất định lấy”, Vô Diện trong câu nói thân hình càng mau lẹ, giống như một con độc xà, vừa ngừng lại đã phóng lên, tiến sát vào Thẩm Thăng Y không tha.

Thẩm Thăng Y không trả đòn, chỉ tránh né, tránh né không được thì lui, sau một trăm chiêu, y đã bị bức lùi ba mươi sáu bước.

Vô Diện ra tay không ngừng, vừa đánh vừa hỏi “Tại sao ngươi không trả đòn?”

“Tại hạ đuối lý, làm sao dám trả đòn”, Thẩm Thăng Y liên tiếp lùi lại.

Vô Diện thân hình lại càng mau lẹ đuổi riết theo Thẩm Thăng Y, người cùng ánh đèn trong chớp mắt ấy dường như hóa thành một vầng ánh sáng xanh biếc, liên tiếp bắn tới Thẩm Thăng Y.

Thẩm Thăng Y chỉ lùi lại, trong chớp mắt lùi ra hơn mười trượng, chợt nói “Tại hạ đã xin lỗi cô nương, cô nương cần gì phải vất vả đuổi theo?”

Vô Diện không trả lời, trong ánh đèn xanh biếc chớp chớp, lại đánh ra bảy mươi hai chiêu.

Thẩm Thăng Y thân hình bay múa, vẫn chỉ là tránh né.

Vô Diện lại một chiêu đánh ra, người cùng đèn nhanh như chớp, đánh mau tới Thẩm Thăng Y.

Lần này Thẩm Thăng Y không tránh được nữa.

Thân hình y đột nhiên khựng lại, hai tay chấp lại, ra chiêu Phân Hoa Phất Liễu, chát chát chát liên tiếp đón đỡ ba chỉ của Vô Diện, kế đó đánh ra một chưởng.

Vô Diện bật cười một tiếng, đột nhiên dừng lại, nói “Muốn bắt người ra đòn quả thật không phải dễ”.

Thẩm Thăng Y sững sốt, nói “Cô nương võ công cao cường, tại hạ rất khâm phục”.

“Những lời khách khí ấy không cần phải nói đâu”, Vô Diện liên tiếp bật tiếng cười “Bằng vào võ công của ta, muốn giữ người lại đây cũng đã thành vấn đề, thì cần gì nói tới chuyện khác”.

Thẩm Thăng Y không nói gì.

Vô Diện nói tiếp “Quy củ là cái chết cứng, người thì sống, nếu người sống lại bị một điều quy củ chết cứng biến thành người chết thì không khỏi quá ngu xuẩn, người thấy ta đâu có giống một kẻ ngu xuẩn, phải không?”

Thẩm Thăng Y chỉ cười gượng.

Vô Diện cũng cười tự nói một mình “Cho nên ta chỉ còn cách mời người đi”.

Thẩm Thăng Y lại buông một tiếng “Quấy rầy quá”, thân hình nhích động, đã lướt lên đầu tường.

Vô Diện vẫn còn nói “Người nên cẩn thận một chút, coi chừng ngã đấy”.

“Tại hạ tự biết cẩn thận mà”, Thẩm Thăng Y thân hình lật một cái, lướt xuống phía dưới.

Y cơ hồ dán vào mặt tường rơi xuống, thể rơi rất mau, trong chớp mắt đã quá nửa bức tường, cũng chính vào lúc ấy, hai tay y một lật một đè ấn lên mặt tường, thân hình mượn lực dùng lực, bắn ngang ra bay qua hào nước, lướt xuống bờ bên kia.

Vô Diện nhìn thấy rất rõ, thân hình Thẩm Thăng Y vừa lướt khỏi đầu tường, vẻ tươi cười trên mặt nàng cũng tan biến, thay vào đó là dáng vẻ lạnh lùng tàn khốc như băng giá.

Ánh mắt của nàng cũng trở nên dữ tợn, giống như hai thanh kiếm sắc.

Thẩm Thăng Y đương nhiên không nhìn thấy, thân hình di động hướng về Vô Diện ôm quyền một cái, mới xoay người bước đi.

Từ bên dưới nhìn lên, Vô Diện giống như một đốm lửa ma trời, mờ mờ không nhìn thấy rõ.

Thẩm Thăng Y đi được vài trượng, lúc quay đầu nhìn lại, Vô Diện đã biến mất không thấy đâu nữa.

Y bước chân không dừng, tiếp tục lướt mau về khóm rừng tùng bên kia.

Sở Lãng cũng đang chờ y ở đó, không đợi y tới gần, đã từ khóm cây lướt ra.

Thẩm Thăng Y lại thở phào một tiếng, hỏi “Người không việc gì chứ?”

“Không”. Sở Lãng hỏi lại Thẩm Thăng Y “Mới rồi đại ca động thủ với người ta trên đầu tường à?”

“Chính là với Vô Diện”.

“Cô ta phát hiện được hành tung của đại ca à?”

“Vừa tiến vào đã bị cô ta phát hiện rồi”. Thẩm Thăng Y cười gượng “Người ấy hoàn toàn không đơn giản”.

“Võ công ra sao?”, Sở Lãng hỏi “Không phải đại ca bị cô ta bức bách phải lui ra chứ?”

“Không phải... là cô ta mời ra, chỉ có điều không mở cổng lớn”.

“Cho nên đại ca vào thế nào thì ra thế ấy chứ gì?”

“Đúng là như thế”.

“Mới rồi ta thấy trên đầu tường có một điểm ánh đèn bay đi bay lại, cũng biết là đại ca đã bị phát hiện, chỉ là không rõ...”.

“Ta cũng không biết cô ta làm thế nào phát hiện ra, nếu nói là vừa khéo thì đúng là không khỏi quá khéo”.

“Chắc không phải đâu”, Sở Lãng hỏi tiếp “Ngoài Vô Diện ra, đại ca còn gặp ai khác không?”

“Không”, Thẩm Thăng Y lẩm bẩm “Đường như quả thật trong toàn trang viện chỉ có một mình cô ta”.

“Thật là không sao xét đoán!”. Sở Lãng chợt hỏi “Võ công của cô ta rốt lại lợi hại tới mức nào?”

Thẩm Thăng Y nói “Người giang hồ bình thường chắc chắn hoàn toàn không phải là đối thủ của cô ta”.

“Còn so với đại ca thì sao?”, Sở Lãng lộ rõ vẻ nôn nóng.

“Ta tin chắc có thể đánh bại cô ta, nhưng chắc chắn không phải là chuyện trong thời gian ngắn”.

Sở Lãng lúc ấy mới thở phào một hơi “Như thế tại sao đại ca không bắt cô ta đi, tra hỏi cứu cánh?”

Thẩm Thăng Y cười gượng “Cô ta trước sau đều rất khách khí, về sau tuy động thủ cũng chỉ nói chẳng qua là muốn thử xem võ công của ta thôi”.

“Vì thế nên đại ca không làm dữ được chứ gì?”

Thẩm Thăng Y cười gượng một lúc, nói “Người này rất thông minh, sở dĩ cô ta trước sau cứ khách khách khí khí với ta, ngoài chuyện không thăm dò được thực lực của ta, chỉ e còn có lý do khác”.

“Đã thử qua một lần, đối với thực lực của đại ca chắc chắn cô ta đã nhận ra, nếu còn ra tay tiếp...”.

“Chắc chắn ta khó tránh bị thua một trận”.

“Nhưng hai lần trước sau đại ca đều không chịu thật sự đối phó với cô ta mà”, Sở Lãng cũng chợt cười gượng “Xem ra làm một hiệp khách cũng không phải là chuyện thật vui vẻ”.

Thẩm Thăng Y lắc đầu chép miệng một tiếng.

“Nhưng nếu đối là ta, chắc cũng sẽ làm như thế”. Sở Lãng gãi gãi đầu “Lần này chúng ta lại uống phí tâm cơ rồi”.

“Chưa chắc”, Thẩm Thăng Y nói “Lúc ta rời đi, cô ta đã nói cho ta biết nơi cha con Tuyết Mạn Thiên, Tuyết Phi Bằng hạ lạc”.

“Thật thế à, họ ở đâu? Trong trang viện à?”. Sở Lãng liên tiếp hỏi “Làm gì trong trang viện?”

“Họ đã không còn trong trang viện nữa”.

“Vậy thì ở chỗ nào? Vô Diện có nói không?”

“Nói thì có nói”, Thẩm Thăng Y ánh mắt di động “Còn như là thật hay giả thì còn phải chờ xem”.

“Nhưng rốt lại là ở đâu chứ?”, Sở Lãng nôn nóng hỏi riết.

“Khách sạn Đại Phương”, Thẩm Thăng Y nói thêm “Khách sạn Đại Phương ở trấn Đông Bình, chỉ cần chúng ta tới kịp thời thì còn có thể gặp cha con Tuyết Mạn Thiên ở đó”.

“Là Vô Diện nói thế à?”, Sở Lãng cau mày “Có phải là lừa chúng ta không đây?”

Thẩm Thăng Y nói “Dường như cô ta không có lý do gì để bịa đặt như thế, chúng ta cứ mau mau lên đường thôi”, rồi lập tức lao đi.

Sở Lãng theo sát phía sau, lướt vào trong rừng tùng.

Họ đi trên con đường nhỏ lát đá trắng, Thẩm Thăng Y thậm chí còn đánh hỏa tập lên.

Đối với họ mà nói hiện tại đã không còn cái gì gọi là bí mật nữa.

5. Chương 5: Mặt Mũi Đã Khác Trước, Phải Chẳng Đã Dịch Dung

Ánh sáng hỏa tập xa dần, gió thổi qua, trên một cây tùng một tràng tiếng rào rào khẽ vang lên, một cái bóng người như hồn ma lướt xuống.

Y thân hình cao gầy, tóc bạc phơ phơ, sắc mặt cũng như tuyết trắng, ngay đôi mắt cũng chỉ có tròng trắng, nhưng lại mặc một cái áo đen, trên thêu một con quái thú lớn.

Quái thú đầu người thân rắn cánh dơi móng chim.

Đó không phải là Vô Châu thì là ai?

Xem tình hình thì y đã sớm ẩn núp ở đây, lúc Thẩm Thăng Y xuất hiện, có lẽ y đã biết.

Sở Lãng đương nhiên càng rất khó che giấu được y, nhưng y lại hoàn toàn không có hành động gì, rốt lại là có ý gì?

Y đưa mắt nhìn theo ánh lửa đã mất hút, toàn thân mừng tượng như hợp làm một với chiếc áo đen, đột nhiên lại sáng bừng lên tách ra khỏi bóng đêm.

Vô Diện tay cầm đèn lồng, đã tới cạnh y, tuy vẫn còn khuôn mặt, nhưng dưới ánh đèn nhìn ra đã trở thành mờ mờ.

Vô Châu không quay đầu, mừng tượng đã biết Vô Diện tới phía sau, chợt nói “Thả người này rời đi, trước sau gì cũng sẽ phải hối hận”.

“Ngoài việc thả cho y đi, còn có cách nào tốt hơn à?”

“Có... Cô đương nhiên cũng biết chủ nhân cũng có mà”, Vô Châu thở dài một tiếng “Ta quả thật không sao hiểu được”.

“Chủ nhân làm như thế, đương nhiên là có đạo lý của y”, Vô Diện cười cười “Trong bấy nhiêu năm, chủ nhân chỉ lầm lẫn một lần, lần ấy tuy sai lầm rất lớn, nhưng nói cho cùng vẫn không phải là lầm lỗi của chủ nhân”.

Vô Châu chợt nói “Cô đã thử qua võ công của gã họ Thẩm kia, cảm thấy ra sao?”

“Rất giỏi”, ánh mắt của Vô Diện đột nhiên lạnh băng băng.

Vô Châu nói “Cô nói rất giỏi, thì chắc quả thật không kém đâu”.

Vô Diện trầm giọng nói “Chắc chắn ta và ngươi đều không phải là đối thủ của y”.

Khuôn mặt như tô vôi trắng của Vô Châu trong chớp mắt ấy dường như còn trắng hơn, nói “Cô không nhìn sai đấy chứ?”

“Nếu nghi ngờ, thì ngươi không ngại gì cứ thử một phen, có hề gì đâu”.

Vô Châu cười nhạt nói “Có cơ hội ta sẽ thử thôi”.

Vô Diện cười khanh khách, ánh mắt lóe lên “Hiện tại họ đang tới khách sạn Đại Phương tìm Tuyết Mạn Thiên”.

“Khách sạn Đại Phương à?”

“Đó không phải là nơi động thủ tốt, ở đó ồn ào lắm”. Vô Diện cười cười “Chủ nhân bảo ta tới dặn người đi một chuyến, không phải bảo người động thủ đánh nhau, chỉ là đi xem Tuyết Mạn Thiên thế nào”.

“Không phải đã có người giám sát y rồi sao?”

“Thiếu chủ nhân không đủ kinh nghiệm, chỉ e để lộ chỗ sơ hở”.

“Tại sao không bảo cô đi?”

“Ta à? Ta thì làm người khác để ý nhiều”. Vô Diện cười nói “Người không muốn đi thì có thể tới nói với chủ nhân”.

Vô Châu hăng hắc cười nhạt, không nói gì.

“Thế thì nên đi”, Vô Diện cùng ngọn đèn bay về phía sau.

Lúc ấy Vô Châu mới nói “Ta thì không tin Tuyết Mạn Thiên dám làm như thế”.

“Đương nhiên y không dám, có điều cẩn thận một chút vẫn hay hơn, phải không nào?”

Vô Châu hừ lạnh một tiếng, thân hình đột nhiên bật lên, ào một tiếng như mũi tên bắn lên một cây tùng bên cạnh, rồi mau chóng mất hút.

Vô Diện đưa mắt nhìn theo bóng Vô Châu khuất dần, trên mặt lộ ra vẻ chế nhạo “Bấy nhiêu tuổi rồi mà vẫn như một đứa nhỏ”.

Câu nói chưa dứt, nàng đã xoay người lại, cầm đèn lồng theo đường cũ trở về.

Gió thổi se sắt, ánh đèn mờ mịt, khiến nàng trông không khác gì một hồn ma.

* * * * *

Đêm càng sâu.

Khách sạn Đại Phương là khách sạn lớn nhất ở trấn Đông Bình, cũng là khách sạn tốt nhất, kể cả sự thoải mái về phòng ốc, sự ngon lành về thức ăn.

Khách sạn nối liền với một tửu lâu, tuy nói là cung ứng thức ăn cho khách, nhưng cũng buôn bán với người qua đường.

Lúc bấy giờ tửu lâu đã nghỉ không bán nữa. Cổng vẫn chưa đóng, dưới ngọn đèn lồng vàng vọt có một tiểu nhị đứng, mặt mũi đã bơ phờ, nhưng vẫn đứng đó như đang chờ ai.

Phố dài tịch mịch.

Phần lớn người ta vào lúc này đã ngủ, tên tiểu nhị ấy rốt lại đang chờ đợi cái gì?

Gió khuya hiu hiu, mưa lắt rắc rơi xuống nền đá lát đường, trời đất chứa đầy ý vị thê lương khó mà nói hết.

Tên tiểu nhị mừng rỡ như đã cảm thấy hơi lạnh ban đêm, rụt rụt cổ, hai tay ôm vai, dáng vẻ co ro.

Tiếng trống canh vang tới, đã gần canh ba.

Trên phố dài tịch mịch chợt vang lên tiếng bước chân, tên tiểu nhị vừa nghe thấy, lập tức tinh thần phấn chấn.

Y lập tức nhìn về phía có tiếng bước chân vang lên.

Hai người đang từ đầu phố vòng qua, người đi trước mặc áo dài rất tiêu sái, tóc xõa ngang vai, chính là Thẩm Thăng Y. Sở Lãng đi sau y.

Họ còn chưa tới trước khách sạn, tiểu nhị đã rảo chân bước lên nói “Hai vị công tử...”.

Thẩm Thăng Y sững sốt dừng bước, Sở Lãng cũng cảm thấy kỳ lạ.

Tiểu nhị lúc ấy mới nói tiếp “Hai vị là Thẩm công tử và Sở công tử phải không?”

Thẩm Thăng Y nói “Tại sao người biết bọn ta?”

“Là hai vị thì tốt rồi”, tên tiểu nhị nói “Ta còn sợ gì không phải chứ”.

“Lão ca, rốt lại là chuyện gì?”

“Hai vị, mời”, tiểu nhị chỉ chìa tay mời họ bước tới.

Sở Lãng nhin không được hỏi “Rốt lại ai bảo người ra đây đón bọn ta?”

“Tuyệt đại gia”, tiểu nhị rốt lại đã trả lời “Tuyệt đại gia chờ hai vị lâu rồi”.

Sở Lãng buột miệng hỏi “Là Tuyệt đại gia nào? Tuyệt Mạn Thiên à?”

Tiểu nhị vỗ tay cười nói “Hai vị có thể nói ra tên của Tuyệt đại gia thì càng không sai”.

Thẩm Thăng Y nói “Tuyệt Mạn Thiên hiện ở đâu? Trong khách sạn à?”

Tiểu nhị nói “Đứng thế, hai vị, mời... mời, xin đi mau”.

Thẩm Thăng Y nói “Tuyệt Mạn Thiên tới đây lúc nào?”

Tiểu nhị nói “Lúc xế chiều”.

“Tất cả mấy người?”, Thẩm Thăng Y hỏi ngay.

“Hai người, người kia nghe nói là con trai y, tên là Tuyệt...”.

“Có phải là Tuyệt Phi Bằng không?”

“Đúng, chính là Tuyệt Phi Bằng, Tuyệt đại gia gọi y như thế mà”.

Trong lúc trò chuyện, hai người đã theo tiểu nhị tiến vào trong khách sạn. Thẩm Thăng Y lại hỏi “Họ ở...”.

“Phòng chữ Huyền, số hai, để tiểu nhân đưa hai vị lên”. Tiểu nhị dẫn hai người đi lên, hoàn toàn không còn nghi ngờ gì, y là đã được cái hay rất lớn.

Trong khách sạn còn có một tên tiểu nhị khác, vừa nhìn thấy họ, cũng khom lưng chấp tay, rồi vội vàng đóng cổng lại.

* * * * *

Phòng chữ Huyền số hai ở tầng hai, trong phòng vẫn còn ánh đèn.

Tiểu nhị tới trước cửa phòng, nói “Chính là phòng này”, rồi bước lên một bước gõ cửa.

Một giọng nói từ trong vang ra “Ai?”

Tiểu nhị nói “Tuyệt đại gia, bọn Thảm công tử tới rồi”.

Giọng nói kia lại vang lên “Cửa không đóng, vào đi”.

Y hoàn toàn không nói sai, quả nhiên tiểu nhị vừa đẩy thì cửa đã mở tung, y nói ngay “Công tử, mời”.

Thảm Thăng Y và Sở Lãng nổi nhau bước vào.

Đó là một gian phòng rất rộng, ở giữa đặt một cái bàn, một người trung niên ngồi cạnh bàn, sau lưng y là một thiếu niên đứng buông thông tay.

Thảm Thăng Y đều không biết hai người, Sở Lãng thì nhận ra, sấn lên một bước nói “Tuyệt lão bá”.

Tuyệt Mạn Thiên ánh mắt rơi vào mặt Sở Lãng “Sở Lãng, không có chuyện gì chứ?”

“Không”, Sở Lãng nhìn qua thiếu niên “Phi Bằng”.

Thiếu niên kia không còn gì phải nghi ngờ chính là Tuyệt Phi Bằng, ứng tiếng nhìn Sở Lãng một cái, rồi cúi đầu xuống.

“Lão đệ, rốt lại ngươi bị gì?”, Sở Lãng vội hỏi, rồi bước tới gần.

Tuyệt Mạn Thiên đưa tay ra cản Sở Lãng “Ngươi không cần đếm xỉa tới y”.

Sở Lãng ngẩn ra, dừng bước, Tuyệt Mạn Thiên quay qua tiểu nhị, nói “Không còn chuyện gì của ngươi đâu”.

Tiểu nhị nói “Bọn ta có thể nghỉ ngơi rồi phải không?”

Tuyệt Mạn Thiên gật đầu, tiểu nhị lui ra xong, Tuyệt Mạn Thiên mới quay qua Thảm Thăng Y, nói “Thảm công tử phải không?”

Thảm Thăng Y ôm quyền “Tuyệt lão tiên bối”.

Tuyệt Mạn Thiên nói “Đã ngưỡng mộ công tử hiệp nghĩa vô song, danh chấn giang hồ từ lâu”.

Thảm Thăng Y nói “Tiền bối nặng lời rồi”.

“Khách khí quá, khách khí quá”, Tuyệt Mạn Thiên chìa tay “Mời, mời ngồi”.

Thảm Thăng Y ngồi xuống một bên, Tuyệt Mạn Thiên lập tức rót một chén trà cho Thảm Thăng Y, lại nói “Sở Lãng, người cũng ngồi đi”.

Sở Lãng ngồi xuống một bên, ánh mắt không rời khỏi Tuyệt Phi Bằng.

Tuyệt Phi Bằng dường như không quen biết y, không hề nhìn y một cái.

Tuyệt Mạn Thiên nói tiếp “Mời công tử dùng trà”.

Thảm Thăng Y nói “Không dám”, nhận lấy chén trà, nhấp một ngụm rồi đặt xuống.

Tuyệt Mạn Thiên nhìn chăm chăm vào Sở Lãng “Ngươi có muốn uống một chén trà để thẩm giọng không?”

Sở Lãng ấp úng nói “Để cháu tự lấy được mà”.

Tuyệt Mạn Thiên cũng không nói nhiều, quay qua Thảm Thăng Y “Công tử hiệp nghĩa vô song, quả nhiên danh bất hư truyền”.

“Tiền bối, về chuyện này...”.

“Mọi người hiểu lầm thôi”, Tuyệt Mạn Thiên cười cười “Có một người bạn già muốn gặp ta một phen, ta chẳng qua định đi vài ba ngày, quả thật không cần làm kinh động người nhà, nên không hề nói gì cả mà ra đi, không ngờ khiến thẳng nhỏ hiểu lầm, lại làm kinh động hai vị”.

Sở Lãng chen vào “Tuyệt lão bá...”.

Tuyết Mạn Thiên ngắt lời “Phi Bằng nhỏ tuổi không hiểu việc, lại không có kinh nghiệm giang hồ, khó mà tránh được chuyện bé xé ra to”.

“Bọn cháu cũng sợ gần chết”. Sở Lãng vội hỏi “VẬY nữ nhân Vô Diện kia...”.

Tuyết Mạn Thiên cười nói “Phi Bằng uống rượu xong hoa mắt nhìn lầm, chứ trên thế gian làm sao có người không có khuôn mặt?”

Sở Lãng nói “VẬY, Vô Diện kia...”.

Tuyết Mạn Thiên nói “Chính là bạn già của ta, đúng y là một người mù, nhưng cũng thích đùa giỡn...”.

Sở Lãng nài “Đó chỉ là đùa giỡn thôi à?”

Tuyết Mạn Thiên nói “Đương nhiên, làm Phi Bằng sợ gần chết, người bạn già ấy của ta cũng cảm thấy áy náy lắm”.

Sở Lãng không nói gì, Thẩm Thăng Y cũng không nói gì.

“Có điều Phi Bằng nhút nhát nên lại thành trò cười, cũng không trách được, ta vốn không muốn nó đi lại trên giang hồ”.

Thẩm Thăng Y rớt lại lên tiếng “VẬY con quái vật đầu người thân rắn cánh chim móng dơi cũng là đùa giỡn sao?”

“Cũng thế”, Tuyết Mạn Thiên không hề tỏ vẻ ngạc nhiên.

Thẩm Thăng Y nói “Theo văn bối biết được, thì đó là tiêu ký của Ma giáo Tây phương”.

Tuyết Mạn Thiên nói “Ma giáo Tây phương à? Thế thì thứ lỗi cho lão phu không biết”.

Thẩm Thăng Y nói “Năm xưa Ma giáo Tây phương gây họa trên giang hồ, mọi người đều biết...”.

Tuyết Mạn Thiên hỏi “Năm xưa là bao nhiêu năm?”

“Hai mươi năm trước”, Thẩm Thăng Y nói “Quả thật tiền bối hoàn toàn không có ấn tượng gì à?”

Tuyết Mạn Thiên nói “Lão phu vốn không phải là một người giang hồ, về chuyện trên giang hồ vốn không hiểu rõ lắm”.

Thẩm Thăng Y nói “Hai người bạn kia của tiền bối...”.

“Theo ta biết thì không có quan hệ gì với Ma giáo mà công tử nói, còn như con quái vật đầu người thân rắn cánh chim móng dơi mà con ta nói, thì đại khái cũng vì y nhất thời hoa mắt, nhìn không rõ lắm, nói năng vu vơ thôi”. Tuyết Mạn Thiên ngừng lại một lúc rồi quay qua Tuyết Phi Bằng hỏi “Phi Bằng, người nói có phải không?”

Tuyết Phi Bằng khẽ gật đầu, nói “Vâng...”.

Sở Lãng vội nói “Lão đệ, nhưng lúc đầu người không nói như thế, lúc ấy người cũng chưa say mà”.

Tuyết Phi Bằng không nói gì.

Tuyết Mạn Thiên cười cười, nói “Thằng nhỏ này không có chỗ nào không hay, chỉ là thích bịa đặt, về chuyện này ta đã chửi nó một trận, dạy nó nhìn thấy không rõ, phân biệt không rõ thì không nên nói năng bừa bãi”.

Tuyết Phi Bằng càng cúi đầu thấp hơn.

Sở Lãng nhìn chăm chăm vào y, nói “Lão đệ, chúng ta là bạn thân, tính tình của người thế nào, chẳng lẽ ta không rõ sao?”

Tuyết Mạn Thiên ngắt lời nói “Biết con không ai bằng cha, ngay cả ta làm cha có lúc cũng còn không hiểu rõ, huống hồ người khác”.

Sở Lãng ánh mắt di chuyển, nói “Lão bá...”.

Tuyết Mạn Thiên lại ngắt lời “Tóm lại đây là một vụ hiểu lầm, có chỗ làm phiền các người, cha con ta xin lỗi ở đây, nếu hai vị muốn đền bù cái gì, thì đừng ngại cứ nói ra”.

Sở Lãng bắt giác ngăn ra, Thảm Thăng Y ôm quyền, nói “Tiền bối nặng lời rồi, văn bối hoàn toàn không phải loại người ấy”.

“Vậy thì thứ lỗi cho lão phu lỡ lời”, Tuyết Mạn Thiên cười lớn.

Thảm Thăng Y nói tiếp “Vị Sở lão đệ đây đương nhiên cũng không phải loại người ấy”.

Sở Lãng lập tức nói “Ta không phải... Phi Bằng, nếu người cho rằng như thế, thì rất không đáng mặt bạn bè đây”.

Tuyết Phi Bằng khẽ thở dài một tiếng, nhưng cũng không nói gì.

Thảm Thăng Y nhìn y, trong lòng đầy ngờ vực, nhưng không nói ra.

Tuyết Mạn Thiên nói tiếp “Bồi thường tiền bạc cho hai vị đương nhiên không được, vậy thì chỉ có cách tạ tội thôi”.

Nói xong Tuyết Mạn Thiên đứng lên, hướng về Thảm Thăng Y và Sở Lãng vái một vái, Tuyết Phi Bằng cũng chấp tay vái theo.

Sở Lãng không kìm được dờ khóc dờ cười, Thảm Thăng y vội tránh qua một bên, nói “Văn bối không dám”.

Tuyết Mạn Thiên lập tức ngồi xuống, nói “Sự tình vốn đơn giản như thế, chỉ là một vụ hiểu lầm, hai vị không cần đa tâm”.

Thảm Thăng Y nói “Ý của tiền bối thì rõ rồi, muốn bọn ta thế nào, xin đừng ngại gì cứ nói thẳng ra”.

“Người nhanh miệng lạ, giỏi!”, Tuyết Mạn Thiên cười một tiếng, nói “Lão phu cũng không cần phải quanh co, cứ nói thẳng là được”.

“Người trong võ lâm vốn nên như thế”, Thảm Thăng Y trong lời còn có lời.

Tuyết Mạn Thiên vội đính chính “Lão phu hoàn toàn không phải là người trong võ lâm, tốt nhất là công tử nên lưu ý tới điểm này”.

Thảm Thăng Y không nói gì, nhưng Sở Lãng định nói, cũng bị y xua tay chặn lại.

Tuyết Mạn Thiên nói tiếp “Lão phu chỉ muốn hai vị không cần hỏi tới chuyện này nữa, từ đầu tới đây thì cứ trở về đi”.

Thảm Thăng Y nói “Đó là lời gan ruột của tiền bối phải không?”

“Thì chính ta nói ra mà”, Tuyết Mạn Thiên vẻ mặt sa sầm “Công tử còn nghi ngờ gì nữa?”

Sở Lãng còn chưa nói gì, Thảm Thăng Y đã lên tiếng “Nếu đã như thế, bọn ta xin cáo từ”.

Sở Lãng vội kêu lên “Thảm đại ca, chúng ta...”.

Thảm Thăng Y nói “Người ta đã không hoan nghênh chúng ta hỏi tới, chúng ta không nên cứng đầu nhúng tay vào tìm gốc hỏi rễ”.

Sở Lãng lẩm bẩm “Đây đúng là...”.

Thảm Thăng Y đưa tay nắm vai Sở Lãng, nói “Chúng ta đi...”.

Sở Lãng đang định phản đối, chợt nghĩ ra một chuyện, rốt lại gật đầu “Được”, rồi quay phắt qua Tuyết Phi Bằng nói “Giao tình giữa chúng ta tới đây là thôi”.

Tuyết Phi Bằng “Ừa” một tiếng, nhưng định nói gì đó lại bị Tuyết Mạn Thiên ngăn lại, nói “Ta vốn không muốn nó kết giao với người giang hồ”.

Sở Lãng quả thật sững sờ, trừng mắt nhìn Tuyết Mạn Thiên, Thảm Thăng Y lập tức nói “Nếu đã như thế thì trở đi tiền bối nên giáo huấn y cẩn thận”, kế đó vỗ vai Sở Lãng một cái, nói “Chúng ta đi thôi” rồi đứng dậy cùng Sở Lãng bước ra ngoài.

Tuyết Mạn Thiên đưa mắt nhìn theo họ, không nói câu nào, đến lúc Thảm Thăng Y lật tay khép cửa lại, da thịt bên khoe mắt y mới bắt đầu co rút.

Tuyết Phi Bằng thở phào một tiếng, cũng không nói gì, chỉ là ngẩng đầu lên, trong mắt lóe lên ánh sáng lạnh lẽo.

Trong ánh sáng lạnh lẽo ấy, dường như mang theo một sự tà ác khó mà nói hết.

Ánh mắt ấy đã khác hẳn với ánh mắt của y trước kia, thậm chí có thể nói hoàn toàn khác nhau.

Một thiếu niên vốn trung hậu, tại sao lại biến thành tà ác như thế?

Đêm sâu người vắng, trên phố dài ngoài Thảm Thăng Y và Sở Lãng thì không có ai khác.

Ra khỏi khách sạn, Thảm Thăng Y rơi vào cõi suy tư, không nói câu nào.

Sở Lãng đi theo một đoạn, thấy Thảm Thăng Y vẫn không nói gì, nhin không được lên tiếng “Đại ca, có phải người phát hiện ra cách khác, có thể điều tra không?”

Thảm Thăng Y lắc đầu nói “Không phải, ta chỉ là phát giác là có hỏi thêm cũng vô ích”.

Sở Lãng nói “Tuyết lão bá vốn không phải là một người bất cận nhân tình như thế”.

Thảm Thăng Y nói “Y đúng là Tuyết Mạn Thiên chứ?”

Sở Lãng nói “Thì đúng, cha con họ cho dù hóa thành tro ta cũng nhận ra được”.

Thảm Thăng Y nói “Chỉ là thái độ hoàn toàn thay đổi”.

“Thay đổi tới mức như là hai người”. Sở Lãng trầm ngâm nói “Đại ca, người thấy có phải họ bị uy hiếp gì không?”

“Chắc là có”, Thảm Thăng Y nói “Nụ cười của Tuyết Mạn Thiên mới rồi có vẻ không thật lắm, Tuyết Phi Bằng cũng giống như định nói lại thôi”.

Sở Lãng nói “Ta quả thật rất muốn hỏi thêm”.

Thảm Thăng Y lắc đầu, nói “Vô ích, nếu họ nói được thì đã nói ra rồi, không cần chúng ta phải hỏi đâu”.

Sở Lãng nói “Vậy hiện tại chúng ta nên làm sao?”

Thảm Thăng Y nói “Vốn là nên ở lại khách sạn bên cạnh để giám sát hành tung của họ, nhưng nếu đúng là có người uy hiếp thì ắt đã bố trí đâu vào đấy, chúng ta ở lại trong khách sạn là khua cở động rần thôi”.

Sở Lãng nói “Nhưng bỏ đi cũng không phải là biện pháp”.

Thảm Thăng Y nói “Chúng ta biết trang viện trong rừng tùng ấy là đủ rồi”.

Sở Lãng nói “Ý tứ của đại ca là trước hết tìm hiểu rõ ràng trang viện ấy phải không?”

Thảm Thăng Y kiên quyết “Lão đệ, người yên tâm đi, cha con Tuyết Mạn Thiên tạm thời không có nguy hiểm về tính mạng đâu, có thể họ vẫn còn có giá trị lợi dụng, nếu không căn bản đã không cần hẹn gặp chúng ta như thế”.

Sở Lãng nói “Họ đã chuẩn bị về việc chúng ta tới à?”, rồi lắc đầu một cái, nói “Chuyện này quả thật không thể suy đoán”.

Thảm Thăng Y nói “Không sai”, chợt hỏi “Ý người là thế nào?”

“Thế nào cũng phải làm cho rõ chuyện này”.

“Được”, Thảm Thăng Y gạt đầu vỗ vai Sở Lãng một cái, cùng tiến về phía trước, bước giữa phố dài tịch mịch.

* * * * *

Phố dài tịch mịch như cõi ma.

Một tràng tiếng sáo trúc kỳ lạ theo gió vang tới, nói không hết sự nguy dị.

Thẩm Thăng Y theo tiếng nhìn ra, thấy một người tay cầm trúc trượng từ góc đường vòng qua.

Đó là một ông già, tóc bạc phơ phơ, toàn thân mặc quần áo trắng, sắc mặt cũng trắng bệch.

Trên miệng y ngậm một ông sáo nhỏ, tiếng sáo kỳ lạ chính là từ ngọn sáo ấy vang ra.

Y nhắm hai mắt, nhưng đi thẳng tới.

Ngọn trúc trượng chống xuống mặt đường lát đá, phát ra tiếng cốc cốc, ông già này xem ra là một người mù.

Thẩm Thăng Y và Sở Lãng đương nhiên không nhận ra Vô Châu.

Vô Châu đã thay tấm áo đen thêu hình con quái thú đầu người thân rắn cánh dơi móng chim, trên bộ áo trắng hoàn toàn không có chỗ nào đặc biệt.

Bất kể nhìn thế nào, y cũng chỉ giống một người mù.

Thẩm Thăng Y lại có cảm giác không giống, tuy người mù không có mắt nhưng vẫn có tai, hiện tại đã phải nghe thấy là đang nửa đêm.

Một người mù đang đêm khuya lại đi trên đường, rốt lại để làm gì?

Sở Lãng có một cảm giác thương xót, Thẩm Thăng Y thì cảm thấy một sự nguy dị không sao nói hết.

Người mù kia đi thẳng về phía họ.

Khoảng cách dần dần rút ngắn, còn không đầy một trượng, trong chớp mắt ấy Thẩm Thăng Y đột nhiên cảm thấy một làn sát khí.

Y “Ồ” một tiếng, đưa tay kéo Sở Lãng ra sau lưng.

Ngọn trúc trượng của người mù lập tức điểm tới y, vừa như mũi tên, vừa như một con rắn độc.

Thẩm Thăng Y kiếm lập tức tuốt khỏi vỏ, kịp thời dùng chuôi kiếm đập vào ngọn trúc trượng điểm tới.

Người mù ra tay tuy mau, nhưng phản ứng của Thẩm Thăng Y cũng hoàn toàn không chậm, trượng thứ hai đâm ra, mũi kiếm của Thẩm Thăng Y đã xoay lại, liên tiếp đón đỡ bảy trượng của người mù.

Người mù tuy chỉ đâm ra một trượng, nhưng tới trước mặt Thẩm Thăng Y, một trượng đã biến thành bảy trượng.

Thẩm Thăng Y thanh kiếm cũng hoàn toàn không chậm, đón đỡ xong bảy trượng, nói “Thân thủ của bằng hữu...”.

Người mù cười nhạt lại một trượng đâm ra, đâm được nửa đường lại biến chiêu đâm qua Sở Lãng.

Sở Lãng đao đã trong tay nhưng chưa kịp chém ra, Thẩm Thăng Y đã dùng kiếm hất ngọn trượng qua một bên.

Người mù lập tức mở mắt, hoàn toàn không có tròng mắt, chỉ thấy màu trắng, trắng như tia chớp.

Sở Lãng tiếp xúc với ánh mắt ấy, trong lòng lạnh buốt, kể đó động tâm buột miệng kêu lên “Đại ca, đây chắc là Vô Châu mà Phi Bằng nói đấy”.

Người mù ngẩn ra, ngọn trúc trượng lại đâm tới, như tia chớp đâm vào yết hầu Sở Lãng.

Thẩm Thăng Y cả người lẫn kiếm nghiêng đi một cái, chém vào ngọn trượng, ba kiếm đón đỡ mười hai trượng, nói “Vô Châu, thế này là ý gì?”

Vô Châu không nói gì, cả người lẫn trượng như biến thành một con độc xà, vù vù bay múa mỗ tới Thẩm Thăng Y.

Thẩm Thăng Y thanh kiếm rung một cái biến thành vô số điểm sáng, một tràng tiếng động lạ vang lên, đón đỡ đợt công kích liên hoàn của Vô Châu.

Vô Châu rút lại đã lên tiếng, buông ra một tiếng “Giỏi!”, ngọn trức trượng đưa qua tay phải, tay phải đổi qua tay trái, bên trái chín trượng, bên phải tám trượng đánh ra.

Thẩm Thăng Y chỉ sợ Sở Lãng bị nguy hiểm, quát khê một tiếng, người và kiếm sấn lên, kiếm hất đâm chém rọc, người nhảy nhún vọt lách, đón đỡ mười bảy trượng của Vô Châu mà vẫn sấn vào được ba thước.

Vô Châu lại một tiếng “Giỏi!”, thân hình đột nhiên thay đổi, người và trượng rún xuống nửa thước, ngọn trức trượng ra chiêu Độc Xà Vấn Lộ, quét vào hạ bàn Thẩm Thăng Y.

Thẩm Thăng Y quát khê một tiếng, thân hình vọt lên, cả người lẫn kiếm như cái bánh xe xoay tròn chém xuống đỉnh đầu Vô Châu.

Vô Châu lặn một vòng dưới đất rồi bật người đứng lên, ngọn trức trượng chĩa vào Sở Lãng, Thẩm Thăng Y lập tức rơi xuống cạnh Sở Lãng, thanh kiếm rê một cái, lại phong bế ngọn trức trượng.

Vô Châu lại thẳng người lên, ngọn trượng đâm vào yết hầu Thẩm Thăng Y, vừa mau vừa độc.

Thẩm Thăng Y đẩy thanh kiếm một cái, nhẹ nhàng hất ngọn trượng ra, kế đó rê một cái dính vào ngọn trức trượng chém vào tay Vô Châu.

Vô Châu thu tay lại, ngọn trượng rời tay bay ra, Thẩm Thăng Y lại một kiếm hất lên.

Tay trái Vô Châu chụp lấy ngọn trượng, từ dưới đất bật lên, đâm vào bụng dưới Thẩm Thăng Y, ngọn trượng đâm trượt, lại lặn một vòng, ngọn trượng chuyển qua tay phải, đâm vào yết hầu Thẩm Thăng Y.

Y ra tay đã mau lẹ lại nguy dị.

Thẩm Thăng Y tránh khỏi một trượng đâm vào yết hầu, đã bị trượng khác đâm tới dưới nách, y tránh qua, soạt một tiếng ngọn trượng xuyên qua tay áo, chỉ trong khe sợi tóc.

Thẩm Thăng Y vừa né tránh vừa nói “Bọn ta không quen biết các hạ, tại sao lại ra tay độc ác như thế?”

Vô Châu cười nhạt, ngọn trức trượng liên tiếp đánh ra, Thẩm Thăng Y hoặc chặn hoặc tránh, lại hỏi “Các hạ có phải là Vô Châu không?”

Vô Châu cười nhạt nói “Có can dự gì tới người?”, vù một tiếng xoay người, ngọn trượng từ dưới nách đâm ra, lại phóng vào yết hầu Thẩm Thăng Y.

Thẩm Thăng Y một kiếm phong tỏa, đột nhiên cười nhạt “Các hạ còn như thế nữa thì đừng trách tại hạ không khách khí”.

Vô Châu thân hình lại thay đổi, chỉ làm như không nghe thấy gì, lại mau lẹ đâm ra mấy trượng, trượng nào cũng phóng vào chỗ yếu hại.

Thẩm Thăng Y bước theo Thất Tinh bộ pháp tránh qua, trong tiếng áo phất gió liên tiếp đánh ra mười ba kiếm, cả người lẫn kiếm bay vào Vô Châu.

Vô Châu lấy công trả công, đỡ một kiếm, đánh trả một trượng.

Kiểm trượng chạm nhau mấy mươi lần, Thẩm Thăng Y quát lớn một tiếng, thanh kiếm khua một vòng, soạt một tiếng, chặt đứt hai thước trên ngọn trượng.

Vô Châu không né tránh được, dùng trượng làm kiếm, soạt soạt soạt liên tiếp đâm ra ba nhát, vẫn không rời khỏi chỗ yếu hại.

Thẩm Thăng Y kiếm động người động, vắn lưng một cái, kế đó soạt soạt soạt ba tiếng, lại chặt đứt ba đoạn trên ngọn trức trượng.

Đoạn nào cũng dài gần như nhau.

Sắc mặt của Vô Châu trong chớp mắt ấy dường tượng trắng hơn, hai tay chập lại, ào một tiếng, giống như mọc thêm hai cái cánh bay lên bức tường cao cạnh tường, ngọn trượng gãy rời tay như mũi tên phóng vào Thẩm Thăng Y.

Thẩm Thăng Y thân hình vừa động, ngọn trượng đã bắn tới, y vội vung kiếm soạt một tiếng hất ngọn trượng gãy tung ra, vừa định đuổi theo, Vô Châu đã từ trên tường cao nhảy xuống, lướt ra ngoài ba trượng.

Y thân hình không ngừng, vừa rơi xuống lại bật lên, liên tiếp ba lần nhô lên hụp xuống, chênh chếch lướt về một bên, ào một tiếng lướt vào một khu viện rồi nhảy lên nóc một gian nhà.

Sở Lãng nhìn thấy buột miệng nói “Đại ca, đuổi theo mau”.

Thẩm Thăng Y lắc đầu, kéo Sở Lãng lại, nói “Cho dù có đuổi cũng chưa chắc đuổi kịp, xem hành động thì y rất thông thạo hoàn cảnh chung quanh đây, đã sớm thu xếp đường rút lui rồi”.

Sở Lãng nói “Vậy cứ để y chạy à?”

Thẩm Thăng Y nói “Chỉ có cách đó thôi”.

Sở Lãng nói “Đại ca, người thấy y rút lại có phải là Vô Châu mà Tuyết Phi Bằng nói không?”

“Chắc đúng cũng chưa biết chừng”.

“Không biết vì sao y lại muốn giết chúng ta?”

“Ta thấy y hoàn toàn không quyết tâm giết chúng ta lắm đâu”.

“Thế à? Mới rồi y ra tay dữ tợn như thế, chỉ sợ chúng ta không chết”.

“Y ra tay tuy dữ tợn, nhưng sát khí không đủ, đến khi chúng ta né qua mấy lần, sát khí mới tăng lên”.

Sở Lãng nói “Ta thì có cảm giác khác hẳn”. Y gãi gãi đầu, nói tiếp “Xem ra lần này trở về quả thật ta phải khổ công luyện võ công và khinh công cho thật giỏi”.

Thẩm Thăng Y nói “Giang hồ nguy hiểm, ta chủ trương người nên đổi qua làm việc khác, đừng làm bảo tiêu nữa”.

Sở Lãng trầm mặc hẳn.

Thẩm Thăng Y thở dài một tiếng “Bảo tiêu tuy là một nghề nghiệp chính đáng, nhưng không khỏi quá nguy hiểm, chỉ cần sơ suất một chút là có mối nguy tới tính mạng”.

Sở Lãng cười gượng nói “Trước nay ta hoàn toàn không nghĩ tới chuyện đó...”.

Thẩm Thăng Y nói “Hiện tại không ngại gì cứ suy nghĩ một phen”.

Sở Lãng nói “Có lẽ đại ca nói đúng”.

“Loại cao thủ như Vô Châu, trên giang hồ tuy không phải nhiều lắm nhưng cũng không ít lắm đâu”.

“Đêm nay nếu không phải là đại ca ở bên cạnh, thì cho dù ta có mười cái mạng cũng chết sạch rồi”.

“Trong người mạnh sẽ có người mạnh, người trên giang hồ, vốn lúc nào cũng nằm trong cái bóng râm của sự chết chóc”.

Sở Lãng nói “Nhưng đại ca vẫn cứ lẩn quẩn trong giang hồ mà?”

Thẩm Thăng Y ngẩng đầu thở dài, nói “Bất kể người nào đã tới bước của ta, có muốn ra khỏi giang hồ cũng đã quá muộn”.

Sở Lãng như hiểu lại như không hiểu, ngẫm nghĩ lại hỏi “Đại ca, bây giờ chúng ta làm gì?”

Thẩm Thăng Y nói “Các quán trọ hiện có đều đã nghỉ, may mà cũng gần sáng rồi”.

Sở Lãng nói “Chúng ta cứ đi khắp nơi, biết đâu lại có người đánh lén, biết đâu chúng ta lại có thể bắt được”.

Thẩm Thăng Y hững hờ cười một tiếng, tiếp tục bước đi.

Vàng trắng lạnh lúc ấy đã ngã về phía tây, hai cái bóng người đổ dài trên mặt đường lát đá, di chuyển không có tiếng động.

* * * * *

Gió lại càng se sắt.

Ánh đèn đang lay động, Tuyết Mạn Thiên ngồi ở đó giống như một thằng gỗ, lại giống như một người sống đã chết không còn có linh hồn.

Tuyết Phi Bằng đang nhìn y, Tuyết Mạn Thiên lại dường như không biết gì, cũng không biết qua bao lâu mới thở phào một hơi.

Tuyết Phi Bằng lập tức nói “Người thấy họ có trở lại nữa không?”

Tuyết Mạn Thiên toàn thân run lên, nói “Chuyện đó thì có quan hệ gì? Dù sao họ cũng đâu nhận ra được gì”.

Tuyết Phi Bằng nói “Vô công của Thẩm Thăng Y quả thật lợi hại như thế à?”

Tuyết Mạn Thiên hững hờ nói “Tại sao người không đi thử với y một phen? Há lại không rõ ràng hơn sao?”

Tuyết Phi Bằng nói “Ta sẽ thử, nhất định sẽ thử”.

Tuyết Mạn Thiên nói “Đó là chuyện của người, người thích thế nào cứ làm thế ấy, cần gì nói nhiều”.

Tuyết Phi Bằng cười nhạt “Đó là cách ăn nói của người với ta đấy phải không?”

Đó cũng không giống cách ăn nói của Tuyết Phi Bằng.

Tuyết Mạn Thiên toàn thân run lên, nói “Xin thứ tội”, giọng nói của y vô cùng lắp bắp, đó đương nhiên không phải là thái độ của cha khi ăn nói với con.

Đáng tiếc hiện tại Thẩm Thăng Y không có ở đây, cũng không nghe thấy, nếu không nhất định y đã phát hiện ra, họ hoàn toàn không giống như hai cha con.

Tuyết Phi Bằng cười nhạt một tiếng, nói “Trong lòng người thật ra rất không thoải mái, đúng không?”

Tuyết Mạn Thiên hững hờ cười một tiếng, Tuyết Phi Bằng nói tiếp “Đáng tiếc là ta hoàn toàn không phải là con người, tuy người rất muốn giáo huấn ta một trận, nhưng lại không dám động thủ”.

Tuyết Mạn Thiên nói “Thiếu chủ nặng lời rồi”.

Đó là một lối xưng hô rất đặc biệt, Tuyết Phi Bằng này lại trở thành thiếu chủ nhân của Tuyết Mạn Thiên.

Giọng nói của y cũng hoàn toàn không giống giọng nói của Tuyết Phi Bằng, nhưng tướng mạo thì hoàn toàn giống hệt.

Đó có phải là một điều kỳ quái không?

Tuyết Mạn Thiên lại trầm mặc hẳn, Tuyết Phi Bằng nhìn chăm chăm vào y, lại buông ra tiếng cười nhạt.

“May là còn có ta bên cạnh, nếu không mới rồi trước mặt Thẩm Thăng Y, quả thật không biết người sẽ nói ra những gì nữa”.

Tuyết Mạn Thiên không lên tiếng, dáng vẻ cũng không có gì thay đổi.

Ánh mắt của Tuyết Phi Bằng dần dần sáng rực lên, lấp lánh như ánh kiếm, mà so ra còn sắc bén hơn cả mũi kiếm.

Tuyết Mạn Thiên cúi đầu, thậm chí không dám nhìn Tuyết Phi Bằng một cái.

Ánh mắt của Tuyết Phi Bằng sắc bén, đầy vẻ tà ác, nếu Thẩm Thăng Y vẫn có ở đây, chỉ nhìn ánh mắt ấy chắc chắn cũng biết là có chuyện gì.

Chỉ có người có nội công tinh thâm mới có thể có được ánh mắt ấy, mà ánh mắt ấy lại đầy vẻ tà ác.

Tuyết Phi Bằng làm sao là loại người ấy được?

Tuyết Phi Bằng này hoàn toàn không còn nghi ngờ gì là giả, có lẽ là dịch dung, thậm chí có thể là lột cả da mặt của Tuyết Phi Bằng dán vào.

Tuyết Phi Bằng thật rồi lại đang ở đâu?

* * * * *

Gió thổi vào cửa sổ, ánh mắt của Tuyết Phi Bằng vừa tối đi đã sáng lên, một bóng người xuyên qua cửa sổ bay vào.

Vô Châu!

Y vẫn mặc chiếc áo trắng, như một con dơi bay vào, chỉ thấy đôi mắt màu trắng đầy ánh sáng lạnh lẽo.

Vô Châu không nói gì, nhưng quả thật y hoàn toàn không nhìn thấy gì sao? Một người mù có thể biết rõ hoàn cảnh chung quanh, lại có thể ra vào nơi này, thì là người nào?

Y từ cửa sổ vọt vào, rơi xuống cạnh Tuyết Phi Bằng, nói “Thiếu chủ sao thế?”

“Không có gì”, Tuyết Phi Bằng ánh mắt rơi lên mặt Vô Châu “Là cha sai người tới à?”

“Có lẽ vì sợ thiếu chủ không cẩn thận để lộ chỗ sơ hở”.

“Ta giống như một kẻ không cẩn thận à?”, Tuyết Phi Bằng lộ vẻ không vui.

Vô Châu cười lấy lòng “Đương nhiên không giống. Chỉ là chủ nhân luôn yêu thương thiếu chủ thôi”.

Tuyết Phi Bằng ánh mắt rơi xuống “Tại sao ngươi lại ăn mặc thế này, chỉ mặc áo này?”

Vô Châu nói “Lúc đi vội quá...”.

Tuyết Phi Bằng cười nhạt “Trước mặt ta thì đừng bịa đặt, ta thấy ngươi đúng là đã bị người khác lột mất áo ngoài rồi”.

Vô Châu nói “Là tự ta cởi ra thôi”.

Tuyết Phi Bằng nói “Tại sao... Muốn che giấu thân phận à? Có phải ngươi tìm Thẩm Thăng Y kiếm chuyện không?”

Vô Châu ngẩn ra, sự tinh minh của Tuyết Phi Bằng quả thật làm y bất ngờ, Tuyết Phi Bằng nói tiếp “Nhất định là ngươi nghe Vô Diện nói cảm thấy không phục, đi tìm Thẩm Thăng Y đánh nhau một trận rồi”.

Vô Châu ngẩn ra, nói “Thiếu chủ anh minh hơn người, bội phục”.

“Đánh nhau thế nào?”

Tuyết Mạn Thiên cũng quan tâm, nhìn chăm chăm vào Vô Châu.

Vô Châu trầm ngâm một lúc mới nói “Ta không phải là đối thủ của y, nhưng y muốn giết ta thì cũng phải trả một cái giá đắt”.

Tuyết Mạn Thiên thở phào một hơi.

Tuyết Phi Bằng trầm mặc hẳn, hồi lâu mới nói “Gã Thẩm Thăng Y này quả thật không đơn giản, người đã không phải là đối thủ của y thì với võ công của ta mà muốn thắng y, chắc chắn không phải dễ dàng”.

Vô Châu nói “Nhưng lấy hai đánh một, thì chắc chắn có thể giết chết y”.

“Nhưng cũng phải trả một cái giá đắt”. Tuyết Phi Bằng trầm ngâm nói tiếp “Cho nên cha không cho ta vọng động, chắc vì lý do ấy”.

Vô Châu nói “Lúc này ở cạnh trang viện, Vô Diện cũng qua lại với y vài chiêu”.

Tuyết Phi Bằng cười nhạt, nói “Ngươi không cần nói, Vô Diện là vâng lệnh nên mới ra tay, còn ngươi chỉ là tự ý làm bừa”.

Vô Châu cúi đầu, Tuyết Phi Bằng nói tiếp “Ta hy vọng những việc như thế này không phát sinh lần nữa”.

Vô Châu ứng tiếng “Ồ” một tiếng.

Tuyết Phi Bằng thở dài một tiếng, lại nói “Thẩm Thăng Y quả thật rất thích quản chuyện không đâu”.

Vô Châu nói “Y danh chấn giang hồ, hiệp nghĩa vô song, vốn là có ý thích quản chuyện không đâu, người này sớm muộn gì cũng sẽ thành tảng đá buộc chân chúng ta”.

Tuyết Phi Bằng nói “Ta sẽ suy nghĩ”.

Y ngừng lại một lúc lại nói tiếp “Chắc cha ta cũng đã có thước tắc, đã chuẩn bị cả rồi”.

Vô Châu nói “Có lẽ là thế”.

Tuyết Phi Bằng nói “Ở đây tạm thời không có việc gì cho người, người có thể về rồi”.

“Nhưng mà...”.

Vô Châu mới nói được hai tiếng, Tuyết Phi Bằng đã tức giận nói “Nhưng mà cái gì? Ta nói mà người dám không nghe lời à?”

“Chủ nhân có dặn dò...”.

“Bằng vào võ công của ta, nếu là bảo vệ chính mình, người ở bên cạnh thì làm được cái gì?”, giọng nói của Tuyết Phi Bằng đều rất lạnh lùng, Vô Châu sắc mặt trắng bệch.

Y không nói gì nữa, Tuyết Phi Bằng nói tiếp “Nếu có xảy ra chuyện gì, trước mặt cha ta sẽ gánh vác hết”.

Vô Châu gật đầu, hai tay áo phất một cái, thân hình ào một tiếng bay lên, bay ra ngoài cửa sổ, mất hút trong bóng đêm.

Tuyết Phi Bằng đưa mắt nhìn theo bóng y, lẩm bẩm “Đồ vô dụng, chỉ muốn chọc cho ta nổi giận”.

Xem ra y rất giống một đứa con được nuông chiều thành hư hỏng.

Tuyết Mạn Thiên không phải là cha y, vậy ai là cha y?

* * * * *

Không có gió, nhưng cũng không có cảm giác bức bối, đại sảnh lạnh lẽo, nhưng cũng không phải như băng tuyết.

Lúc Tuyết Phi Bằng sải chân bước vào, vẫn không khỏi rung mình một cái.

Trước khi bước vào, Vô Diện vẫn đi trước mặt y, nhưng sau khi y bước vào, Vô Diện đã mất hút.

Tuyết Phi Bằng không biết Vô Diện đi đâu, sải chân bước vào xong, lập tức bị khung cảnh trước mặt làm cho trợn mắt há miệng.

Đó là một đại sảnh rộng lớn, giống như toàn làm bằng đá, hai bên có hai hàng cột đá thô kệch to lớn, người ở trong đó, không khỏi có cảm giác bị một sức nặng to lớn đè lên.

Đối diện với cửa là một vách đá, bên trên khắc một bức tranh vô cùng kỳ lạ, khắc hình một quái nhân thân thể cao to, tóc xõa xuống vai, mặt mũi nanh ác, có hai cái sừng rất dài, có mấy nữ nhân đáng vẻ vô cùng khêu gợi xúm xít chung quanh, đang đón nhận sự tung hô của một bầy ác ma.

Bầy ác ma ấy không ai không kỳ hình quái trạng.

Trước bức bích họa có một cái bàn làm bằng đá, giữa bàn và bích họa đặt một cái ghế to rộng, bên cạnh có mấy cái giá, đều làm bằng đá.

Trước cái bàn năm trượng là chỗ giữa đại sảnh, có một cái lò sưởi bằng đá rất lớn.

Tuyết Phi Bằng dừng chân trước cái lò sưởi ấy.

Đây đương nhiên là Tuyết Phi Bằng thật, chỉ có điều cho dù hiện tại Sở Lăng đứng bên cạnh cũng e không nhận ra được.

Tuy y là Tuyết Phi Bằng thật, nhưng tướng mạo của y đã thay đổi rất nhiều.

Nhưng Tuyết Phi Bằng hoàn toàn không biết, trên đường đi tới đây, hoàn toàn không có tấm gương đồng nào, trên mặt y cũng không hề có cảm giác gì.

Bùng một tiếng, cái lò sưởi đá đột nhiên bùng lên một ngọn lửa.

Ngọn lửa màu xanh biếc lập tức soi sáng toàn bộ đại sảnh, Tuyết Phi Bằng không hề phòng, giật mình nhảy dựng lên.

Y hốt hoảng lùi lại một bước, mắt lập tức bị ánh sáng mãnh liệt nhất thời làm hoa lên.

Đến lúc mắt y trở lại bình thường, thì trên cái ghế đá đã có thêm một người.

Người này trang phục không khác người trong bức bích họa lắm, chỉ là đã có tuổi hơn, mái tóc vàng như bờm con sư tử tức giận bay tung.

Đột nhiên nhìn thấy một người như thế, chắc chắn ai cũng khó mà không giật nảy mình, Tuyết Phi Bằng cũng không phải ngoại lệ.

Y không tự chủ được lùi thêm một bước.

Một tràng tiếng cười đáng sợ lập tức vang lên trong đại sảnh, rùng rợn mà vang dội.

Tiếng cười dội lại trong đại sảnh, không khí mừng rỡ như cũng bị băm nát thành từng mảnh.

Tuyết Phi Bằng không tự chủ được bất giác đưa tay bịt hai tai.

Tiếng cười lại tiếp tục vang lên lần nữa mới ngừng lại, Tuyết Phi Bằng vẫn đưa tay bịt tai, lại qua một lúc mới buông ra.

Ngọn lửa trong lò sưởi lúc ấy mừng rỡ như cháy to hơn một chút, Tuyết Phi Bằng toàn thân bị chiếu thành màu xanh biếc, quái nhân kia cũng thế.

Y ngồi chễm chệ trên đó, tướng mạo tuy xấu xí dữ tợn nhưng lại có một sự tôn nghiêm khó mà nói ra được.

Tuyết Phi Bằng có một cảm giác mình bé nhỏ lại, thân hình thẳng đứng bất giác hơi khom xuống.

Quái nhân kia lập tức nói “Người là Tuyết Phi Bằng à?”

Tuyết Phi Bằng ấp úng “Rốt lại người...”.

Quái nhân nói “Mọi người đều gọi ta là Thiên Ma, người cũng có thể gọi ta như thế”.

“Vâng”, Tuyết Phi Bằng tiếng ấy buông ra xong, cả mình cũng cảm thấy kỳ quái, kỳ quái vì mình lại trở nên cung kính như thế.

Quái nhân nói “Tốt lắm, Tuyết Mạn Thiên có thể có một đứa con như ngươi, có lẽ rất vui vẻ”.

“Cha ta hiện tại...”, Tuyết Phi Bằng vội nói “Hiện tại thế nào rồi?”

Thiên Ma cười quái dị, nói “Y rất khỏe, thủ hạ của ta hiện không có nhiều, loại người hữu dụng như y càng ít, ta sẽ không tùy tiện vứt bỏ y đâu”.

Tuyết Phi Bằng nói “Cha ta là thủ hạ của ngươi, tại sao trước nay ta không nghe ông nói tới?”

Thiên Ma nói “Y có thể nói, sở dĩ không nói thì lý do cũng không khó hiểu, những chuyện vặt vãnh ấy ngươi cứ đi mà hỏi y”.

Tuyết Phi Bằng ngẫm nghĩ rồi hỏi “Rốt lại người là ai?”

Thiên Ma nói “Là ai thì thật ra cũng không quan hệ gì, ngươi chỉ cần biết cha ngươi là thủ hạ của ta, là nô tài của ta, ngươi cũng thế, là đủ rồi”.

Tuyết Phi Bằng cười nhạt một tiếng.

Thiên Ma đôi mắt xanh biếc mừng rỡ dán chặt vào Tuyết Phi Bằng, nói “Bọn trẻ con các ngươi quả thật rất không kém, con mắt lựa chọn thủ hạ của ta xem ra cũng không quá tệ”.

Tuyết Phi Bằng ngơ ngác nhìn Thiên Ma, quả thật không biết nên nói thế nào.

Thiên Ma nói tiếp “Người không cần hoảng sợ, đây vốn chỉ là một chuyện nhỏ, sẽ rất mau lẹ kết thúc thôi”.

Tuyết Phi Bằng buột miệng hỏi “Chuyện người nói rồi lại là chuyện gì?”

Thiên Ma lạnh lùng nói “Lẽ ra Tuyết Mạn Thiên phải giáo huấn người cẩn thận một chút, chứ tại sao lại để người ăn nói với ta cái giọng ấy”.

Tuyết Phi Bằng lại ngẩn ra.

Tiếp theo Thiên Ma vung tay, nói “Hiện tại người có thể đi ra được rồi”.

Tuyết Phi Bằng lại càng kinh ngạc, nhưng vừa sợ vừa mừng nói “Quả thật ta có thể đi, có thể rời khỏi nơi này à?”

Thiên Ma cười quái dị, còn chưa nói gì, Tuyết Phi Bằng đã nói tiếp “Vậy cha ta thế nào, có rời khỏi nơi đây cùng ta không?”

Thiên Ma cười quái dị, nói “Người nghe nói là đi đâu?”

Tuyết Phi Bằng nói “Không phải người vừa nói...”.

Thiên Ma nói “Ta chỉ bảo người đi ra, ý tứ của chữ đi ra ấy lẽ ra người phải biết chứ”.

Tuyết Phi Bằng ngẩn ra, vách đá sau lưng lập tức vang lên tiếng lách cách rồi mở ra, Vô Diện từ một chỗ hõ bước vào, nói “Đi qua bên này”.

Tuyết Phi Bằng nghiêng răng bước ra.

Vô Diện hoàn toàn không đi theo, vách đá lập tức lách cách đóng lại, Tuyết Phi Bằng hoảng sợ quay nhìn, dưới chân đột nhiên nhũn ra, rơi mau xuống dưới.

Y buột miệng la hoảng một tiếng, trước mắt chợt tối chợt sáng, thân hình kể đó rơi vào một vùng ánh đèn.

Ánh đèn vàng vọt mà bình thường, chiếu ra từ một ngọn đèn dầu rất bình thường.

Tuyết Phi Bằng tiếng la hoảng chưa tắt đã rơi xuống một chiếc giường nệm mềm mại.

Y hừ lạnh một tiếng, lăn một vòng trên giường, rơi xuống đất, mới phát giác mình đang trong một gian phòng.

Gian phòng này hoàn toàn không khác những gian phòng bình thường, bày biện tuy đơn giản, nhưng cũng hoàn toàn không phải là người bình thường có thể mua nổi.

Trong phòng hoàn toàn không có ai khác, Tuyết Phi Bằng đang kinh ngạc, giọng nói của Vô Diện đã vang tới “Đó là phòng của người, lúc ăn cơm sáng cơm trưa, tự nhiên sẽ có tiếng chuông thông báo”.

Tuyết Phi Bằng ngẩng đầu nhìn lên, phía trên chỉ có một mảng trần nhà.

Vô Diện lại nói tiếp “Người đẩy cửa phòng ra, đi ra phía sau thì chính là đại sảnh ăn cơm, những chuyện khác nếu người không thích tự mình tìm hiểu, thì có thể tìm một người mà hỏi”.

Tuyết Phi Bằng buột miệng hỏi “Ở đây còn có ai nữa?”

Vô Diện nói “Có hai đứa con gái, người có thể tìm họ mà nói chuyện, nhưng có một điểm phải nhớ kỹ, các người ở đây thì tuyệt đối không đi đâu được, không cần suy nghĩ nhiều làm gì”.

Tuyết Phi Bằng hừ một tiếng, không nói gì nữa.

Vô Diện cũng không nói nhiều, Tuyết Phi Bằng chờ một lúc vẫn không thấy gì, thân hình chóp lên, lướt ra ngoài cửa.

Cửa là cửa gỗ bình thường, trên vẽ hoa văn, còn dán giấy trắng, Tuyết Phi Bằng đẩy cửa ra, thì nhìn thấy hai người.

Đó là hai cô gái nhỏ rất xinh đẹp.

Tướng mạo của họ lại hoàn toàn như nhau, mừng rỡ như cùng đúc ra cùng một cái khuôn, chỗ duy nhất khác nhau chỉ là khuôn mặt của họ, một người mặt trái xoan, người kia mặt tròn.

Họ lại đều không có lông mày, chỗ lông mày chỉ có hai vết mực xanh nhàn nhạt.

Cũng vì thiếu hai hàng lông mày, vẻ đẹp dễ của họ lại biến thành quái dị, hoàn toàn không giống như con người ở nhân gian.

Ít nhất Tuyết Phi Bằng cũng có cảm giác ấy, y bắt giác nghĩ tới Vô Diện.

Trong chớp mắt ấy, y không tự chủ được ngẩn ra, lùi lại một bước.

Hai cô gái nhỏ kia xem ra còn hoảng sợ hơn cả y, cũng kêu lên một tiếng, cũng lùi lại.

Tuyết Phi Bằng buột miệng hỏi “Các cô rốt lại là ai?”

Hai cô gái vội nép sát vào nhau, người có khuôn mặt trái xoan hỏi “Còn người là ai?”

“Ta họ Tuyết, tên Tuyết Phi Bằng”, Tuyết Phi Bằng nhìn chằm chằm vào hai cô gái.

“Người từ trên kia rơi xuống đây à?”

“Sao các cô biết?”, Tuyết Phi Bằng ngạc nhiên.

“Là nghe tiếng, nghe tiếng người kêu, là người phải không?”

Tuyết Phi Bằng thở dài một tiếng, nói “Ta vốn không nhút nhát lắm, nhưng sự tình ở đây quả thật quá rùng rợn, quá đột ngột”.

Hai cô gái bắt giác cùng gật đầu, người có khuôn mặt trái xoan nói tiếp “Xem ra người không giống như đang bịa đặt”.

“Ta vốn không như thế”, Tuyết Phi Bằng cười gượng.

“Là bọn ta nhìn thấy từ ánh mắt của người”.

“Các cô cũng từ trên kia rơi xuống à?”, Tuyết Phi Bằng hỏi lại.

“Đúng thế... Người có khát nước không?”

“Có”, Tuyết Phi Bằng bị họ hỏi như thế, mới cảm thấy rất khát.

“Qua đại sảnh bên kia ngồi đi, ở đó có trà”.

Tuyết Phi Bằng gật đầu, hai cô gái xoay người bước ra ngoài.

Đi qua một dãy hành lang, lại xuyên qua hai bức rèm, rốt lại họ đã tiến vào một đại sảnh.

Đại sảnh này hoàn toàn không khác gì các sảnh đường bình thường, chỉ là chung quanh không bày biện quá nhiều, cả thư họa cũng không có một bức, bức tường trống trơn khiến người ta nhìn thấy nảy sinh cảm giác thê lương.

Bốn phía đều có cửa sổ, nhưng không khí mát mẻ, khiến người ta không hề có cảm giác không thoải mái.

Tuyết Phi Bằng ngồi xuống một cái bàn, cô gái có khuôn mặt trái xoan rót cho y một chén trà, kể hỏi “Người có đói không?”

Tuyết Phi Bằng bị hỏi một câu, lập tức có cảm giác đói, cười gượng nói “Có...”.

“Ta thấy người đói lắm rồi”, cô gái có khuôn mặt trái xoan cũng cười gượng “Tình hình bọn ta tới đây chắc cũng không khác người bao nhiêu”.

Cô gái kia lập tức bưng một ít bánh qua, nói “Người không cần khách khí, cứ ăn đi”.

Tuyết Phi Bằng lấy một cái bánh, nói “Còn chưa thỉnh giáo các cô”.

Người có khuôn mặt trái xoan nói “Ta tên Mai Ngọc Sương, còn cô ta là Phương Duân”.

Tuyết Phi Bằng sững sốt “Các cô không phải là chị em sao?”

Mai Ngọc Sương nói “Ta họ Mai, cô ta họ Phương, làm sao là chị em được?”

Tuyết Phi Bằng nói “Thế thì kỳ quái thật”.

Mai Ngọc Sương nói “Người thấy bọn ta đều không có lông mày nên nghĩ rằng bọn ta là chị em phải không?”

Phương Duân cười nói “Lông mày của bọn ta là bị người khác cạo, nếu nói như thế là chị em, thì người há không phải cũng là em trai hay anh trai của bọn ta sao?”

Tuyết Phi Bằng ngạc nhiên nói “Ta...”.

“Người không phải cũng không có lông mày sao?”. Tuyết Phi Bằng đưa tay sờ lên, quả nhiên không thấy lông mày, cười gượng nói “Rốt lại họ định giở trò ma gì nhỉ?”

“Ai mà biết?”, Phương Duân thở dài một tiếng “Có điều không hề gì, một thời gian sau lông mày sẽ lại mọc ra thôi”.

Mai Ngọc Sương nói tiếp “Mà thật ra như thế cũng không có gì đáng sợ”.

Tuyết Phi Bằng chép miệng gật đầu, ánh mắt vẫn rơi lên mặt hai người, nói “Ngoài chuyện không có lông mày, tướng mạo hai người các cô quả thật cũng rất giống nhau”.

Mai Ngọc Sương ánh mắt chuyển qua mặt Phương Duân, cười ngất nói “Đời nào, ta làm sao đẹp bằng cô ta được”.

Phương Duân lắc đầu nói “Thư thư lại nói đùa rồi, nói tới chuyện đẹp thì ta làm sao bằng được thư thư”.

Mai Ngọc Sương phẩy tay “Đừng có mà người tăng bóc ta, ta tăng bóc người, người ta cười cho đấy”.

Tuyết Phi Bằng không cười, ngăn người ra nhìn nhìn Mai Ngọc Sương và Phương Duân, một luồng hơi lạnh đột nhiên chạy suốt sống lưng, toàn thân như rơi vào hố băng.

Mai Ngọc Sương vô tình nhìn Tuyết Phi Bằng một cái, nói “Người sao thế? Không thoải mái à?”

Tuyết Phi Bằng nhìn nhìn Mai Ngọc Sương, lại nhìn nhìn Phương Duân, cười gượng nói “Không có gì”.

Trong con mắt y, hai người bọn Mai Ngọc Sương, Phương Duân không những tướng mạo giống nhau, mà dáng vẻ cũng giống nhau.

Họ không những cười nói mà bất kể biểu hiện nào khác cũng giống nhau, vả lại đều có dáng vẻ cứng đờ làm sao, ngụy dị làm sao.

Nhưng bất kể dáng vẻ ngụy dị thế nào, ánh mắt của họ cũng đều rất thiện lương.

Tuyết Phi Bằng nhìn nhìn họ, không nhìn được, lại nói “Ta không bịa đặt đâu, các cô quả thật rất giống nhau”.

Mai Ngọc Sương sửng sốt nhìn Tuyết Phi Bằng, rốt lại nói “Người quả thật không giống như bịa đặt, nhưng bọn ta quả thật không giống nhau đâu”.

Nàng thở dài một tiếng, nói tiếp “Dáng vẻ ta thế nào chẳng lẽ chính ta lại không rõ, cô ta và ta căn bản không có chỗ nào giống nhau cả”.

Tuyết Phi Bằng chỉ ngăn ra nhìn nhìn Mai Ngọc Sương.

Mai Ngọc Sương giơ tay lên, đặt lên khóe môi mình, nói “Ở đây ta có một nốt ruồi nhỏ, Tiểu Duân thì không có”.

Tuyết Phi Bằng nhìn kỹ Mai Ngọc Sương, lắc đầu nói “Ta lại chẳng thấy có nốt ruồi nào”.

Mai Ngọc Sương kinh ngạc nói “Sao lại không có?”

Phương Duân lập tức nói ngay “Thư thư, đúng là không có đâu”.

Mai Ngọc Sương vẫn nửa tin nửa ngờ, Phương Duân chợt nói “Ta thì ở giữa Mi tâm có một nốt ruồi son...”.

Nàng chưa dứt lời Mai Ngọc Sương đã nói “Ta không nhìn thấy”.

Phương Duân giật nảy mình, nhìn nhìn Mai Ngọc Sương, Tuyết Phi Bằng lập tức nói “Mai cô nương không bịa đặt đâu”.

Phương Duân ngẩn ra.

Mai Ngọc Sương hai tay ôm trán ngẩn ra tại đương trường.

Tuyết Phi Bằng nhìn nhìn họ, trầm ngâm nói “Khuôn mặt các cô hiện tại có thể không phải là khuôn mặt vốn có của các cô đâu”.

Phương Duân kêu lên thất thanh “Tại sao lại như thế? Người nói nó từ đâu tới?”

Tuyết Phi Bằng nói “Nghe nói trên giang hồ có cái gọi là thuật dịch dung”.

Mai Ngọc Sương gật đầu nói “Ta cũng đã nghe qua, chẳng lẽ chúng ta đã bị thay đổi dung mạo”.

Tuyết Phi Bằng nói “Cũng chưa biết, tóm lại ta thấy các cô sắc mặt trắng bệch, hoàn toàn không giống sắc mặt bình thường”.

Mai Ngọc Sương, Phương Duân bốn mắt nhìn nhau, không tự chủ được cùng gật đầu.

Tuyết Phi Bằng nói tiếp “Còn dáng vẻ của các cô có phải là cũng rất cứng đờ không?”

Mai Ngọc Sương nói “Người nói như thế, ta cũng cảm thấy rồi”.

Nàng nhìn chăm chăm vào Phương Duân, nói “Người còn nhớ ta từng nói dáng vẻ của người có lúc rất kỳ quái không?”

Phương Duân nói “Ta còn nhớ cũng từng nói có thể vì ảnh hưởng hoàn cảnh chứ người cũng thế”.

Mai Ngọc Sương ngẩn ra một lúc, nói “Chẳng trách được có lúc ta lại cảm thấy trên mặt giống như có cái gì đó”.

Phương Duân nói “Tại sao họ lại phải làm như thế nhỉ?”

Tuyết Phi Bằng nói “Các cô đều không biết, thì ta lại càng không biết”.

Mai Ngọc Sương nói “Nếu là dịch dung, tại sao sáng nào chúng ta cũng rửa mặt, mà lại không khôi phục được diện mạo vốn có?”

Phương Duân cũng nói “Chẳng lẽ mỗi ngày sau khi bọn ta đi ngủ, họ lại dịch dung cho chúng ta một lần sao?”

Mai Ngọc Sương cười ngất nói “Vậy thì sau khi chúng ta rửa mặt thì sẽ cảm thấy bất ổn chứ”.

Phương Duân nói “Rốt lại đây là chuyện gì?”

Tuyết Phi Bằng buột miệng nói “Có phải là da mặt của các cô đã bị lột đi thay bằng một lớp da mặt khác không?”

Phương Duân nói “Không đâu...”, giọng nói chợt đứt ngang, toàn thân run lên.

Mai Ngọc Sương cũng rung động, nói “Người không nên dọa làm bọn ta sợ, có được không?”

Tuyết Phi Bằng cười gượng, nói “Ta hoàn toàn không có ý ấy, chỉ là thấy thế nào nói thế ấy thôi”.

Tuyết Phi Bằng ngẫm nghĩ hồi lâu, kể lại nói tiếp “Ta tin chắc trong chuyện này thì khả năng dịch dung hoàn toàn không cao, trong thiên hạ lẽ nào lại có thuật dịch dung xảo diệu tới mức như thế”.

Phương Duân nói “Có thể là khuôn mặt của bọn ta...”.

Tuyết Phi Bằng gãi gãi mặt, nói “Có thể các cô vốn có chỗ giống nhau, còn như nốt ruồi thì đã bị bóc đi rồi”.

Phương Duân nhìn nhìn y, nói “Ta biết người nói thế là để an ủi bọn ta, nhưng bọn ta vẫn phải đối diện với sự thật”.

Tuyết Phi Bằng nói “Ồ đây không có gương đồng à?”

Phương Duân nói “Không có, chuyện này nói ra quả thật có chỗ kỳ quái, nhưng nghĩ lại thì đúng là họ không muốn chúng ta nhìn thấy mặt mình”.

Tuyết Phi Bằng nói “Cũng chưa biết chừng”. Y lập tức đưa tay vỗ lên trán mình, ngăn ra ở đó.

Phương Duân nhìn thấy rất rõ, nói “Người cũng nghi ngờ khuôn mặt của chính mình có chỗ không ổn chứ gì”.

Tuyết Phi Bằng cười gượng một lúc, nói “Đúng là ta đang nghi ngờ như thế”. Y thở dài nói tiếp “Hiện tại ta đã phát hiện có cảm giác khang khác”.

Phương Duân nói “Người là nói so với lúc trước thì sờ tay lên mặt có cảm giác khang khác phải không?”

Tuyết Phi Bằng nói “Không phải thế”. Y trầm ngâm rồi nói tiếp “Mới rồi các cô nhìn thấy ta, lộ vẻ rất kỳ quái, có phải là vì trên mặt ta có chỗ nào đặc biệt không?”

Phương Duân nói “Bọn ta quả thật không ngờ người tới đây lại là một đứa con trai, có điều người... Tướng mạo của người quả thật có chỗ đặc biệt”.

Tuyết Phi Bằng nói “Đặc biệt chỗ nào? Vì ta không có lông mày à?”

Phương Duân nói “Bọn ta cũng thế, thế thì có gì đặc biệt”.

“Vậy là vì... vì cái gì?”, Tuyết Phi Bằng vội hỏi.

Phương Duân nói “Ánh mắt của người, miệng mũi môi của người đều có chỗ khác người bình thường”.

“Ừa?”, Tuyết Phi Bằng vội hỏi “Các cô nói rõ xem nào”.

Phương Duân nói “Mắt người dài mà nhỏ, giống như đan phượng nhãn như người ta nói, rất là đẹp, may mà người không phải con gái, nếu không thì quả thật không biết sẽ làm bao nhiêu người xiêu lòng”.

Tuyết Phi Bằng ngăn người ra nghe, chợt thở dài một tiếng, nói “Mắt ta quả thật như thế à?”

“Không phải lừa người đâu, thật thế đấy”, Phương Duân khẳng định.

Tuyết Phi Bằng lại trầm mặc hẳn, Mai Ngọc Sương nói tiếp “Mũi người rất thẳng, chuyện đó vốn không có gì đặc biệt, rất nhiều người sống mũi cũng thẳng, nhưng so với người khác thì mũi người lại có cảm giác không thật lắm”.

Tuyết Phi Bằng bắt giác giơ tay sờ lên mũi một cái, ngăn ra nói “Sống mũi ta căn bản không cao thế này”, ngừng lại một lúc lại nói tiếp “Còn môi thì thế nào?”

Mai Ngọc Sương nhìn nhìn Tuyết Phi Bằng nói “Quả thật trắng bệch, dường như không có chút huyết sắc nào, có điều nhìn lâu hơn lại không cảm thấy như thế”.

Phương Duân nói “Đó cũng vì sắc mặt người cũng trắng bệch, giống như... giống như thịt cá chết”.

Tuyết Phi Bằng ngăn ra.

Phương Duân ngượng ngịu nói “Người ngàn vạn lần đừng nổi giận, ta ví dụ như thế tuy có chỗ quá phận, nhưng sự thật là thế”.

Tuyết Phi Bằng thở dài một tiếng, nói “Xem ra cái mà các cô hiện đang nhìn thấy cũng không phải là khuôn mặt vốn có của ta đâu”.

Phương Duân nói “Khuôn mặt vốn có của người ra sao?”

Mai Ngọc Sương cười nói “Chuyện đó mà muốn nói thì làm sao nói rõ được”.

Tuyết Phi Bằng thở dài nói “Ít nhất thì mắt ta vốn không phải thế này, tuy không to lắm, nhưng chắc chắn tuyệt đối không phải là đan phượng nhãn”.

Mai Ngọc Sương nói “Vậy thì người định thế nào?”. Nàng cười gượng nói “Bọn ta thì quả thật vô kế khả thi rồi”.

Tuyết Phi Bằng nói “Cô là nói trốn ra khỏi chỗ này à?”

Mai Ngọc Sương gật đầu nói “Nơi này giống như một vùng đất chết, không có cửa sổ, chỉ có cửa, cũng chỉ thông qua các phòng, hoàn toàn cắt đứt liên lạc với bên ngoài”.

Tuyết Phi Bằng nói “Các cô đều từ trên rơi xuống đây phải không?”

“Đúng thế”. Mai Ngọc Sương hỏi lại “Người thì sao? Người cũng giống bọn ta, sau khi gặp Thiên Ma thì rơi xuống chứ gì?”

Tuyết Phi Bằng gật đầu nói “Không còn gì phải nghi ngờ gì nữa, chúng ta đều đang ở trong mật thất dưới đất”.

Mai Ngọc Sương nói “Có lẽ là thế, nói cách khác nếu chúng ta muốn rời đi thì phải nghĩ cách từ trần nhà phía trên”.

Tuyết Phi Bằng nói “Khoảng cách gần hai trượng, muốn lên quả thật rất không dễ, vả lại biết đâu lúc nào chúng ta cũng nằm dưới sự giám thị của Thiên Ma”.

Mai Ngọc Sương nói “Chẳng lẽ cứ ngẩn ra ở đây chờ họ xử trí?”

Tuyết Phi Bằng hỏi qua chuyện khác “Phải rồi, tại sao các cô lại tới đây?”

Mai Ngọc Sương nói “Vì cha ta tới đây, tiểu Duân cũng thế”.

Tuyết Phi Bằng nói “Có phải cha các có đều đột nhiên thất tung không?”

Mai Ngọc Sương nói “Cũng không phải đột nhiên, gia phụ vì nhìn thấy một lá cờ lệnh nhỏ ta cầm về đưa cho mới đang đêm vội vã rời nhà”.

“Không nói là đi đâu à?”

“Không”. Mai Ngọc Sương nói “Người nhà ta thậm chí không biết ông đã ra đi, qua hôm sau mới phát hiện ra, sau đó có một nữ nhân tới dẫn ta tới đây”.

“Nữ nhân à?”. Tuyết Phi Bằng hỏi “Là một nữ nhân thế nào?”

“Khuôn mặt của cô ta giống như vẽ lên, có lúc chỉ vuốt một cái là rơi xuống, chỉ thấy một khoảng trống trơn”.

“Vô Diện”, Tuyết Phi Bằng rên lên một tiếng.

“Đúng là cô ta tự xưng là Vô Diện”, Mai Ngọc Sương hoảng sợ nhìn Tuyết Phi Bằng “Người cũng gặp cô ta rồi à?”

Tuyết Phi Bằng lẩm bẩm “Xem ra tao ngộ của chúng ta không khác nhau bao nhiêu, có điều ta là theo dõi cha ta tới đây”.

“Tao ngộ của tiểu Duân cũng không khác người bao nhiêu”.

Phương Duân gật đầu một cái, nói “Đây hoàn toàn không còn nghi ngờ gì nữa, là một âm mưu”.

Tuyết Phi Bằng nói “Bất kể thế nào, mục đích của Thiên Ma là muốn chúng ta tới đây”.

Phương Duân nói “Người nói y có mục đích gì?”

Tuyết Phi Bằng nói “Có lẽ là muốn bắt chúng ta để uy hiếp cha chúng ta giúp họ làm chuyện gì đó”.

Phương Duân nói “Nhất định là thế, thật ra bọn ta phải nghĩ tới chuyện đó, không nên tới đây”.

Mai Ngọc Sương nói “Theo ta thấy sự tình không chỉ đơn giản như thế, các người có phát giác ra rằng cha chúng ta trước kia có thể đã là thủ hạ của họ không?”

Tuyết Phi Bằng nói “Cho dù không phải hoàn toàn như thế thì nhất định cũng có quan hệ gì đó, nếu không thì không có lý do gì mà vừa nhìn thấy lá cờ lệnh ấy đã biến sắc, vả lại còn vội vàng lên đường tới đây”.

Mai Ngọc Sương thở dài một tiếng, nói “Bọn ta bị giam giữ ở đây, không biết họ có biết không”.

Tuyết Phi Bằng nói “Chắc là biết, chỉ là ta không hiểu rõ tại sao người ở đây lại thay đổi dung mạo của chúng ta”.

“Rồi sẽ hiểu rõ thôi”, Mai Ngọc Sương nói với giọng không biết làm sao.

Tuyết Phi Bằng nói “Lúc ta tới còn dắt theo một người bạn, y phát giác ra ta thất tung, nhất định sẽ nghĩ cách”.

Mai Ngọc Sương nói “Người bạn của người võ công ra sao?”

“Không giỏi lắm, nhưng cha y là Tổng tiêu đầu của một tiêu cục lớn, quen biết nhiều người, có thể giúp y một tay”.

Phương Duân cau mày nói “Theo chỗ ta biết, những người mở tiêu cục đều chạy theo mối lợi, chưa chắc đã nghĩ cách giúp người”.

Mai Ngọc Sương lắc đầu nói “Tiểu Duân, người nói như thế không khỏi có chỗ vô đoán đấy, người bạn của y đã chịu theo y tới đây, chưa chắc đã vì tiền bạc”.

“Đương nhiên không phải”, Tuyết Phi Bằng nói “Chi phí ăn ngủ trên đường đi đều là tiền của y, nếu không có y, quả thật ta không dễ mà theo dõi được tới đây”.

Phương Duân ngượng ngịu nói “Đó là ta nói sai, có điều đúng là như thế cũng chỉ có thể trách ta tuổi trẻ không hiểu việc đời, tại sao các người lại hung dữ với ta như thế?”

Mai Ngọc Sương phì cười nói “Ai hung dữ?”

Phương Duân nói “Chúng ta nên nghĩ cách làm sao trốn ra khỏi nơi này”.

Tuyết Phi Bằng cười gượng nói “Các cô ở đây đã một thời gian, đến hiện tại vẫn không nghĩ ra cách, thì ta làm sao nghĩ ra cách gì được?”

Phương Duân nói “Ngay cả ở đây còn chưa nhìn thấy rõ đã nói không có cách, con người của người...”.

Tuyết Phi Bằng ngẩn ra, nói “Ta... ta...”.

Mai Ngọc Sương nói “Cô ta là trẻ con, lòng ngay miệng thẳng, người đừng trách cô ta”.

Phương Duân định nói gì đó, Tuyết Phi Bằng đã nói “Cô ta nói cũng không phải hoàn toàn không có đạo lý, con người ta quả thật từ nhỏ đã được nuông chiều thành hư hỏng, không có kiến thức, mặt cũng nhỏ...”.

Mai Ngọc Sương vung tay cắt lời y, nói “Đừng nói thế, chúng ta cứ nghĩ xem có cách nào vượt ra khỏi đây không”.

Tuyết Phi Bằng im lặng gật đầu, bắt đầu quan sát chung quanh.

Mai Ngọc Sương chợt nói “Thật ra, không ra khỏi nơi đây cũng không hề gì, họ cũng không giam giữ chúng ta suốt đời đâu”.

Phương Duân nói “Ta cũng tin như thế, chỉ là vì giam chúng ta ở đây, họ muốn cha chúng ta làm chuyện gì đó, thì cha chúng ta không thể không làm”.

Mai Ngọc Sương gật đầu “Cha ta yêu thương ta nhất, mẹ cũng thế...”.

Phương Duân nói “Mẹ ta đã không còn, cha và ta dựa vào nhau mà sống”.

Mai Ngọc Sương thở dài nói “Chắc họ đã nhìn đúng điểm ấy, nếu không quả thật ta không nghĩ ra còn có lý do gì khiến họ dụ chúng ta tới giam giữ ở đây”.

Tuyết Phi Bằng vừa đi loanh quanh vừa nói chen vào “Lẽ ra phải để chúng ta được gặp mặt cha chúng ta một lần”.

Một giọng nói lập tức vang lên “Vốn là phải như thế, có điều cho dù bọn ta không làm như thế, thì cha các người cũng sẽ tin thôi”.

Giọng nói là từ trên trần vang xuống, không vang dội lắm, nhưng rất rõ ràng.

Động tác của ba người lập tức khựng lại.

Tuyết Phi Bằng buột miệng nói “Là giọng Vô Diện”.

Giọng kia nói “Thằng nhỏ ngoan, muốn người quên được ta quả thật không phải dễ”.

Tuyết Phi Bằng cười nhạt.

Phương Duân nói tiếp “Ta cũng nhận ra, nữ nhân ấy rất đáng sợ”.

Giọng nói của nàng hoàn toàn không cao, nhưng Vô Diện nghe rất rõ, cười nói ngay “Ta mà cũng đáng sợ thì nếu Vô Châu tới gọi, không biết các người sẽ nói thế nào”.

Mai Ngọc Sương sững sốt nói “Vô Châu?”

Tuyết Phi Bằng nói “Là một lão già mù, tính tình dường như rất kiêu ngạo”.

Vô Diện cười nói “Đó là vì y là một người mù, tới chào hỏi thì các người không gặp gì hay đâu”.

Tuyết Phi Bằng nhin không được nói “Bọn ta bắt kể chuyện gì, chỉ có một chuyện muốn hỏi cho rõ ràng”.

Vô Diện nói giúp y “Lúc nào các người mới được rời khỏi chỗ này chứ gì?”

Tuyết Phi Bằng hỏi ngay “Rốt lại là lúc nào?”

Vô Diện nói “Còn phải xem lúc nào cha các người mới làm xong việc”.

“Là việc gì?”, Tuyết Phi Bằng hỏi.

“Chuyện ấy các người không cần quản, cũng không quản được mà”. Vô Diện cười khanh khách nói “Có các người ở đây chắc người nào cũng sẽ rất phục tùng, chắc không mất nhiều thời gian đâu”.

Tuyết Phi Bằng hừ lạnh một tiếng, Phương Duân rốt lại vẫn im lặng, Mai Ngọc Sương chợt hỏi “Sau khi xong việc, quả thật các người sẽ chịu thả bọn ta ra khỏi nơi này à?”

Vô Diện cười nói “Người muốn đi đâu?”

Mai Ngọc Sương nói “Ta nghĩ rằng sau khi xong việc, có thể các người sẽ giết người bịt miệng, không cho bọn ta sống mà rời khỏi đây, thậm chí cha bọn ta cũng thế”.

Vô Diện cười nói “Con nhỏ thông minh lắm, người suy nghĩ rất thấu đáo, nhưng cha các người cũng không phải đều là bọn gốc, họ sẽ có cách khiến bọn ta không thể ra tay”.

Tiếng cười của nàng chợt trầm xuống “Cho nên đến lúc sau cùng, chỉ sẽ có một kết quả, mọi người đều ở lại, đều chết già ở đây”.

Mai Ngọc Sương trầm mặc hẳn, Phương Duân định nói câu gì đó, nhưng kết quả lại nuốt trở vào, Tuyết Phi Bằng cũng không nói gì.

Vô Diện nói tiếp “Ba đứa nhỏ các người không nên nói gì nhiều, cứ ngoan ngoãn ở lại đây”.

Giọng nói yếu dần, tựa hồ trong lúc nói câu ấy, Vô Diện đã động thân đi xa.

Ba người ngẩn ra tại chỗ.

Qua một lúc lâu, Mai Ngọc Sương mới thở dài một tiếng, nói “Xem ra chúng ta quả thật phải nghĩ cách mới có thể rời khỏi chỗ này”.

Phương Duân, Tuyết Phi Bằng đều gật đầu đồng ý.

Mai Ngọc Sương lại nói “Nếu thất bại chưa chắc họ đã giết chúng ta, vậy tại sao không thử xem”.

Ba người nhìn nhau một cái, nhất tề gật gật đầu, ánh mắt rất kiên nghị, hoàn toàn không còn nghi ngờ gì nữa, nhất định họ sẽ tìm cách trốn ra, còn như thành công hay không thì rất khó nói.

6. Chương 6: Mở Được Hầm Giam Đá, Chim Bằng Vọt Lên Trời

Giữa trưa, mây tuy nhiều nhưng mỏng. Mây thu giống như the mỏng, ánh nắng xuyên qua một lớp the mỏng chiếu xuống, lại càng nhợt nhạt, đi dưới ánh nắng ấy đương nhiên rất thoải mái, hướng hồ ngồi trong xe ngựa?

Người đánh xe hoàn toàn không phải là Lâm Thành, mà là một xa phu tên Đinh Phong, đều không quen biết Sở Lãng và Thẩm Thăng Y.

Thẩm Thăng Y cho rằng như thế càng hay, vì có thể bọn Vô Châu, Vô Diện đã nhận ra chiếc xe của Lâm Thành. Họ tìm xe ngựa suốt đêm trong trấn, hôm sau mới xuất phát. Xe ngựa phóng trên phố dài, lúc chạy ngang khách sạn Đại Phương, Sở Lãng quả thật rất muốn xuống tìm Tuyết Phi Bằng trò chuyện một lúc, xem thái độ của Tuyết Phi Bằng có phải vẫn như hôm trước không.

Thẩm Thăng Y lại ngăn cản, lý do của y chỉ là chỉ cần Tuyết Mạn Thiên có mặt thì Tuyết Phi Bằng sẽ không nói gì, mà chắc chắn Tuyết Mạn Thiên sẽ ở lại bên cạnh Tuyết Phi Bằng.

Y đương nhiên không sao biết rằng Tuyết Phi Bằng hoàn toàn không phải là Tuyết Phi Bằng thật, người mà họ phải tìm nói chuyện đúng ra là Tuyết Mạn Thiên.

Sự tình ấy có phải là quá bất ngờ không?

Chiếc xe ngựa trông chẳng ra sao, người phu xe trông chẳng ra sao, lúc chiếc xe phóng qua trên phố, hoàn toàn không gây ra sự chú ý. Kẻ chú ý chỉ có vài người quen của Đinh Phong. Nói qua vài câu khách khí hoặc cười vài tiếng sảng khoái, Đinh Phong lại giống xe phóng mau ra ngoài trấn. Nơi y phải tới là trấn Thanh Phong cách đó vài dặm, đương nhiên y không ngờ rằng hai người bọn Thẩm Thăng Y hoàn toàn không phải tới trấn Thanh Phong, mà là trang viện kỳ quái trong rừng tùng.

Xe ngựa ra khỏi trấn, vòng quanh rừng tùng rồi phóng đi khá xa. Rừng tùng này quả thật rất rộng, nối liền với một khu rừng tạp.

Xe ngựa chạy vào đường rừng, Thẩm Thăng Y dặn “Lão đệ, ta xuống xe ở đây, người tới khách sạn Ngũ Phúc ở trấn Thanh Phong chờ ta”.

Sở Lãng cầu nhàu “Đại ca, quả thật không cho ta đi cùng sao?”.

Thẩm Thăng Y lắc đầu, nói “Ngày sau sẽ có cơ hội cho người đại diện thân thủ mà”.

Sở Lãng thở dài nói “Chuyện đó chỉ trách ta vô công kém cỏi”.

Thẩm Thăng Y cười cười vỗ vai Sở Lãng một cái, nói “Sau này khổ luyện là được”.

Câu nói vừa dứt, y đưa tay trái vén rèm xe lên, thân hình chớp lên, đã lướt ra ngoài xe. Chiếc xe ngựa vẫn đang chạy nhưng thân hình Thẩm Thăng Y hoàn toàn không bị ảnh hưởng gì, thân hình lẳng không vừa rơi xuống đã đứng vững giữa đường. Lúc Sở Lãng dời tới sau xe, vén cao rèm nhìn, Thẩm Thăng Y đã cách xa mười mấy trượng. Y chỉ thở dài một tiếng.

Trên đường không có ai, Thẩm Thăng Y ánh mắt lóe lên hướng về Sở Lãng vung tay một cái, thân hình lại nhích động đã lướt vào khu rừng tạp. Y bước chân không dừng, qua khỏi khu rừng tạp tới cạnh rừng tùng. Đây quả thật là một chuyện rất kỳ quái, rừng tùng này giống như là sức người trồng lên, phân biệt rất rõ ràng với khu rừng tạp.

Thẩm Thăng Y vào thẳng trong rừng, đi thêm vài trượng, thân hình nhích động, đột nhiên vọt thẳng lên, lướt tới một cành tùng. Y đưa mắt nhìn quanh, rừng tùng như biển, nhìn không thấy bờ.

Thẩm Thăng Y kéo đó thân hình lại bắn ngang ra, lướt qua cành tùng bay về phía trước. Quần áo y đều bó chặt, thân hình triển khai, hoàn toàn không gây ra tiếng động lớn, cũng bị tiếng sóng tùng át đi.

Nhô lên hụp xuống ba cái, y dừng lại nghiêng tai nghe ngóng, nhưng vẫn không thấy có tiếng động gì lạ.

Y tiếp tục lướt tới, qua một lúc, rốt lại đã nhìn thấy bãi đất trống, giữa bãi đất trống chính là trang viện kỳ quái kia.

Từ trên nhìn xuống, có thể nhìn thấy một phần đất trống bên trong trang viện, không có người nào.

Chung quanh cũng trống không, tuy giữa ban ngày nhưng vẫn toát ra một vẻ tịch mịch không sao nói xiết, một vẻ âm trầm không sao nói xiết. Bất kể nhìn thế nào, đó cũng không giống một nơi có người ở.

Thẩm Thăng Y thân hình lại chuyển động, dời lên phía trước ba trượng, rốt lại y đã tới một cây tùng thích hợp, y dựa vào cây tùng ấy, ngồi xuống một lúc.

Toàn thân y nằm giữa đám cành lá, cho dù ánh mắt thật tốt cũng không dễ phát giác ra sự tồn tại của y, nhưng y lại có thể nhìn thấy rõ tình hình trang viện.

Gió thổi sóng từng vang lên từng trận từng trận, thời gian trôi dần trong cảnh yên lặng, trang viện thủy chung vẫn thế, không thấy ai đi lại.

Một giờ đã qua, trên bãi cỏ trống không rốt lại đã xuất hiện một người.

Người ấy toàn thân mặc quần áo màu đen, nhưng tóc bạc phơ, giống như một con dơi lướt về trang viện kỳ quái kia.

Khoảng cách quả thật rất xa, nhìn thấy bóng dáng người ấy hoàn toàn không lớn, nhưng Thẩm Thăng Y chỉ nhìn một cái đã nhận ra đó chính là người mù tập kích y và Sở Lăng trên phố hôm trước.

Mắt y đột nhiên mở to.

Sau đó y lại thấy hai người, đó là cha con Tuyết Mạn Thiên, họ đều cưỡi ngựa.

Gió vẫn từ bên ấy thổi tới, Thẩm Thăng Y không nghe thấy tiếng vó ngựa, cũng không nghe thấy bất cứ tiếng động nào.

Người và ngựa trong con mắt y giống như không phải thật, mắt y càng mở to.

Người áo đen tức Vô Châu lướt tới trước cổng, chiếc điều khiển lập tức hạ xuống, Vô Châu cũng không lập tức bước lên, mà đứng chờ cạnh cầu.

Ngựa của cha con Tuyết Mạn Thiên không thay đổi tốc độ, rốt lại đã trước sau tới trước điều khiển, ngựa không dừng vó, phóng luôn qua cầu.

Vô Châu lúc ấy mới cất chân bước theo phía sau.

Sau đó điều khiển lại cất lên, y mới nhìn thấy ba người tiến vào, cha con Tuyết Mạn Thiên đã xuống ngựa nhất tề đi vào đại sảnh.

Vô Châu đi theo sau, dường như họ không nói chuyện gì với nhau, chỉ bước về phía trước, mắt hút sau cửa đại sảnh.

Mắt Thẩm Thăng Y bắt giác lim dim.

... Xem ra cha con Tuyết Mạn Thiên không có hành động gì bất mãn, xem ra cũng không có chuyện gì với Vô Châu, chẳng lẽ bọn họ vốn là cùng bọn, hiện tại đã thỏa thuận xong điều kiện?

Thẩm Thăng Y không còn gì phải nghi ngờ là một người thông minh, chỉ đáng tiếc y ở trên cành tùng cao, nếu không chắc y đã phát hiện ra, vẻ mặt của Tuyết Mạn Thiên quả thật rất khó coi.

Y cũng sẽ phát hiện ra vẻ mặt của Tuyết Phi Bằng không bình thường lắm, sẽ hoài nghi đó không phải là Tuyết Phi Bằng thật.

Thẩm Thăng Y tuy hoàn toàn không biết gì về thuật dịch dung, trước nay cũng chưa từng gặp mặt Tuyết Phi Bằng, nhưng với kinh nghiệm giang hồ của y, nếu lúc ấy đối diện với Tuyết Phi Bằng thì chắc chắn sẽ phát hiện ra điều gì đó.

Nhưng nếu y ở khoảng cách gần như thế, chỉ e không giấu được thánh giác của Vô Châu, hướng hồ trong rừng tùng có thể còn có người khác ẩn nấp.

Y lại nhìn thêm một lúc, ba người vẫn không bước ra khỏi đại sảnh.

Ngược lại trên tường cao, đột nhiên có một người như hồn ma nhô ra, người ấy thì Thẩm Thăng Y hoàn toàn không xa lạ.

... Là Vô Diện.

Vô Diện áo trắng phát phơ, mái tóc trên đầu theo gió bay tung, xem ra rất phiêu dạt thoát trần.

Nhưng không biết tại sao, Thẩm Thăng Y lại có một cảm giác nguy dị.

Tuy y chưa từng nhìn thấy dáng vẻ không có khuôn mặt của Vô Diện, nhưng ánh mắt nguy dị, võ công không sao đoán được của Vô Diện lại đã để lại một vết đốt bằng sắc nung trong lòng y.

Vô Diện thông thả đi trên tường cao, mừng tượng hoàn toàn không có mục đích gì, lại mừng tượng như muốn tìm kiếm cái gì đó.

Thẩm Thăng Y đưa mắt nhìn theo bước chân của nàng, đương nhiên y không nhìn thấy dáng vẻ của nàng, càng không thể đoán ra tâm ý của nàng.

Y thấy Vô Diện đi một vòng trên đầu tường, rồi mất hút trong chỗ khuất.

Gió vẫn thổi mạnh như thế, sóng từng lại vang lên từng trận từng trận, ánh nắng vẫn không chói chang lắm, nhưng ngồi chờ ở trên cây từng cũng không phải là chuyện thoải mái.

Y là muốn biết rõ tình hình trong trang viện, nắm đúng cơ hội lớn vào lần nữa.

Thậm chí y hy vọng có thể nhận ra một số bí mật của trang viện, nhưng cho đến hiện tại vẫn không có chút thu hoạch gì.

* * * * *

Trong mật thất dưới đất không chia ra đêm và ngày.

Tuyết Phi Bằng trong cơn ác mộng tỉnh lại, toàn thân toát mồ hôi, y thiếp đi lúc vô cùng mệt mỏi, là nằm giữa sảnh đường.

Y mở mắt nhìn ra, thì nhìn thấy Mai Ngọc Sương và Phương Duân.

Mai Ngọc Sương cười cười nhìn y, nói “Quả thật người mệt mỏi quá”.

Tuyết Phi Bằng buột miệng nói “Ta ngủ bao lâu rồi?”.

Mai Ngọc Sương nói “Lâu lắm, sau khi người ngủ rồi bọn ta mới rời đi trở về phòng ngủ, đã thức dậy lâu rồi”.

Tuyết Phi Bằng cười gượng nói “Quả thật ta đã lâu không nghỉ ngơi”.

Mai Ngọc Sương nói “Bây giờ thế nào?”.

“Khỏe rồi”, Tuyết Phi Bằng thở dài một tiếng, nhìn quanh một vòng “Hiện tại chúng ta phải nghĩ cách rời khỏi nơi này”.

Mai Ngọc Sương nói “Người đã thấy rõ tình hình chung quanh đây chưa, không còn gì phải nghi ngờ là chỗ này dưới mặt đất, căn bản không có cửa ngõ gì để rời đi”.

Phương Duân nói “Thức ăn đều từ trên buộc dây đưa xuống”.

Tuyết Phi Bằng gật đầu, nói “Với kinh nghiệm lúc ta vào, thì ở đây nhất định có cánh cửa bí mật có thể ra vào, chỉ là chúng ta không tìm ra”. Y ngừng lại một lúc rồi nói tiếp “Cho dù tìm được cũng vô dụng, nếu chúng ta theo cánh cửa bí mật ấy rời đi, nhất định sẽ bị phát giác ngay lập tức”.

Mai Ngọc Sương hỏi “Vậy chúng ta nên làm sao?”.

Tuyết Phi Bằng cúi đầu nói “Chúng ta là từ trên kia rơi xuống”.

Nãy giờ họ hạ giọng trò chuyện, nhưng Phương Duân lúc ấy lại buột miệng nói lớn “Người là nói...”.

Mai Ngọc Sương bịt miệng Phương Duân, Phương Duân nhăn nhó cười một tiếng, đẩy Mai Ngọc Sương ra, hạ giọng nói “Ta không có ý gì đâu”.

Nàng nhìn qua Tuyết Phi Bằng, nói “Người là nói chúng ta có thể rời đi từ phía trên”.

Tuyết Phi Bằng gật đầu. Phương Duân nói “Nhưng từ mặt đất lên tới bên trên cao như thế, khinh công của ta lại không giỏi lắm”.

Mai Ngọc Sương nói “Ta cũng không thể”, rồi hạ giọng nói với Tuyết Phi Bằng “Người nhảy cao như thế, vậy người cứ rời đi trước, báo tin cho người khác tới cứu bọn ta”.

Tuyết Phi Bằng nghiêm trang nói “Muốn đi thì mọi người cùng đi, bảo ta đi một mình như thế, ta không làm đâu”.

Mai Ngọc Sương cười gượng nói “Bọn ta biết người không phải là loại người chỉ lo cho mình như thế, nhưng quả thật khinh công của tiểu Duân và ta không ra sao đâu”.

Tuyết Phi Bằng nói “Khinh công của ta cũng không hơn gì các cô, cũng không thể nhảy lên cao như thế”.

Mai Ngọc Sương, Phương Duân kinh ngạc nhìn nhìn Tuyết Phi Bằng.

Tuyết Phi Bằng hạ giọng thấp hơn “Chúng ta có thể dùng bàn ăn ở đây chông lên”.

Mai Ngọc Sương, Phương Duân sực hiểu ra.

Tuyết Phi Bằng nói “Chỉ là chúng ta phải di chuyển thật cẩn thận, nhất là phải trước khi đối phương thả thức ăn xuống”.

Phương Duân nói “Có thể tắt hết đèn lửa, thì họ sẽ hoàn toàn không nhìn thấy”.

Mai Ngọc Sương nói “Nhưng chúng ta cũng không nhìn thấy gì, vả lại lúc đèn lửa sáng lên cũng nhất định sẽ bị họ chú ý”.

Tuyết Phi Bằng nói “Không sai”.

Mai Ngọc Sương nói “Vậy bắt đầu thế nào?”.

Tuyết Phi Bằng nói “Cứ tìm trong phòng này, ta còn nhớ rõ chỗ mình rơi xuống”.

* * * * *

Giường ghế đều có thể di chuyển, Tuyết Phi Bằng tuy mặt mũi đều thay đổi, nhưng sức lực hoàn toàn không giảm sút, Mai Ngọc Sương và Phương Duân cũng thế.

Ba người bọn họ nhẹ nhàng nhấc chiếc giường lên, nhưng không gây ra tiếng động nào lớn.

Tuyết Phi Bằng nhảy lên trước, kế đó bảo Mai Ngọc Sương và Phương Duân ném ba chiếc ghế lên, y nhất nhất chụp lấy, chông ba chiếc ghế lên cao.

Hai người Mai Ngọc Sương, Phương Duân kế đó cũng nhảy lên, giữ chắc ba chiếc ghế, Tuyết Phi Bằng lại vọt lên, đứng lên chiếc ghế trên cùng.

Chiếc ghế được hai người bọn Mai Ngọc Sương giữ nên rất vững vàng, Tuyết Phi Bằng đứng trên đó, chỉ cách trần nhà không đầy nửa trượng.

Y đã chuẩn bị trước một mảnh gỗ bẻ trên giường, đưa tay đẩy lên.

Y hoàn toàn không quên vị trí lúc rơi xuống, mảnh gỗ vừa đẩy lên, một mảnh trần nhà đã nhấc lên lộ ra một khoảng trống, y lập tức buông mảnh gỗ xuống, tung người lướt vào đó.

Hai tay y tới trước, móc vào miệng khoảng trống, thân hình co lên, đã chui vào phía trong.

Khoảng trần ấy vô cùng chắc chắn, hoàn toàn có thể chịu được sức nặng của y, y thò tay xuống vẫy vẫy hai người bọn Mai Ngọc Sương.

Mai Ngọc Sương nhìn thấy, hạ giọng nói với Phương Duân “Tiểu Duân, người lên đi”.

Phương Duân nói “Thư thư lên trước đi”.

Mai Ngọc Sương lắc đầu, nói “Đây không phải là lúc nhường nhịn nhau”.

Phương Duân cắn môi một cái, thân hình rớt lại đã vọt lên, đưa tay lên mép lỗ hồng, Tuyết Phi Bằng nắm tay nàng kéo một cái, nàng cũng vọt lên.

Mai Ngọc Sương nhìn thấy họ đã núp kín, mới vọt người lên, chiếc ghế thứ ba không có người giữ, nếu di động sẽ rơi xuống gây ra tiếng động, nên nàng chỉ còn cách đứng ở mép giường vọt người lên.

Còn cách mấy thước, tay nàng không thể chạm vào trần, Tuyết Phi Bằng mắt nhanh tay lẹ, kịp thời nắm vào tay Mai Ngọc Sương.

Mai Ngọc Sương mượn thể dùng lực, tung người lướt lên.

Trần nhà vô cùng tối tăm, từ khe hở có một tia ánh sáng lọt vào, nhưng không đủ sáng.

Tuyết Phi Bằng lập tức móc trong người ra một vật gì đó, tách một tiếng bật ra một tia lửa.

Mai Ngọc Sương khẽ kêu lên “Hỏa tập”.

Tuyết Phi Bằng nói “Là một người bạn cho ta”.

Dưới ánh lửa, họ đã có thể nhìn thấy tình hình chung quanh, trên trần đầy bụi bặm, phía trên bốn thước là vách đá.

Giữa vách đá có một tấm đá rộng khoảng nửa trượng vuông, Tuyết Phi Bằng hạ giọng nói “Đó chắc chắn là cánh cửa di động”.

Mai Ngọc Sương nói “Nếu lật được nó lên, chúng ta có thể ra ngoài”.

Tuyết Phi Bằng nói “Cứ nghe ngóng xem phía trên có người không sẽ tính”.

Ba người không hện mà cùng co người lắng nghe.

Tuyết Phi Bằng nôn nóng, nghe một lúc, nói “Không có, chúng ta cứ sờ soạng bốn phía, xem làm thế nào có thể mở được tấm thạch bản”.

Ba người lập tức chia ra.

Ánh lửa trên hỏa tập tối dần, nhưng lúc nó mau lẹ tắt đi, cuối cùng họ đã tìm thấy một cái trục bằng sắt.

Tuyết Phi Bằng bạo dạn đẩy cái trục ra, tiếng lách cách lập tức vang lên, tấm thạch bản bắt đầu nghiêng đi.

Ba người ngây mặt ra, tiếng lách cách vang lên giữa tấm thạch bản và trần nhà khiến người ta hồi hộp.

Nếu có người bên ngoài thì lẽ nào không phát giác ra, nhưng sự tình đã tới bước này, đã không còn chỗ cho họ suy nghĩ.

Mai Ngọc Sương lập tức quyết đoán, kêu lên một tiếng “Chạy!”, rồi lướt mau lên, Tuyết Phi Bằng và Phương Duân cũng nhất tề vọt tới.

Sau tấm thạch bản là một đường thông đạo, tấm trong ánh đèn xanh biếc, không có người nào.

Họ lướt đi không lâu, tấm thạch bản cũng đóng lên, Mai Ngọc Sương nhìn hai bên một cái, nói “Đi bên nào?”.

Tuyết Phi Bằng nói “Lúc ta tới là bên này”, rồi lập tức chạy qua bên phải.

Họ đặt chân xuống rất nhẹ, nhưng vẫn vang lên tiếng động khe khẽ, đường thông đạo quả thật yên ắng tới mức đáng sợ.

Đường thông đạo đã rẽ lại rẽ, đã tới tận đầu, một cánh cửa đá chặn ngang trước mặt.

Họ dừng bước trước cánh cửa đá, khoảng uống cạn nửa chén trà vì Tuyết Phi Bằng vô tình đề tay vào một mảnh vách đá, chạm vào cơ quan, cánh cửa mới lách cách mở ra.

Ba người đã nôn nóng gần chết, càng sợ lúc cánh cửa đá mở ra Vô Diện đã đứng trước mặt họ.

Nhưng sau cánh cửa đá không có ai.

Ba người yên tâm, bắt giắc cất chân mau lẹ chạy về phía trước, cánh cửa đá sau lưng lập tức đóng lại.

Đã có kinh nghiệm một lần, ấn xuống thì rất đơn giản, nên ba người dễ dàng mở thêm được mấy cánh cửa đá, mà suốt trên đường đều không gặp ai.

Cánh cửa bí mật thứ mười ba mở ra, rốt lại họ đã nhìn thấy ánh sáng mặt trời, mà rõ ràng lại là trên bức tường trang viện.

Trước mặt là một khóm cây hoa, cạnh đó là một dãy bậc đá chạy lên bức tường cao.

Phía ngoài yên tĩnh không có ai, cả gió cũng đã tắt. Họ hồi hộp bước lên dãy bậc đá.

* * * * *

Ánh mắt của Thẩm Thăng Y thủy chung không rời khỏi trang viện, nên lúc ba người bọn Tuyết Phi Bằng vừa xuất hiện trên đầu tường, y đã phát hiện ra.

Khoảng cách tuy xa, nhưng y vẫn thấy rõ đó không phải là ba người bọn Vô Diện, Vô Châu, ánh mắt của y lập tức ngưng kết, nhìn chằm chằm vào họ.

Không biết vì sao, nhưng y càng lúc càng có cảm giác ba người này không giống người trong trang viện, vả lại còn định trốn ra khỏi đó.

Y trầm ngâm một lúc, thân hình lập tức từ trên cây vọt ra, vượt qua cành cây phía trước, lướt về phía trang viện.

Khinh công của y đã thi triển tới mức tột cùng, thân hình mau như tên bắn, lập tức lướt ra khá xa.

Bao nhiêu năm nay, y ít khi phán đoán sai lầm, nhưng lần này thì sao?

* * * * *

Ba người bọn Tuyết Phi Bằng quả thật đang nghĩ cách rời đi.

Đầu tường rất cao, dưới ánh nắng họ cũng đã nhìn thấy vô số lưỡi đao sắc dưới hào nước, như thể mà nhảy xuống thì chỉ có đường chết.

Họ đang thò đầu nhìn quanh, quả thật không biết làm sao là tốt, Mai Ngọc Sương đột nhiên kêu lên “Nhìn kia!”.

Không cần nàng kêu lên, Tuyết Phi Bằng và Phương Duân cũng đã nhìn thấy Thẩm Thăng Y từ xa lướt tới.

Phương Duân buột miệng nói “Đó là người của họ, phát hiện ra chúng ta rồi!”, nói xong lùi lại.

Mai Ngọc Sương kéo nàng lại “Ta thấy không phải đâu”, rồi quay qua hỏi Tuyết Phi Bằng “Đó có phải là bạn người không?”.

Tuyết Phi Bằng cười gượng “Người bạn của ta khinh công không giỏi như thế đâu”.

Mai Ngọc Sương nói “Vậy có phải là người y mời tới giúp đỡ không?”.

Tuyết Phi Bằng nói “Chuyện ấy thì ta không rõ”.

Phương Duân nói “Chúng ta nên làm sao?”.

Mai Ngọc Sương nói “Nếu đó là người trong trang viện thì họ đã phát giác được chúng ta, chúng ta làm sao rời khỏi đây được, nếu không phải thế thì cứ chờ y tới sẽ nói”.

Câu nói vừa dứt, Thẩm Thăng Y đã lướt tới cạnh hào nước, thân hình lập tức đứng vững lại, lập tức đưa tay vẫy họ, rồi tuốt kiếm ra.

Mai Ngọc Sương nói “Y là gọi chúng ta xuống đây”.

Phương Duân nói “Cứ hỏi rõ rồi hãy nói”.

Mai Ngọc Sương nói “Không, như thế sẽ làm kinh động người trong trang viện”.

Trong lúc họ nói chuyện, Thảm Thăng Y đã phóng kiếm bay ra, soạt một tiếng cắm vào khe hở trên vách tường đá, thân hình y cũng đồng thời lướt ra, tay trái móc vào một khe hở, lại tiếp tục vẩy tay.

Ba người bọn Mai Ngọc Sương lập tức hiểu rõ, nhìn nhau một cái, Mai Ngọc Sương quả quyết “Chúng ta nhảy xuống thôi”.

Tuyết Phi Bằng, Phương Duân còn do dự, Mai Ngọc Sương nhìn họ một cái, tung người vọt qua tường, nhảy xuống chỗ Thảm Thăng Y.

Thảm Thăng Y nhìn thấy rất rõ, tay phải lập tức chụp ngang hông Mai Ngọc Sương đẩy ra, ném Mai Ngọc Sương qua bên kia hào nước.

Tuyết Phi Bằng và Phương Duân nhìn thấy rất rõ, không ngần ngại nữa, Tuyết Phi Bằng lập tức nói “Cô nhảy xuống mau đi”.

Phương Duân cũng biết không phải là lúc nhường nhịn, tung người nhảy xuống. Thảm Thăng Y cũng theo bài bản cũ, ném Phương Duân bay qua hào nước.

Sau đó Tuyết Phi Bằng cũng nhảy xuống, Thảm Thăng Y ném Tuyết Phi Bằng qua hào nước xong, thân hình cũng chuyển động, đá thanh kiếm bay qua hào nước, thân hình áp vào đầu tường một cái bay ra, cũng bay qua bờ hào đối diện, lại thuận tay chụp lấy thanh kiếm.

Ba người bọn Mai Ngọc Sương nhìn thấy vừa hoảng sợ vừa hâm mộ, đang định lên tiếng, Thảm Thăng Y đã nói “Chỗ này không thể ở lâu, chạy mau!”.

Ba người cùng gật đầu, thân hình lập tức lướt về phía trước, vừa lướt ra một cái, đã lộ rõ khinh công cao thấp.

Mai Ngọc Sương khinh công giỏi nhất, Tuyết Phi Bằng là người thứ hai, Phương Duân kém nhất, Thảm Thăng Y lập tức nắm tay Phương Duân lướt lên phía trước.

Phương Duân vừa mừng vừa thẹn, chỉ nghe thấy gió thổi ào ào bên tai, mau lẹ vượt qua hai người bọn Mai Ngọc Sương.

Bốn người rốt lại đã lướt vào rừng tùng, quay đầu nhìn lại, phía trang viện vẫn hoàn toàn không có phản ứng gì.

Thảm Thăng Y cũng không hề dừng lại, tiếp tục thôi thúc ba người đi mau về phía trước, rất mau lẹ ra khỏi rừng tùng, lập tức nghe thấy một tiếng chuông.

Không còn gì phải nghi ngờ, tiếng chuông ấy là từ trang viện vang lên, cách một đoạn đường rất xa nhưng vẫn nghe thấy rất rõ.

Thảm Thăng Y nghe thấy, ánh mắt lóe lên, nói “Họ phát hiện ra các người trốn rồi”.

Mai Ngọc Sương nói “Làm sao bây giờ?”.

Thảm Thăng Y nói “Có điều chỉ e họ không ngờ các người đã trốn khỏi trang viện, lúc này chắc chắn đang bắt đầu tìm kiếm trong trang viện, nên chúng ta nên nhân lúc này đi ngay”.

Phương Duân buột miệng nói “Đi đâu?”.

Thảm Thăng Y nói “Trần Thanh Phong phía trước, ta đã thu xếp ổn thỏa rồi”.

Mai Ngọc Sương nhin không được, hỏi “Công tử, rốt lại người là ai?”.

“Thảm Thăng Y...”.

“Thảm Thăng Y...”, ba người bọn Mai Ngọc Sương buột miệng kêu lên.

Mai Ngọc Sương hỏi tiếp “Tại sao công tử biết chuyện này?”.

Thẩm Thăng Y nói “Trên đường sẽ nói”, rồi bước lên trước một bước, ba người vội vàng đi theo y.

* * * * *

Trong trang viện quả thật đã phát giác ra bọn Tuyết Phi Bằng mất tích, nhưng lúc Thẩm Thăng Y và ba người bọn họ nghe thấy tiếng chuông, Vô Diện và Vô Châu đã lướt lên đầu tường.

Vô Châu ánh mắt xám đục nhìn lên đầu tường, còn Vô Diện nhìn ra ngoài, lẩm bẩm “Ba đứa tiểu quỷ này đi đâu nhỉ?”.

Vô Châu ứng tiếng quay đầu, cười nói “Cô cho rằng họ đã ra khỏi trang viện à?”.

Vô Diện cười nhạt nói “Họ mà có được khinh công như thế, thì căn bản chúng ta không bắt được họ đâu”.

Vô Châu nói “Vậy cô nhìn ra ngoài trang viện làm gì?”.

Vô Diện quay nhìn vào trang viện một cái, một nơi rộng lớn thế này, nếu họ trốn núp, quả thật không dễ mà phát hiện được.

Vô Châu cười gượng nói “Đáng tiếc những người chúng ta có thể dùng được quả thật quá ít”.

Vô Diện nói “Đừng nói nữa, người bên đông, ta bên tây chia nhau đi tìm thôi”.

Vô Châu lẩm bẩm “Phải sớm đóng hết cổng ngõ trong ngoài, nhưng như thế lại phiền người của chúng ta ra vào khó khăn”.

Vô Diện nói “Lúc ba đứa tiểu quỷ này chạy ra, chúng ta đều không có quanh đó”.

Vô Châu nói “Hai người Mai Ngọc Sương, Phương Duân bị giam đã lâu đều không nghĩ ra cách, đây chắc là Tuyết Phi Bằng, vừa tới đã sinh chuyện, đúng là chủ ý của y”.

Vô Diện nói “Chủ ý của ai cũng được, cứ bắt họ về sẽ nói”.

Vô Châu nói “Tìm được sẽ ném họ vào hang rắn, xem trở đi họ có dám làm bậy nữa không”.

Câu nói vừa dứt, Vô Châu đã lướt về phía đông, Vô Diện thân hình cũng triển khai lướt qua phía tây.

Thân hình hai người đều không nhanh lắm, nhưng ánh mắt thì bao quát khắp trong trang viện, xem ra lúc bọn Tuyết Phi Bằng rời khỏi, người trong trang viện rõ ràng đều không biết gì.

Nếu nói là may mắn thì lần này quả thật họ rất may mắn.

Bằng vào khinh công của họ, quả thật tuyệt đối không thể nhảy xuống được bức tường ấy, nhưng Thẩm Thăng Y lại tới đúng lúc.

Trang viện rộng lớn như thế, muốn tìm ba người, quả thật không dễ, huống hồ ba người căn bản đã rời khỏi đó.

Ngoài Vô Diện và Vô Châu, tựa hồ không có người nào tham gia vào việc truy tìm.

Chẳng lẽ toàn bộ trang viện tuy rộng lớn nhưng chỉ có vài người sao?

Thân hình của họ lúc nhô lên lúc hụp xuống, vòng quanh bức tường một vòng, mới cùng lướt đi.

Sau đó họ bắt đầu lục soát trong trang viện.

Cây hoa um tùm, mái nhà liên tiếp nối nhau, trang viện này ít nhất cũng chứa được ba trăm người.

Tìm ba người tại một nơi chứa được ba trăm người, quả thật không phải là một chuyện dễ dàng.

7. Chương 7: Trút Bỏ Lớp Mặt Nạ, Trả Lại Diện Mạo Cũ

Đêm chưa sâu, phía ngoài tĩnh viện của khách sạn Ngũ Phúc hoàn toàn không yên tĩnh, nhưng bên trong thì một tiếng động cũng không có, yên tĩnh tới mức đáng sợ.

Tĩnh viện đã được Thẩm Thăng Y thuê bao toàn bộ, ba người đội nón trúc cùng đi với y đương nhiên là Mai Ngọc Sương, Phương Duân và Tuyết Phi Bằng, họ hoàn toàn ăn mặc kiểu giang hồ. Sau đó Sở Lãng cũng vào tới.

Đèn đã thấp sáng, Sở Lãng tay cầm ngọn đèn đứng trước mặt Tuyết Phi Bằng, dáng vẻ giống như một thằng ngốc.

Y nhìn tới nhìn lui Tuyết Phi Bằng không dưới mười lần, sau đó trở thành như thế. Người nào cũng nhìn nhìn y, thậm chí Tuyết Phi Bằng cũng không phải ngoại lệ.

Cũng không biết qua bao lâu, Sở Lãng mới khôi phục về bình thường, đặt ngọn đèn xuống, ngồi phệt xuống ghế.

“Người nói rất nhiều điều bí mật giữa ta và Tuyết Phi Bằng, thanh âm cũng rất giống”. Sở Lãng cười gượng “Nhưng tướng mạo của người thì không giống chút nào”.

Tuyết Phi Bằng thở dài nói “Nếu ta là giả mạo, cũng không thể nói tất cả mọi chuyện chi tiết như thế”.

“Cho nên ta không thể không thừa nhận người chính là Tuyết Phi Bằng, là anh em tốt của ta”, Sở Lãng cũng thở dài, nhìn qua Thẩm Thăng Y “Thẩm đại ca, người nói Tuyết Phi Bằng chúng ta gặp đêm trước...”.

“Thì là Tuyết Phi Bằng giả”.

Sở Lãng trầm ngâm nói “Chẳng trách lúc bấy giờ ta chỉ có cảm giác xa lạ, nhưng không nói ra được”.

Thẩm Thăng Y nói “Đối phương nhất định có một cao thủ dịch dung, có lẽ chính là Vô Diện”.

Tuyết Phi Bằng chen vào “Ta thấy cô ta đúng là một con yêu quái, đột nhiên có thể vuốt sạch mắt mũi”.

Thẩm Thăng Y nói “Đó nhất định là một cách thức che mắt, chẳng lẽ các người tin rằng họ không phải là người sao?”.

Mọi người đều im lặng thừa nhận, Thẩm Thăng Y nói tiếp “Căn cứ vào lời các người thì không còn nghi ngờ gì nữa, đây là dư nghiệt của Ma giáo, đang động dấy định trỗi dậy”.

Tuyết Phi Bằng chợt thở dài nói “Vậy thì chỉ e cha bọn ta cũng... cũng là thủ hạ của Thiên Ma...”.

Mai Ngọc Sương ai oán nói “Ta nói là đúng đấy, họ đều khá giống nhau”.

Phương Duân nói “Giống nhau chỗ nào?”.

Mai Ngọc Sương nói “Đều là người rất có tiền, không lo cơm áo, đều ẩn cư, rất ít ra ngoài”.

Tuyết Phi Bằng nói “Đều có một thân võ công, đều hoàn toàn không nổi tiếng trên giang hồ, còn nữa, đều nhận được lá cờ lệnh kia, thì cùng vội vàng lên đường tới một chỗ”.

Sở Lãng nói “Như thế đã đủ rồi”.

Tuyết Phi Bằng nói “Người nói bọn ta nên làm thế nào?”.

Thẩm Thăng Y nói “Những chuyện này vốn không có quan hệ chút nào tới các người, sở dĩ các người bị mời tới, chỉ e là vì họ sợ cha các người phục tùng mệnh lệnh, nên chuẩn bị dùng các người để uy hiếp họ”.

Sở Lãng nói “Ta cũng có ý như đại ca”.

Thẩm Thăng Y nói “Nếu biết các người đã trốn ra, chỉ e cha các người sẽ không phục tùng như thế nữa”.

Tuyết Phi Bằng hỏi “Nhưng họ là thủ hạ của những người kia mà?”.

Thẩm Thăng Y nói “Nếu họ nhất định rất phục tùng, thì căn bản những người kia đã không nhất định phải dụ các người tới”.

Mai Ngọc Sương nói “Vậy hiện tại bọn ta phải làm sao, báo tin cho cha bọn ta à?”.

Thẩm Thăng Y nói “Đó hoàn toàn không phải là chuyện dễ dàng, nhưng trước khi cha các người bắt đầu làm việc, nhất định sẽ đòi gặp mặt các người trước”.

Mai Ngọc Sương nói “Chắc là như thế”.

Thẩm Thăng Y nói “Hiện tại chắc chắn bọn Thiên Ma đã bắt đầu tìm bắt các người khắp nơi, chuyện đó chắc chắn không phải là dễ dàng”.

Mai Ngọc Sương nói “Có phải vì họ không đủ người không?”.

Thẩm Thăng Y nói “Ta thấy đúng là thế, căn cứ vào lời các người chỉ có hai người là Vô Diện, Vô Châu đi dụ các người, mà những người ta và Sở Lãng gặp trong vài hôm nay cũng chỉ có họ, còn nữa, là Tuyết Phi Bằng giả”.

Mai Ngọc Sương nói “Lúc bọn ta trốn ra, dọc đường đều không gặp người nào khác, toàn bộ trang viện, chỗ nào cũng im lặng như cõi chết”.

Thẩm Thăng Y nói “Nếu nhân thủ của họ đầy đủ thì đêm trước chỉ e ta muốn ly khai cũng không dễ dàng như thế đâu”.

Mai Ngọc Sương nói “Vậy thì làm sao? Chúng ta tấn công vào trang viện ấy à?”.

Thẩm Thăng Y nói “Vô ích, cho dù chúng ta tìm được bạn bè khác tới giúp đỡ, có đủ lực lượng phá hủy trang viện ấy, thì cũng phải nghĩ tới sự an toàn của cha các người”.

Mai Ngọc Sương nói “Nhưng họ đều có một thân võ công, biết đâu còn có thể trong ứng ngoài hợp”.

Thẩm Thăng Y cười cười “Cô sơ suất bỏ qua về võ công của bọn Thiên Ma, nếu không phải họ có một thân võ công đáng sợ, một loại thể lực đáng sợ, thì cha các người cũng không dễ dàng chịu vào khuôn phép đâu”.

Ba người bọn Mai Ngọc Sương đều trầm mặc hẳn.

Thẩm Thăng Y nói tiếp “Theo tình hình trước mắt mà nói, mọi người không nên vọng động, cứ nhìn cho rõ hành động của họ”.

Ánh mắt của y lướt qua mặt ba người “Mà chuyện đầu tiên chúng ta phải giải quyết chính là làm thế nào khôi phục khuôn mặt vốn có của mỗi người”.

Sở Lãng lập tức nói “Đó quả thật là chuyện nhất định phải giải quyết đầu tiên”.

Ba người bọn Tuyết Phi Bằng tuy không nói ra, nhưng ánh mắt của họ đã biểu lộ rõ ràng ý nguyện của họ.

Sở Lãng lập tức bước tới trước mặt Tuyết Phi Bằng, nói “Trước tiên ta cứ múc cho bọn người một chậu nước đã”.

Tuyết Phi Bằng lắc đầu, nói “Vô ích thôi”.

Mai Ngọc Sương cũng nói “Ngày nào bọn ta cũng rửa mặt, nhưng đều không hề rơi xuống”.

Sở Lãng hai tay vỗ vào hai má Tuyết Phi Bằng, nói “Chẳng lẽ đây là dán vào”, hai hàng chân mày lập tức nhăn tít.

Tuyết Phi Bằng vội hỏi “Người phát hiện ra chuyện gì?”.

Sở Lãng nói “Cẩn thận sờ soạng thì mặt người quả thật có chỗ khác lạ, chỗ phía sau tai dày mỏng khác nhau”.

Tuyết Phi Bằng ngẫm nghĩ, nói “Người thử xem có thể lột xuống không?”.

Sở Lãng gật đầu một cái, hai tay nắm chặt hai gò má Tuyết Phi Bằng, dùng sức kéo một cái.

Tuyết Phi Bằng lập tức kêu lên một tiếng kỳ quái, Sở Lãng vội dừng lại, nói “Sao thế?”.

“Đau chết đi thôi, người là muốn lột cả lớp da mặt thật của ta”, Tuyết Phi Bằng oán trách.

Thẩm Thăng Y bước qua, nói “Để ta xem”, rồi đưa tay nhắc ngọn đèn trên bàn lên.

Dưới ánh đèn sáng, khuôn mặt Tuyết Phi Bằng ánh lên ánh sáng màu tro xám, quả thật không giống sắc mặt của người bình thường.

Ngay cả sắc mặt người chết cũng không giống, Thẩm Thăng Y đưa tay ra sờ, chạm tay vào thấy ẩm ẩm, không khác gì nhiều so với người thường, chỉ là thiếu tính đàn hồi bình thường của da thịt.

Sở Lãng sốt ruột không chờ được, hỏi ngay “Thẩm đại ca, người thấy thế nào?”.

Thẩm Thăng Y nói “Đây là thuật dịch dung hiếm thấy, trên mặt Phi Bằng dường như có thêm một lớp da, lớp da này dường tượng như dính làm một với lớp da vốn có”.

Tuyết Phi Bằng hoảng sợ hỏi “Vậy làm sao là tốt?”.

Thẩm Thăng Y nói “Nếu miễn cưỡng lột ra, chỉ e tổn hại tới lớp da vốn có”.

Tuyết Phi Bằng nói “Ta không quan tâm”.

Mai Ngọc Sương và Phương Duân thì ngó mặt nhìn nhau, không nói tiếng nào, họ rốt lại là con gái nhỏ, đương nhiên rất coi trọng dung mạo của mình.

Thẩm Thăng Y nói “Rốt lại cũng sẽ có cách giải quyết thôi, có gấp cũng không phải trong một giờ nửa khắc”.

Tuyết Phi Bằng ấp úng nói “Nhưng đại ca có cách nào giải quyết không?”.

Thẩm Thăng Y nói “Hiện tại không có, về thuật dịch dung ta cũng là kẻ ngoài cửa”.

Tuyết Phi Bằng lại hỏi “Vậy thì...”, y lộ vẻ lòng dạ rối bời, phần sau câu nói không nói ra nữa.

Thẩm Thăng Y nói “Ta có một số bạn bè nghiên cứu rất sâu về thuật dịch dung, nhưng đáng tiếc là họ đều ở quá xa”.

Sở Lãng nói “Họ không thể tới thì chúng ta có thể đi, vẫn hơn là ngồi ngẩn ra ở đây”.

Thẩm Thăng Y nói “Sợ nhất là chúng ta vất vả đi lại mà họ đều bó tay không có cách nào”.

Sở Lãng nói “Ta cho rằng chỉ cần là thuật dịch dung thì đều không khác nhau nhiều, không có vụ nào không giải quyết được”.

Thẩm Thăng Y lắc đầu nói “Chuyện này cũng như dược vật, mỗi vị đều có phối phương riêng biệt, giải quyết không được là giải quyết không được”.

“Vậy ý của đại ca là...”.

“Cởi nhạc phải tay người buộc nhạc!”, Thẩm Thăng Y nói “Dù sao chúng ta vẫn không thể không rời đi, cứ ngồi đây mà nghĩ cách được”.

Bao nhiêu ánh mắt ở đó đều dán vào y, Thẩm Thăng Y lại nhìn họ một cái, nói “Mọi người cứ về trước nghỉ ngơi một lúc, để ta suy nghĩ”.

Mọi người thấy dáng vẻ y như thế, cũng không dám nói gì nhiều, vội vã lui ra.

Thẩm Thăng Y đưa mắt nhìn theo họ, ngồi xuống một cái ghế bên cạnh, lập tức rơi vào cõi trầm tư, lúc ấy tiếng trống canh đã vang tới, sắp đến canh hai.

* * * * *

Mù rất dày, núi non trong hơi mù mờ mịt dường tượng như hoàn toàn không tồn tại, bọn Thẩm Thăng Y cũng có cảm giác ấy.

Họ là đi xe ngựa tới, sau một ngày một đêm mới tới nơi này.

Xe ngựa dừng lại ngoài ba dặm, chừng quanh nơi này căn bản không có đường đi, chỉ có rừng cây, Thẩm Thăng Y cho xe ngựa trở về, mới dắt bốn người bọn Tuyết Phi Bằng, Sở Lãng, Mai Ngọc Sương, Phương Duân tiến vào rừng cây.

Xuyên qua một khoảnh rừng cây, họ lại tìm ra đường đi, con đường này hoàn toàn không rộng rãi, cũng không biết từ đâu tới, cũng không biết thông về đâu.

Thẩm Thăng Y đi từ phía đông qua phía tây, đi ra ba dặm, con đường vẫn kéo dài chưa hết, nhưng y rốt lại đã dừng bước.

Tuyết Phi Bằng sốt ruột không đợi được, hỏi ngay “Tới rồi à?”.

Thẩm Thăng Y nói “Chưa, nhưng chúng ta nên nghỉ ngơi một chút”.

Tuyết Phi Bằng nói “Bọn ta vẫn có thể đi được nữa”.

Thẩm Thăng Y lắc đầu, nói “Vị lão nhân này không thích nhìn thấy những người dáng vẻ nhếch nhác”, rồi lập tức ngồi xuống một tảng đá cạnh đường.

Tuyết Phi Bằng “Ủa” một tiếng, không ngồi xuống.

Lúc ấy Mai Ngọc Sương chợt chen vào nói “Thẩm đại ca, vị lão nhân gia này quả thật có thể bản lai diện mục của bọn ta à?”.

Thẩm Thăng Y nói “Y khoe khoang là thiên hạ đệ nhất về thuật dịch dung, chắc cũng phải có mấy chiêu”. Y ngừng lại một lúc rồi nói tiếp “Theo tình hình trước mắt mà nói, thì cách nào chúng ta cũng phải thử một lần”.

Mai Ngọc Sương gật đầu nói “Làm đại ca vất vả”.

Thẩm Thăng Y còn chưa nói tiếp, Sở Lãng đã ứng tiếng “Đại ca hiệp nghĩa vô song, mọi người đều biết, đã quần chuyện này, thì chúng ta không cần nói những lời khách khí”.

Mai Ngọc Sương hướng qua Thẩm Thăng Y nghiêng người một cái, nói “Nói chuyện không đúng chỗ, xin đại ca đừng trách”.

Thẩm Thăng Y cười nói “Đó lại là lời khách khí rồi”.

Mai Ngọc Sương cúi đầu xuống, Phương Duân cười nói tiếp “Cứ như ta là hay nhất, lời khách khí nào cũng không nói ra”.

Tướng mạo của nàng và Mai Ngọc Sương hoàn toàn như nhau, dưới ánh nắng nhảy nhót phát ra một loại ánh sáng trắng bệch khiến người ta rùng mình, may mà giọng nói của nàng lại động lòng người như thế, thánh thót như thế.

Sở Lãng chợt nói “Phải rồi, suốt đường đi đại ca vẫn chưa nói tới cao tính đại danh của vị lão nhân gia kia”.

Thẩm Thăng Y nói “Đó là vì y căn bản không có tên họ”.

Mọi người đều sửng sốt.

Thẩm Thăng Y nói “Mười năm trước có người gọi y là Vô Danh công tử, cũng có người gọi y là Vô Danh cư sĩ, còn như y vốn tên gì thì chỉ có y biết rõ”.

Phương Duân cười nói “Vô Diện, Vô Châu, lại còn thêm một người Vô Danh, biết đâu sắp tới lại có Vô Thủ Vô Cước gì đó”.

Thẩm Thăng Y cười ngắt nói “Cô yên tâm, Vô Danh này không có chút quan hệ nào với những người ấy đâu”.

Phương Duân nói “Vậy tại sao y lại là Vô Danh?”.

Thẩm Thăng Y nói “Chuyện đó phải chính y mới có thể giải thích rõ ràng được”.

Phương Duân nói “Ngươi là bạn tốt của y, chẳng lẽ cũng không rõ sao?”.

Thẩm Thăng Y nói “Bọn ta thật ra cũng không phải bạn thân, đã ba năm rồi ta chưa gặp y”.

Phương Duân hỏi “Trước đây các ngươi quen nhau thế nào?”.

Thẩm Thăng Y nói “Chuyện đó dài lắm, có điều, tuy y hành động quái dị, nhưng làm người quả thật rất không kém”.

Phương Duân nói “Đại ca nói như thế, thì bọn ta yên tâm rồi”.

Câu nói vừa dứt, một tràng tiếng tiêu đột nhiên xé không gian bay tới.

Tiếng tiêu thê lương, dội lại trong rừng núi, nghe như xa xôi, lại mường tượng như chỉ trong gang tấc.

Mọi người vô cùng kinh ngạc, Thẩm Thăng Y thì không có phản ứng gì, thần thái vẫn rất tự nhiên.

Tiếng tiêu chưa dứt, trên đường núi bên kia xuất hiện một người áo trắng.

Người áo trắng ấy bước đi rất tiêu sái, thổi một ngọn tiêu, ngồi xuống một tảng đá, nhưng lại quay lưng về phía bọn Thẩm Thăng Y.

Sở Lãng nhin không được, nói “Người kia có vẻ kỳ quái nhỉ”.

“Ta cũng không biết”, Tuyết Phi Bằng lắc đầu.

Phương Duân nói tiếp “Một thư sinh du sơn ngoạn thủy, cùng đi tới đây, thổi một khúc tiêu thì có gì kỳ quái đâu”.

Sở Lãng nói “Nhưng chỗ này không phải là nơi mà kẻ thư sinh tới được”.

Phương Duân nói “Bọn thư sinh đều gốc gác, nơi nào mà không tới được”.

Sở Lãng nói “Cô không phải là người giang hồ, làm sao biết được chuyện trên giang hồ”.

Phương Duân nói “Thư sinh kia cũng chưa chắc là người giang hồ”.

Sở Lãng nói “Ta lại cho rằng nhất định đúng như thế”.

Mai Ngọc Sương lúc ấy chợt nói chen vào “Tại sao các người không nghe xem Thẩm đại ca nói gì”.

Ánh mắt của mọi người lập tức chuyển qua mặt Thẩm Thăng Y.

Thẩm Thăng Y mỉm cười, nói “Ta cho rằng mọi người không ngại gì cứ ngồi xuống đây, yên lặng xem thay đổi”. Mọi người nhìn nhau một cái, đều yên lặng ngồi xuống, trên mặt đều lộ vẻ nghi cảm.

Họ đều nhìn thấy ánh mắt của Thẩm Thăng Y có vẻ khác lạ.

* * * * *

Tiếng tiêu rốt lại đã dừng, thân hình người áo trắng đột nhiên vọt lên, lẳng không lật người một cái rơi xuống trước mặt mọi người.

Lúc ấy mọi người mới nhìn thấy rõ dung mạo của y, đều cùng giật nảy mình.

Người áo trắng ấy dung mạo hoàn toàn giống hệt Thẩm Thăng Y, chỉ có trang phục là khác.

Y thân hình vừa rơi xuống, tay phải vung một cái, ngọn tiêu lập tức điểm vào Mi tâm Thẩm Thăng Y.

Thẩm Thăng Y nghiêng người tránh qua, đập theo Thất Tinh bộ pháp, lại liên tiếp tránh mấy đòn công kích của người áo trắng.

Sở Lãng đao đã tuốt khỏi vỏ, quát lớn một tiếng, lập tức một đao chém mau ra, người áo trắng cười nhạt một tiếng, ngọn tiêu trầm xuống một cái, keng một tiếng đập vào thanh đao, hất tung thanh đao ra, kể đó vung ngọn tiêu đâm hồ liên tiếp tấn công Sở Lãng ba chiêu.

Sở Lãng chỉ đỡ được một chiêu, hai chiêu khác không đón đỡ nổi, vội lui mau hai bước, người áo trắng chiêu thứ tư đánh ra, rạch vào mạch môn tay phải cầm đao của Sở Lãng.

Sở Lãng thu đao không kịp, vội buông đao ra.

Keng một tiếng, thanh đao bị ngọn tiêu hất lên không, người áo trắng quờ tay chụp lấy lại một đao chém tới Sở Lãng.

Bọn Mai Ngọc Sương cả kinh, nhưng đã không kịp cản trở, Thảm Thăng Y tuy đứng ở bên cạnh, nhưng này giờ không hề cản trở.

Mọi người cũng vì có Thảm Thăng Y ở bên cạnh, nên căn bản không nghĩ tới việc tiếp cứu.

Sở Lăng tránh không khỏi đao ấy, hoảng sợ la lên thất thanh.

Keng một tiếng, thanh đao đã cắm vào vỏ đao bên hông Sở Lăng, không nghiêng cũng không lệch.

Ánh mắt sắc bén như thế, ra tay mau lẹ như thế, phán đoán chuẩn xác như thế, quả thật ghê người.

Sở Lăng rút lại cũng phát hiện ra là chuyện gì, đứng ngẩn ra tại chỗ.

Người áo trắng lập tức ngửa đầu cười lớn, tung người một cái lướt lên một cây đại thụ bên cạnh, lại lộn người một cái rơi xuống.

Thảm Thăng Y nhìn thấy y rơi xuống, mới nói “Người đùa giỡn đủ chưa?”.

Người áo trắng hô hô cười rộ, nói “Đủ rồi”.

Sở Lăng đã định thần, ngẩn ra nhìn người áo trắng, tay sờ sờ chuôi đao bên hông.

Tuyết Phi Bằng cũng nhin không được, nói “Đại ca, vị này rốt lại là...”.

Người áo trắng cười nói “Ta là anh em oan nghiệt với y, tên Thăng Sam”.

Tuyết Phi Bằng nghếch mặt ra, Mai Ngọc Sương tâm tư tinh tế, lập tức nói “Đại ca đây có phải là người mà người nói là Vô Danh...”.

Người áo trắng ngắt lời hỏi “Lão đệ, người có thêm một đám em trai em gái này từ lúc nào thế?”.

Thảm Thăng Y nói “Đó là chuyện gần đây”.

Người áo trắng cười một tiếng, nói “Ta thấy đây không phải là phúc khí của người đâu”.

“Sao lại không phải? Người từng thấy người nào một lúc mà có thêm bấy nhiêu em trai em gái không?”.

Người áo trắng thân hình vừa nhích động, đã tới trước mặt Sở Lăng “Trong bốn đứa em trai em gái của người, chỉ có người này còn khá, chứ ba người kia thì phiền phức lắm”.

Thảm Thăng Y thông thả đứng lên, nói “Ta lại không thấy thế”.

Người áo trắng đột nhiên sa sầm mặt, nói “Người là tới tìm ta”.

“Không phải tìm người, thì tới đây làm gì?”.

“Người là chuẩn bị đem sự phiền phức này tới cho ta à?”. Người áo trắng khuôn mặt càng sa sầm.

Thảm Thăng Y nói “Theo như người nói thì như thế này cũng tính là phiền phức sao?”.

Người áo trắng hừ một tiếng, y và Thảm Thăng Y tướng mạo giống hệt nhau, chỉ có hiện tại thiếu mất phần tiêu sái của Thảm Thăng Y.

Bốn người bọn Sở Lăng nhìn thấy rất rõ, đều có một cảm giác nguy dị không sao nói được.

Một người đột nhiên biến thành hai người, nếu là người bình thường, chỉ e rằng đã cho đó là yêu pháp, tháo chạy trốn chết.

Tuyết Phi Bằng nhin không được, nói “Đại ca, vị bằng hữu này của người đã không cao hứng như thế, thì thôi đi cũng được”.

Thảm Thăng Y nhìn Tuyết Phi Bằng một cái, cười mắng người áo trắng “Bấy nhiêu tuổi đầu rồi, mà còn chọc ghẹo trẻ con, hù dọa họ à?”.

Người áo trắng thân hình lại nhích động, lướt tới cạnh Tuyết Phi Bằng, nắm ngực áo Tuyết Phi Bằng, cười hỏi “Quả thật mặt người nhỏ như thế à?”.

Tuyết Phi Bằng nhất thời cũng không biết làm sao là tốt.

Người áo trắng cười nói tiếp “Vậy thì để ta giúp ngươi lớn mật hơn, được không?”.

Tuyết Phi Bằng mờ mịt không biết làm sao, Phương Duân đứng bên cạnh, lấy can đảm hỏi “Mật mà cũng thay được à?”.

“Cái gì mà không được?”. Người áo trắng nói rất khẳng định.

Phương Duân không tự chủ được, hỏi tiếp “Thay đổi thế nào?”.

“Trước hết là mổ bụng y ra...”, người áo trắng trong tay phải chợt có thêm một ngọn dao bằng bạc “Kể đó móc mật y ra, sau đó chọn một người lớn mật hơn, lấy mật người ấy thay vào”.

Phương Duân nghe thấy, liền tiếp rùng mình hai cái, Tuyết Phi Bằng đang định vùng vẫy, người áo trắng đã buông y ra, thân hình lại lướt tới cạnh Thẩm Thăng Y, nói “Thằng tiểu tử ngươi lớn mật lắm, đổi cho y là được”.

Thẩm Thăng Y hô hô cười rộ, nói “Nếu quả thật ngươi có bản lĩnh như thế thì đừng nói ngươi muốn thay mật cho ta, cho dù bộ óc của ta, ngươi cũng chỉ cần lấy thôi”.

Người áo trắng lập tức nhìn qua bốn người bọn Sở Lăng, nói “Đó không phải là ta nói, các ngươi đều nghe thấy nhé, đều phải làm chứng cho ta đấy”.

Bốn người chỉ im lặng lắng nghe, người áo trắng chợt giẫm chân một cái, quay lại chửi Thẩm Thăng Y “Thế nào cũng có một lần ta sẽ lấy hết ngũ quan tứ chi, lục phủ ngũ tạng của ngươi thay cho người khác, để toàn thân ngươi biến thành của người khác”.

Thẩm Thăng Y cười nói “Ta với ngươi dường như không có thù oán gì, tại sao ngươi lại căm hận ta như thế?”.

Người áo trắng tức giận nói “Ngươi quên rồi à? Lần trước ta muốn đấu rượu với ngươi, đã hẹn rõ ràng, đến lúc ấy ngươi lại không cáo từ bỏ đi, cuống cuống tháo chạy”.

“Đó là vì ta biết căn bản không phải là đối thủ của ngươi, cho dù ngươi đang có bệnh trong người, cũng có thể cho ta thua một trận thành hồ đồ”.

Người áo trắng nhảy dựng lên, nói “Ngươi nói lúc bấy giờ ta có bệnh trong người, uống không hơn được ngươi, loại người như ta mà mắc bệnh à?”.

Thẩm Thăng Y nói “Đừng nhảy dựng lên nữa, nếu không bộ râu bạc dưới cằm cũng sẽ nhảy lên đấy”.

Mọi người nghe thấy, cẩn thận nhìn kỹ, quả nhiên phát hiện ra dưới cằm người áo trắng lộ ra một bộ râu trắng.

Người áo trắng cả giận, nói “Ngươi lại thấy rõ cả chuyện kín của ta à?”, rồi lật tay lột tấm da mặt xuống.

Đó chỉ là một tấm mặt nạ tinh xảo, phía sau là một mặt già nua, kể đó y cũng kéo bộ tóc xuống.

Dưới bộ tóc đen là một mái tóc bạc, lơ thơ thưa thớt, bộ râu của y cũng đã đổi thành màu trắng, tuổi tác xem ra quả thật đã không phải trẻ.

Sau biến cố này, so với lúc này thì quả thật là hoàn toàn hai người.

Thẩm Thăng Y cười nói “Ngươi vốn phải cạo hết bộ râu bạc đi, như thế mới không lộ ra chỗ sơ hở”.

Ông già áo trắng hăng hắc cười nhạt.

Thẩm Thăng Y lại nói “Còn nữa, trước mặt ta ngươi nên dịch dung thành người khác, vì ta không có một người anh em nào, cũng hoàn toàn không tin rằng trong thiên hạ lại có hai người giống nhau như thế”.

Ông già trơ mặt ra “Kể như là người giáo huấn ta đi”.

“Không dám...”, Thẩm Thăng Y nói “Phải rồi, mới rồi là ngươi chế ra một cái mặt nạ giống ta à?”.

Ông già nói “Không phải chuyện của ngươi”.

Thẩm Thăng Y chợt nói “Cũng được”.

Ông già ngẩn ra, nói “Không được, thằng tiểu tử này có ý định cướp cái mặt nạ của ta rồi”.

Thẩm Thăng Y cười nói “Cho dù hiện tại ngươi có giữ lại cũng vô dụng, sao không tặng cho người bạn già của ta?”.

Ông già ngẩn ra ở đó, Thẩm Thăng Y nói tiếp “Nhưng ta thì dùng tốt hơn ngươi”.

Ông già lập tức hỏi “Dùng làm gì? Cứ nói ra nghe xem, nếu ta thấy vừa ý thì mới thương lượng được”.

Thẩm Thăng Y nói “Ngươi vẫn còn nôn nóng như thế à?”, ngừng lại một lúc rồi nói tiếp “Ngươi là biết bọn ta tới đây”.

“Các ngươi vừa tiến vào rừng cây là ta đã nhìn thấy, ta vốn ra ngoài tản bộ giải sầu, hiện tại các ngươi tới đây, báo hại ta phải vội vàng trở về, thay đổi quần áo mặt nạ”.

Thẩm Thăng Y nói “Ngươi vốn có thể không cần phải phiền phức như thế”.

Ông già nói “Chẳng lẽ ngươi không biết đó là một lạc thú sao?”.

Thẩm Thăng Y nói “Đáng tiếc là họ đều không biết, nếu không thì lại càng thú vị hơn”, ngừng lại một lúc rồi nói tiếp “Ngươi căn bản là ra ngoài đi dạo, lần này tới đây, tâm tình rốt lại đã rất khoan khoái”.

Ông già sa sầm mặt nói “Lòng người ở ngoài đều hiểm ác, ngươi nhân lúc ta ra ngoài có ý làm hại ta”.

Thẩm Thăng Y cười gượng, ông già lập tức đưa cái mặt nạ cho Thẩm Thăng Y, nói “Cái này tặng cho ngươi”.

Thẩm Thăng Y vừa đón lấy cái mặt nạ vừa nói “Không phải là dùng da người chế ra chứ?”.

Ông già cười quái dị nói “Không phải là da người mà là da heo, ta mang vào thì anh tuấn tiêu sái, chứ ngươi mang vào thì rất giống một con heo đực”.

Thẩm Thăng Y cười nói “Ta vốn đã có một bộ mặt như thế, cần gì mang cái này vào?”.

Ông già một câu tỉnh ngộ “VẬY NGƯỜI LẤY ĐỂ LÀM GÌ?”.

Thẩm Thăng Y nói “Lúc nào ngươi ngồi xuống, sẽ nói kỹ hơn có được không?”.

Ông già thở dài nói “Làm bạn với ngươi quả thật gần chết, lúc nào cũng phải lo lắng bị ngươi hãm hại”.

Thẩm Thăng Y cười lớn nói “Chẳng lẽ hiện ngươi lại không vẫn sống rất khỏe mạnh sao?”.

Ông già nói “Vui sướng tới mức gần chết”.

Thẩm Thăng Y lập tức quay qua Phương Duân, Mai Ngọc Sương, Tuyết Phi Bằng, nói “Sao các ngươi còn chưa đa tạ vị Vô Danh đại sư này?”.

Bọn Tuyết Phi Bằng cũng là người thông minh, lập tức hiểu ý, bước lên bái tạ, ông già thấy tình hình như thế bèn tung người vọt lên, nhưng lập tức bị Thẩm Thăng Y giữ lại, cứng đờ ra nhận một lạy.

Ông già tức tối thở phì phì trợn mắt nhìn Thẩm Thăng Y nói “Không có chuyện gì thì không thấy ngươi tới tìm ta, cứ tới tìm là lại đem phiền phức tới cho ta”.

Thẩm Thăng Y nói “Vậy thì lần sau ta tới tìm ngươi sẽ nhớ kỹ là không những không mang phiền phức tới cho ngươi, mà còn đem cái hay tới cho ngươi là được”.

Ông già nói “Còn có lần sau nữa à?”, kể đó hừ lạnh một tiếng “Sau lần này ta sẽ dời nhà, dời xa được bao nhiêu thì dời xa bấy nhiêu”.

Thẩm Thăng Y cười nói “Có cần ta giúp một tay không?”.

Ông già sững sốt, Thẩm Thăng Y nói tiếp “Ngươi có một cái nhà lớn như thế, một người làm sao dời được”.

Ông già tức tối tới mức nhảy bật lên, chửi lớn “Ngươi là thấy rõ ta dời nhà không được à, mà nói những câu chọc giận ta?”.

Thẩm Thăng Y luôn miệng nói “Không dám”.

Ông già tức giận cười, nói “Tức giận mà chết được thì lại tốt, đỡ được bao nhiêu phiền phức”, trông mắt y trợn trắng, đáng vẻ như lúc nào cũng có thể ngã vật xuống ngất đi.

Thẩm Thăng Y vội nói “Bọn trẻ, còn không mau bước lên đỡ vị lão tiên sinh này à?”.

Sở Lãng tính tình hào sảng, bước lên trước nhất đưa tay đỡ Vô Danh lão nhân.

Ông già hé mắt nhìn trộm Sở Lãng, nói “Thằng nhỏ giỏi, còn có người khá nhất, đáng tiếc mặt của người lại không có chỗ nào bắt ổn”.

Trong câu nói bọn Tuyết Phi Bằng cũng bước lên, dìu Vô Danh lão nhân đi về phía trước.

* * * * *

Chỗ tận cùng con đường nhỏ đột nhiên sáng bừng, là một khoảnh đất bằng phẳng rộng rãi, bốn phía đầy cây cối, hoa thơm chim hót.

Ở giữa khoảnh đất bằng có một trang viện không lớn không nhỏ, tường vách lại hoàn toàn bằng thân cây ken thành, mái nhà cũng thế, trong sự khéo léo mang một chút phong thái thời cổ thê lương.

Trước cửa có một hào nước trong, bên cạnh có mấy con hạc, nhìn thấy người tới, không hề tránh né, chỉ chăm chú nhìn xuống bóng mình dưới nước.

Trên hào nước trong có một chiếc cầu gỗ tinh xảo, người bước lên cầu đi qua, bóng soi xuống nước, gió nhẹ khê thổi, tâm thần khoan khoái.

Thẩm Thăng Y bước lên cầu, chợt hỏi “Một mình người xây dựng tòa trang viện này mất bao nhiêu năm?”.

Vô Danh lão nhân hừ lạnh một tiếng “Mười năm... Đây là lần thứ hai người hỏi, là muốn ta nói với đám em trai em gái của người là ta không thể bỏ được tòa trang viện này chứ gì?”.

Thẩm Thăng Y không trả lời, quay qua nói với bọn Sở Lãng “Bắt đầu từ bây giờ, bọn trẻ các người phải cẩn thận, bất cứ vật gì ở đây cũng là kiệt tác của người bạn này của ta khéo léo chế ra, không được làm hỏng đấy”.

Mọi người đều gật đầu, Vô Danh lão nhân nói “Họ Thẩm kia, người nói nhiều như thế, nhưng chỉ có câu ấy là giống lời nói của con người thôi”.

Thẩm Thăng Y nói “Lão huynh người vất vả mười năm mới dựng lên được tòa trang viện này, sao ta lại không bảo mọi người cẩn thận chứ”.

Câu ấy vừa dứt, ông già đã mở cánh cổng lớn tinh xảo ra, nhìn vào bên trong là một khu viện nhỏ theo phong cách Giang Nam phú quý, mỗi tảng đá mỗi góc cây rõ ràng đều đã trải qua lựa chọn cẩn thận.

Vào trong nữa là đại sảnh, mang đầy phong vị thời cổ, mấy bức thư họa treo trên tường đều là tác phẩm của danh nhân.

Toàn bộ bàn ghế đều dùng gốc liễu chạm trở làm thành, thoang thoảng mùi hương gỗ, toàn bộ đại sảnh đều mang màu sắc cây gỗ tự nhiên.

Vô Danh lão nhân vừa bước vào đại sảnh, thân hình lập tức bật lên, lẳng không lộn nhào hai cái, sau đó rơi xuống một cái ghế gỗ đối diện với bức vách.

Y lập tức vỗ tay cười lớn nói “Vào cửa thì là khách, nào, trước hết cứ để chủ nhân ta kính các người vài chén”.

Thẩm Thăng Y ung dung ngồi xuống bên cạnh, bọn Sở Lãng cũng chỉ đành ngồi xuống, ông già nhìn thấy rất rõ, lại lật người lộn một cái, lấy trong cái tủ cạnh vách bên phải ra mấy cái chén gỗ, lướt quanh đại sảnh một vòng, đặt trước mặt mỗi người một cái.

Khinh công của y cao cường cũng vượt khỏi sự dự liệu của mọi người.

Thân hình y vừa dừng lại đã triển khai, lại lướt một vòng, lại lấy ra hai hồ rượu trong cái tủ khác bên cạnh.

Y dùng cả hai tay rót đầy năm chén rượu, sau đó trở về chỗ ngồi của mình, tự rót cho mình một chén, hai tay kê đó lật một cái, quát lớn một tiếng “Đi!”, hồ rượu rời tay bay ra, ào một tiếng bay vào tủ gỗ hai bên.

Hai cái hồ rượu không nghiêng không lệch, vừa khéo rơi đúng chỗ cũ, Vô Danh lão nhân không hề nhìn thêm một cái, nâng chén lên ngược nhìn mọi người, nói một tiếng “Uống!”.

Thẩm Thăng Y ứng tiếng uống một hơi cạn chén, Sở Lãng, Tuyết Phi Bằng, Phương Duân cũng làm theo uống cạn, Mai Ngọc Sương lại nhắm nhắng “Nhưng ta không biết uống rượu”.

Ông già nhắc cái chén lên, nói “Không biết cũng phải biết”.

Thẩm Thăng Y vội nói “Rượu này không cay đâu”.

Ông già lại nói “Không uống là không nể mặt lão già ta, khuôn mặt của cô cũng không cần thay đổi nữa”.

Y nói rất thẳng thắn, Mai Ngọc Sương không biết làm sao chỉ đành uống rượu. Ông già lúc ấy sắc mặt mới tươi lên, cười lớn nói “Như thế mới là trẻ con ngoan”, rồi đặt chén rượu xuống, đột nhiên khẽ đếm “Một, hai, ba.... Ngã!”.

Chữ ngã vừa buông ra, hai người đã ngã xuống ghế, một là Tuyết Phi Bằng, một là Phương Duân, Sở Lãng nhìn thấy cả kinh, Mai Ngọc Sương cũng lập tức biến sắc.

Ông già lập tức chỉ vào Mai Ngọc Sương, lại quát một tiếng “Ngã!”.

Lúc ấy Mai Ngọc Sương đã ngã xuống, Sở Lãng vội nhìn Thẩm Thăng Y, nói “Đại ca...”.

Thẩm Thăng Y không thay đổi sắc mặt, nói “Người và ta thì hoàn toàn không ngã đâu”.

Sở Lãng nói “Tại sao?”.

Thẩm Thăng Y nói “Vì mặt ta và người đều không có vấn đề, y không cần động thủ”.

Ông già ứng tiếng cười, chữ “Thằng tiểu tử thói tha nhà người tại sao không sợ sẽ ngã?”.

Thẩm Thăng Y nói “Người liên tiếp cầm hai hồ rượu, ta đã biết là chuyện gì rồi”.

Ông già nói “Lẽ ra phải cho cả rượu và thuốc vào một hồ trước, cho cả người cũng ngã luôn”.

Thẩm Thăng Y nói “Thế chẳng lẽ người cũng ngã lăn ra à?”.

Ông già hừ một tiếng, nói “Đừng có ngần ra ở đó, mau giúp ta đưa họ vào hậu đường đi”.

* * * * *

Hậu đường lại bố trí kiểu khác, toàn bộ đều làm bằng đá, giữa phòng là một cái đỉnh đá lớn.

Một cái ống dài dài bằng trúc dẫn nước từ ngoài núi vào cạnh cửa sổ thạch thất, ông già lại lấy một cái ống trúc khác nối vào, rót đầy nước vào cái đỉnh đá, sau đó nổi lửa lên.

Ngoài cái đỉnh đá lớn còn có mấy cái đỉnh đá nhỏ, ông già lấy ra bảy cái, lại lấy ra mấy cái bình ngọc.

Mỗi cái bình ngọc đều chứa bột phấn màu sắc khác nhau, ông già chia ra rắc vào bảy cái đỉnh đá.

Xem ra y hoàn toàn không gấp rút, động tác rất khoan thai, nhưng thần thái thì vô cùng cẩn thận.

Thẩm Thăng Y và Sở Lãng đứng một bên nhìn thấy, muốn giúp một tay nhưng không biết làm thế nào, chỉ đứng ngẩn ra ở đó.

Nước trong đỉnh đá rót lại đã sôi, trong thạch thất hơi nước mờ mờ, ông già lại lấy ra một cái gáo đá, múc từng gáo từng gáo đổ vào bảy cái đỉnh đá nhỏ.

Tiếng xèo xèo vang lên, hơi mù đủ màu từ trong đỉnh bốc lên, mùi vị cũng khác nhau.

Sở Lãng bất giác háng giọng, Thẩm Thăng Y trước sau vẫn nhin, đến lúc ông già dừng tay mới hỏi “Người làm gì thế?”.

“Lột bỏ giúp họ những vật trên mặt”, ông già vừa nói vừa kéo một cái hộp đá trong tường ra, lấy ra một thanh đao ngọc, một cái kéo bạc, thêm một cái hộp gấm.

“Ai bảo người họ gặp là một cao thủ dịch dung?”.

“Vậy thì sao?”, Sở Lăng nhin không được, hỏi ngay.

Ông già nói “Không có gì, chỉ là những dược vật ấy được chế luyện đặc biệt, cơ hồ dính chặt làm một với da thịt của họ”.

“Người nhận ra là dược vật gì à?”, Sở Lăng lại hỏi.

Ông già cười nhạt nói “Nếu không nhận ra, họ Thảm cũng không đưa họ tới đây”.

Sở Lăng vội im bật, ông già lại nói tiếp “Thuật dịch dung cũng như y thuật, chỗ khác nhau là lui tới chỉ có mấy mươi loại dược vật, y thuật thì nhiều tới mức hàng trăm hàng ngàn loại”.

“Mấy mươi loại dược vật, làm sao phân biệt được?”, Sở Lăng lại hỏi một câu.

“Loại người ngu xuẩn như người đương nhiên không phân biệt được đâu”.

Sở Lăng lại im bật, Thảm Thăng Y cười nói “Người trẻ tuổi không hiểu việc, lão nhân gia người cần gì phải nổi giận như thế”.

“Đã không hiểu việc thì bớt lải nhải đi, đứng im bên cạnh mà nhìn thủ đoạn của lão nhân gia ta”.

Nước trong chiếc đỉnh đá vẫn không ngừng sôi lên, hơi mù nhiều màu trong số đỉnh đá nhỏ bên cạnh cũng dần dần loãng ra.

Thảm Thăng Y chờ một lúc, lại hỏi “Lão nhân gia người còn chờ gì nữa?”.

Ông già nói “Chờ nước thuốc nguội đi, chứ bây giờ tưới vào sẽ làm hỏng hết da của họ”.

Thảm Thăng Y “Ủa” một tiếng, nói “Người một mình chết dí ở đây, thu xếp cuộc sống có khó không”.

Ông già lạnh lùng nói “Nếu khó thu xếp thì hiện tại ta đã không còn ở đây, cho người vồ trượt”.

Thảm Thăng Y nói “Mài kiếm mười năm, nhất định sẽ rất sắc bén, nếu khổ tâm nghiên cứu thuật dịch dung gần ba mươi năm thì không ai bằng được”.

Ông già ngạc nhiên nhìn Thảm Thăng Y, nói “Câu ấy là người nói đấy nhé”.

“Ủa”, Thảm Thăng Y cũng ngạc nhiên.

“Một người khiêm tốn như người, tại sao lại nói câu ấy?”, ông già cười nhạt nói “Không phải người cũng nói Ngoài trời có trời, trên người có người sao?”.

Thảm Thăng Y ngó ra rồi cười ngất, nói “Vậy người cảm thấy công lực của người dịch dung cho họ ra sao?”.

“Hoàn toàn không kém ta” ông già chợt lộ vẻ chán nản “Ta quả thật không nghĩ ra người nào mà có bản lĩnh như thế”.

Thảm Thăng Y nói “Nghe nói dịch dung cũng có chia ra môn phái”.

“Đương nhiên, như họ Thượng Quan ở Giang Đông, họ Mộ Dung ở Hoài Bắc, họ Tư Mã ở Quan Trung, đều nhờ dịch dung mà nổi tiếng”.

“Có thể từ dược vật họ dùng mà nhận ra không?”.

“Có thể”, ông già trầm ngâm nói “Cũng như võ công các môn các phái”.

“Vậy người thấy người dịch dung cho họ rốt lại thuộc môn phái nào?”.

“Không nhận ra”, ông già có vẻ bức tức “Cho nên ta mới bức bối như thế, chẳng lẽ người hoàn toàn không thấy sao?”.

Thảm Thăng Y khẽ thở dài, nói “Vô không có người thứ nhất, không ngờ thuật dịch dung cũng thế, không phải trước kia lão nhân gia người từng nói cái gì cũng có thể nhận ra sao?”.

“Nhưng không nhận ra một điểm”.

“Có phải là một cách thức mới, thành tựu mới mà ba nhà Mộ Dung, Thượng Quan, Tư Mã vừa sáng chế ra không?”.

“Không phải, về mặt này thuật dịch dung cũng như võ công, cũng như tức là có đường lối có thể nhìn ra, người đã quen với một phương thức thì rất ít thay đổi, vì thế ảnh hưởng hoàn toàn không lớn”.

Thẩm Thăng Y chỉ lắng nghe.

“Họ Tư Mã thì bắt đầu từ mũi, họ Thượng Quan thì bắt đầu từ gò má, còn họ Mộ Dung từ trên xuống dưới”.

“Còn họ hiện tại thì sao?”.

“Hoàn toàn không có đường lối nào có thể nhìn ra, cũng như ta vậy”.

Thẩm Thăng Y nhìn chăm chăm vào ông già, cười gượng nói “Ngay lão nhân gia người mà cũng không nhận ra, thì người khác không cần phải nói”.

Ông già hỏi tiếp “Rốt lại là chuyện gì vậy?”, vừa nói vừa mở cái hộp gấm, trong hộp cài một hàng mười hai mũi kim vàng ngắn dài khác nhau, lót bằng đoạn hồng, chớp chớp ánh vàng.

Thẩm Thăng Y nói “Không sợ làm phiền người à?”.

“Không sợ”. Ông già đặt cái hộp lên chiếc bàn đá bên cạnh, nói “Còn lâu lắm ta mới động thủ”.

Y lập tức thắp một nén hương, Thẩm Thăng Y lúc ấy bắt đầu kể lại tào ngộ của họ, dùng lời lẽ ngắn gọn nhất, kể lại rõ ràng toàn bộ câu chuyện từ đầu đến cuối.

Ông già rất chăm chú lắng nghe, hai hàng chân mày rớt lại nhăn tít, nhưng vẫn chờ đến lúc Thẩm Thăng Y dứt lời mới lên tiếng “Người là nói họ gặp Vô Diện và Vô Châu trong Thiên Ma giáo à?”.

Thẩm Thăng Y nói “Võ công của hai người ấy có thể xếp vào loại nhất lưu”.

“Vậy Thiên Ma mà Tuyệt Phi Bằng đã gặp thì sao?”.

“Chưa từng để lộ một chiêu nửa thức, còn như cao cường tới đâu thì không rõ”.

“Các người chưa giao thủ à?”.

“Cũng chưa gặp mặt, nếu không chỉ e ta không còn sống tới bây giờ”. Thẩm Thăng Y thở dài một tiếng “Trên giang hồ đồn đại, võ công của Thiên Ma xuất thần nhập hóa, trước nay đánh đâu thắng đó”.

“Đó chỉ là truyền thuyết thôi, chứ nếu là sự thật thì tại sao Thiên Ma giáo lại tan rã, mất tích trên giang hồ như thế”.

“Nghe nói lần ấy chín đại môn phái vây đánh Thiên Ma giáo, là lấy mấy người đánh một người, dưới sự tổn thất nặng nề mà thủ thắng”.

“Đúng là như thế”, sắc mặt ông già chợt trở thành sa sầm “Trận đánh ấy thê thảm khốc liệt tới mức bất cứ lời lẽ nào cũng không thể hình dung được”.

Thẩm Thăng Y trầm ngâm, nói “Nghe lời lẽ của người, thì lúc ấy người cũng có mặt ở đó”.

“Ồ”, ông già hoàn toàn không nói thêm gì nữa.

Thẩm Thăng Y cũng không hỏi nhiều, nói qua chuyện khác “Còn phải chờ bao lâu?”.

Ông già nói “Nén hương này tàn thì không còn bao lâu nữa”.

Sở Lăng bên cạnh bước qua, nói “Học vấn về thuật dịch dung, quả thật không đơn giản”.

“Bất cứ học vấn nào cũng không đơn giản”, ông già nói “Người càng học thì càng thấy phức tạp”.

Sở Lăng nói “Đáng tiếc là ta tâm khí quá hấp tấp, rất không nhẫn nại, nếu không ta cũng muốn theo lão nhân gia người học tập môn này”.

Ông già hăng hắc cười nói “Loại đồ đệ như ngươi đương nhiên lão phu không thu nhận, cho dù ngươi nhẫn nại hơn cũng vô ích”.

Sở Lăng nói “Tại sao lại thế?”.

“Tay ngươi thô quá”, ông già nói “Không có một đôi bàn tay khéo léo không được”.

Y chọt chìa hai bàn tay ra.

Hai bàn tay ấy nhẹ nhàng mềm mại, như không có xương, ông già chập hai tay lại, mười ngón tay lại có thể quặt về phía sau, lại lật một cái, bẻ tới chỗ mà người thường không bẻ tới được.

Thẩm Thăng Y chọt cười một tiếng, nói “Hai bàn tay thế này ngoài sự thuận tiện cho việc dịch dung còn rất thuận tiện cho một việc khác”.

“Ngươi nói nghe xem”, ông già hỏi ngay.

“Ẩn trộm”, Thẩm Thăng Y cười nói “Có hai bàn tay linh hoạt thế này thì ổ khóa nào mà mở không được”.

Ông già chỉ nhìn Thẩm Thăng Y, hồi lâu mới nói “Giá lúc nào ngươi cũng bị người ta đánh ngã, thay đổi dung mạo thì hay quá”.

Thẩm Thăng Y nói “Ngươi yên tâm, cho dù ta tới bước ấy cũng không tới tìm ngươi đâu”.

Ông già cười hung dữ nói “Nếu ngươi tới đây, ta cũng không khỏi phải động đao giúp ngươi, cải tạo ngươi lần nữa”.

Thẩm Thăng Y nói “Cho dù ngươi không nói ta cũng biết ngươi muốn thay đổi ta thành thế nào rồi”.

Ông già nói “Thành thế nào ngươi nói thử xem”.

“Đương nhiên xấu xí được bao nhiêu thì làm cho xấu xí bấy nhiêu”.

“Sai rồi”, ông già cười nói “Ta sẽ biến ngươi thành một đứa con gái nhỏ...”, ngừng lại một lúc mới nói tiếp “Thật đẹp...”.

Thẩm Thăng Y ngẩn ra, Sở Lăng lại cười nói “Đại ca anh tuấn tiêu sái mà lại biến thành con gái nhỏ, cũng nhất định là một cô gái nhỏ rất đẹp rất đẹp”.

Ông già hô hô cười rộ, Thẩm Thăng Y thì cười không nổi, Sở Lăng lại cảm thấy trơ trẽn, cũng ngẩn ra ở đó.

Ông già lập tức ném cái kéo vào cái đỉnh đá lớn.

Lửa chưa tắt, nước trong cái đỉnh đá vẫn đang sôi, cái kéo chìm xuống đáy đỉnh không một tiếng động.

Sở Lăng ngạc nhiên nói “Làm như thế để làm gì?”.

Ông già nói “Ta là sợ cái kéo này không sạch sẽ, cho vào nước sôi thì cho dù không cẩn thận, nếu làm trầy xước da mặt họ, cũng không sợ có ảnh hưởng gì”.

Sở Lăng như hiểu như không hiểu, im lặng lắng nghe, Thẩm Thăng Y cũng không nói chen vào, ánh mắt chuyển qua nén hương.

Nén hương đã cháy quá nửa.

* * * * *

Nén hương rốt lại đã cháy hết, ông già lấy ra một cái kẹp dài, gấp cái kéo dưới đáy đỉnh ra.

Sau đó y bước tới cạnh Tuyết Phi Bằng, hai tay bưng khuôn mặt Tuyết Phi Bằng lên, ngắm nghía kỹ lưỡng.

Qua một lúc y mới lấy mấy tấm the trắng ra, nhúng vào mấy cái đỉnh nhỏ, rồi lấy ra.

Sau đó y rịt lên mặt Tuyết Phi Bằng, có tấm có mùi chua, có tấm có mùi thơm.

Mỗi khi rịt một tấm the trắng lên mặt Tuyết Phi Bằng ông già lại vỗ vỗ, khi tấm cuối cùng nhắc lên, khuôn mặt Tuyết Phi Bằng đã biến thành nhẵn nhúm không bằng phẳng, giống như một cái bánh màn thầu vừa hấp.

Ông già rút lại lấy một mũi kim vàng, đâm vào da mặt Tuyết Phi Bằng, từ một góc mặt của y khều lên, rồi lấy kéo cắt ra.

Sau một hồi khiến người ta phải nghiêng răng thành tiếng, da mặt Tuyết Phi Bằng đã bị y cắt ra.

Phía dưới còn có lớp da mặt khác, khuôn mặt vốn có của Tuyết Phi Bằng rút lại đã lộ ra.

Ông già tay cắt không ngừng, tiếng động kỳ lạ vang lên, toàn bộ mảnh da trên mặt Tuyết Phi Bằng rút lại đã tan nát thành từng mảnh từng mảnh dưới lưỡi kéo.

Chỗ tóc mai thì ông già dùng kim khều lên, lại dùng kẹp lột ra.

Động tác của y vô cùng mau lẹ, vả lại còn vô cùng khéo léo, sau mười mấy động tác, khuôn mặt của Tuyết Phi Bằng vẫn rất lạnh lặn, không thấy xước chỗ nào.

Thẩm Thăng Y, Sở Lãng đứng cạnh nhìn, trợn mắt há miệng, Thẩm Thăng Y tuy là bạn cố tri với ông già, nhưng chưa từng nhìn thấy ông già căng thẳng như thế, lột bỏ từng lớp da trên mặt người ta.

Y đương nhiên hiểu rõ đây không phải là một việc dễ dàng, đã là đỉnh cao của thuật dịch dung.

Sở Lãng càng lại là lần đầu tiên nhìn thấy, y cơ hồ tưởng rằng mình đang nằm mơ, nghi ngờ không biết những điều nhìn thấy có phải là sự thật không.

Ông già sau cùng vứt một mảnh da mặt xuống, lập tức quay đầu lại gọi lớn “Lấy mấy tấm the trắng kia ra, cẩn thận lau chùi cho y, lấy thêm một tấm the khô nhúng vào nước sôi, chờ cho nguội thì lau mặt cho y, lau cho thật sạch đấy”.

Thẩm Thăng Y lập tức bước lên, Sở Lãng cũng vội vàng giúp một tay.

Ông già quay qua Mai Ngọc Sương và Phương Duân ra tay, đã có kinh nghiệm một lần, động tác của y càng thuần thục càng mau lẹ.

Không quá thời gian uống một chén trà, ông già đã hoàn thành công việc của y, lột hết da mặt của hai người Mai Ngọc Sương ra.

Thẩm Thăng Y và Sở Lãng hai người cũng bận rộn hẳn lên.

Ông già lại tung người nhảy lên một chiếc giường gỗ cạnh đó ngồi xuống, thả lỏng tay chân, miệng thở hồng hộc, dường tượng bất cứ lúc nào cũng có thể ngã vật ra ngất đi.

Mồ hôi trên trán y ứa ra, nếu không phải quá căng thẳng, thì với việc làm của y mới rồi, quả thật cũng không hao phí tinh thần như thế.

Hai người Thẩm Thăng Y Sở Lãng lại lần lượt lau mặt cho bọn ba người Tuyết Phi Bằng, sắc mặt ba người xem ra vẫn trắng bệch.

Ông già chợt kêu lên “Được rồi, lau lần nữa đi, phải lau sạch khuôn mặt vốn có của họ”.

Thẩm Thăng Y vội dừng tay nói “Thế này là được rồi phải không?”.

Ông già nói “Bây giờ chuyện còn phải làm là gọi họ tỉnh dậy, chuyện đó thì không gì đơn giản bằng”.

Kế đó y lấy một cái bình ngọc trên giá, đổ ra ba viên thuốc, nói “Mới rồi họ là uống Lạc Phách thang, bây giờ cho uống Hoàn Hồn đan”.

Y lập tức chia ra nhét ba viên thuốc vào miệng ba người bọn Tuyết Phi Bằng rồi đẩy một cái, ồng ọc một tiếng, đã lọt vào cổ họng.

Sở Lãng nhìn thấy trợn tròn mắt, chợt hỏi “Bao lâu họ sẽ tỉnh lại?”.

Ông già nói “Không đầy một trăm”.

Sở Lãng bắt giắc đếm thầm, quả nhiên chưa tới một trăm, ba người bọn Tuyết Phi Bằng đã từ từ tỉnh lại, mở mắt ra nhìn, đã biết phát sinh chuyện gì, trước sau đều ngồi dậy.

Ông già cười lớn, nói “Được rồi, tỉnh dậy cả rồi, đi soi gương đã”, rồi vỗ tay một cái, một góc vách đá có một tấm thạch bản nâng lên, phía sau khảm một tấm gương đồng lớn.

Tấm gương đồng ấy mài nhẵn bóng, Tuyết Phi Bằng tới trước gương soi, vui mừng kêu lên, quay đầu thì nhìn thấy hai thiếu nữ lạ mặt trước nay chưa từng gặp.

Một người trong đó cười phì ra, nói “Té ra ngươi là như thế này”.

Tuyết Phi Bằng kêu lên “Cô là Phương Duân”.

Dung mạo tuy thay đổi nhưng thanh âm không thay đổi nên y vẫn nhận ra được.

Phương Duân hai tay ôm má, nghiêng qua nghiêng lại soi soi trước gương, lại phì cười một tiếng, tiếng nói giọng cười còn mang mấy phần trẻ con.

Mai Ngọc Sương rõ ràng trầm tĩnh hơn, tới trước gương soi một cái, chỉ cười một tiếng, Phương Duân lập tức quay lại, kéo tay Mai Ngọc Sương nói “Thư thư, té ra ngươi đẹp như thế”.

Mai Ngọc Sương hai má ửng hồng, cười nói “Ngươi cũng đẹp lắm mà”.

“Không phải đâu”, Phương Duân nhìn Thẩm Thăng Y nói “Thẩm đại ca, ngươi nói ta nói đúng không? Ngươi nói đi”.

Thẩm Thăng Y chỉ cười khẽ một tiếng, không nói gì.

Tuyết Phi Bằng bên cạnh lẩm bẩm “Đúng là trẻ con, hỏi như thế thì bảo Thẩm đại ca trả lời thế nào?”.

Phương Duân lập tức quay lại nói “Xem ngươi kìa, khí độ ngang tàng kìa, cho dù có bộ mặt người lớn nhưng nhìn lại chỉ thấy giống một đứa trẻ con”.

Tuyết Phi Bằng hừ lạnh một tiếng, không nhìn Phương Duân nữa, Phương Duân lại không bỏ qua cho y, nói “Trẻ con rồi lại là trẻ con, nói không lại người ta, bèn hằm hằm hừ hừ”, rồi làm ra vẻ mặt nhát ma.

Tuyết Phi Bằng cười gượng một tiếng, bước tới cạnh Sở Lăng, Phương Duân lúc ấy mới xoay qua tấm gương đồng chớp chớp mắt mấy cái.

Xem ra nàng vô cùng vui vẻ, trong ba người thì Mai Ngọc Sương hiểu việc nhất, lập tức hướng về phía Vô Danh lão nhân, nghiêng người nói “Đa tạ ơn đức tái sinh của lão tiền bối”.

Ông già ngẩn ra, kể đó cười lớn, nói “Con nhỏ ngoan”.

Phương Duân, Tuyết Phi Bằng lúc ấy mới sực nghĩ ra, vội vàng hướng về ông già vái một vái, ông già lại quay người bước ra ngoài, nói “Mọi người ra ngoài ăn chút gì đi”.

Phương Duân vội bước tới cạnh Thẩm Thăng Y, hạ giọng nói “Vị lão nhân gia này có phải rất tức giận trách bọn ta không có quy củ không?”.

Thẩm Thăng Y lắc đầu cười một tiếng, nói “Đừng để bụng”.

Câu nói chưa dứt, ngoài cánh cửa đá đã vang lên tiếng ông già vỗ tay gọi “Ra đây mau, ra đây mau”.

Mọi người bước ra, ông già đã thu xếp mấy mâm trái cây, Thẩm Thăng Y ánh mắt quét qua, nói “Không có cái gì khác à?”.

“Còn cái gì nữa?”, ông già hỏi lại.

“Bây giờ đã gần trưa rồi, ta cho rằng cũng phải ăn no một bữa”, Thẩm Thăng Y cười cười hỏi “Hàng ngày ngươi ăn những trái cây này à?”.

“Thỉnh thoảng cả rau cũng ăn”, ông già quay lại nói “Nếu các ngươi không ăn trái cây, có thể ăn cái khác”.

Sở Lăng nói “Ở đâu?”.

“Trong núi trong rừng, thú chạy chim bay chỗ nào cũng có, dù sao các ngươi cũng còn nhiều thời gian, thân thủ lại cao cường, cái gì mà không săn được, cho lão già ta ăn ngon một bữa đi”.

Sở Lăng nói “Chuyện ấy dễ, để ta đi”, kể hỏi Tuyết Phi Bằng “Lão đệ, ngươi thế nào?”.

“Đương nhiên cũng đi chứ”. Tuyết Phi Bằng ào một tiếng nhảy bật lên, quay qua hỏi Phương Duân “Có thể nào?”.

Phương Duân trợn mắt, lớn tiếng nói “Chẳng lẽ ta lại sợ chắc, đi!”.

Tuyết Phi Bằng lập tức lao đi, Phương Duân đuổi sát theo sau y, Sở Lăng cũng vội vàng đuổi theo.

Thẩm Thăng Y nhìn theo họ lắc đầu, nói “Đều là trẻ con”.

Mai Ngọc Sương nói “Đại ca, ta cũng đi một chuyến”.

Thẩm Thăng Y lại lắc đầu “Ba người bọn họ cũng đủ rồi”.

Ông già nói tiếp “Cho dù ngươi muốn đi lão nhân gia ta cũng không cho”.

“Tại sao thế?”. Mai Ngọc Sương kinh ngạc.

Ông già cười nói “Chỉ vì ngươi là người duy nhất có thể nhẫn nại nghe lão già ta nói chuyện”.

Mai Ngọc Sương nói “Đang muốn thỉnh giáo tiên bối”.

Ông già nói “Không phải ngươi có hứng thú với thuật dịch dung sao?”.

Mai Ngọc Sương nói “Đúng thế”, rồi hỏi “Chỉ không biết lão tiên bối có chịu thu nhận ta làm đồ đệ không”.

Ông già lại cười lớn nói “Thú quá thú quá, rất là thú vị”.

Thẩm Thăng Y nói ngay “Ngọc Sương con người thông minh, tính cũng cẩn thận, chính là người lý tưởng để học thuật dịch dung”.

Ông già lau bầu “Không cần ngươi nói, ngươi cho rằng lão nhân gia ta không nhận ra chắc”.

Thẩm Thăng Y lập tức nói với Mai Ngọc Sương “Ngọc Sương, nếu cô có ý ấy, thì đừng do dự nữa”.

Mai Ngọc Sương lập tức quỳ xuống nói “Đa tạ lão tiên bối thành toàn”.

Thẩm Thăng Y đính chính “Còn gọi là lão tiên bối à?”.

Mai Ngọc Sương lập tức đổi gọi “Sư phụ ở trên, xin nhận ba lạy của đồ đệ”.

Ông già trợn mắt nhìn Thẩm Thăng Y một cái nhưng không cản trở Mai Ngọc Sương, nhận ba lạy của Mai Ngọc Sương rồi nói “Đứng lên đi, đứng lên đi”.

Mai Ngọc Sương đứng lên, ông già lập tức chửi Thẩm Thăng Y “Ta đã sớm nói thẳng tiểu tử nhà ngươi chuyên hại người, bây giờ ngươi vui lắm đấy, bắt đầu từ bây giờ lão nhân gia ta không còn ngày nào được rảnh rỗi rồi”.

Thẩm Thăng Y cười cười, nói “Ta chờ bấy nhiêu năm, khó mà được cơ hội như vừa rồi, nếu không nắm chắc cơ hội để hại ngươi, thì há không phải đối xử quá tệ với mình sao?”.

Ông già trợn mắt, sau cùng đều cười phá lên.

Thẩm Thăng Y nói tiếp “Sau này bốn đứa nhỏ này đều lưu lại chỗ ngươi, Ngọc Sương học thuật dịch dung, ba người còn lại ngươi cho rằng người nào có thể truyền thụ môn nào thì không ngại gì cứ truyền thụ cho họ”.

Ông già nhảy dựng dậy, kêu lên “Ngươi muốn ta khuynh gia bại sản à?”.

Thẩm Thăng Y cười nói “Ngươi một thân bản lãnh, không tìm mấy người truyền nhân thì há lại không xử tệ với mình sao?”. Từ vẻ mặt tươi cười của y mà nhìn, thì tựa hồ y đã sớm sắp xếp ổn thỏa.

8. Chương 8: Tự Sát Để Tạ Tội, Ân Oán Một Phen Xong

Ba người bọn Sở Lãng sẵn được mấy con gà rừng thả rừng trở về, được Mai Ngọc Sương cho biết ông già bị Thẩm Thăng Y thuyết phục thu họ làm đồ đệ, không người nào không mừng rỡ vì được quá cả lòng mong đợi. Ba người cũng không chờ Thẩm Thăng Y chỉ bảo, đã nhất tề bước tới lạy ông già, gọi là sư phụ.

Ông già hai hàng chân mày cau lại, rồi lập tức giãn ra, khanh khách cười lớn nói “Được, mấy mươi năm nay tìm một đứa đồ đệ cũng tìm không được, bây giờ một lần thu được bốn người”.

Thẩm Thăng Y nói “Tư chất của họ không kém bất cứ người nào đâu”.

Ông già gật đầu nói “Sương nhi là người học thuật dịch dung tốt nhất, còn như ta thấy công phu mèo què của những người còn lại, với tư chất của họ, cũng đủ để thừa sức ứng phó rồi”.

Thẩm Thăng Y cười liếc ba người bọn Sở Lãng nói “Công phu mèo què tuy trong con mắt sư phụ các người thì chẳng là cái gì, nhưng trên giang hồ thì đã rất không kém rồi”.

Sở Lãng nói “Đại ca người không nói bọn ta cũng biết, chỉ một thân kinh công của sư phụ, đã không phải loại người tầm thường có thể sánh được”.

Ông già hô hô cười rộ, nói “Còn thằng tiểu tử hoạt đầu nhà người, dường như loại người như người mà không học kinh công thì quả thật rất đáng tiếc”.

Sở Lãng lập tức dập đầu, ông già lại quát “Đứng lên mau đi, lão phu không thích có một đứa đệ tử giống như con sâu dập đầu”.

Sở Lãng “Vâng” một tiếng, lật người nhảy lên, lại lộn nhào hai cái, ông già cười chửi “Cho dù người không lộn nhào, ta cũng thấy sức hông của người rất khá, từng trải qua một phen khổ luyện mà”.

Sở Lãng nói “Còn nhờ sư phụ lão nhân gia người gia công giáo huấn, để đệ tử có thể mở mày mở mặt, giương danh giang hồ”.

Ông già sa sầm mặt “Người cho rằng dương danh giang hồ là một chuyện hay à?”

Sở Lãng sửng sốt, ông già chợt thở dài một tiếng, nói “Nếu người không có tiếng tăm gì thì cũng thôi, một khi có tiếng tăm thì phiền phức sẽ nổi nhau mà tới, không bao giờ được nghỉ ngơi đâu”.

Y lập tức nhìn qua Thẩm Thăng Y “Họ Thẩm kia, người nói có phải không?”

Thẩm Thăng Y gật đầu, nói “Đạo lý ấy cứ để cho họ tự lãnh ngộ là được”.

Ông già gật đầu, hỏi qua chuyện khác “Người lưu bốn đứa nhỏ này lại đây, rồi định đi đâu?”

Thẩm Thăng Y nói “Tới tòa trang viện kia thăm dò cho rõ ràng”.

Ông già thở dài nói “Con người của người quá tò mò, lại quá trọng nghĩa khí, đó quả thật không phải là một chuyện hay, nhưng đáng tiếc là ta lại không nghĩ ra lý do gì để cản trở người”.

Thẩm Thăng Y chỉ cười cười.

Tuyệt Phi Bằng bước tới bên cạnh, nói “Đại ca...”.

“Chuyện của lệnh tôn, đương nhiên ta phải làm rõ, Duân nhi, Ngọc Sương nhi cũng thế thôi”.

Mai Ngọc Sương nói “Chỉ là làm đại ca người vất vả”.

Ông già cười lớn nói “Thằng tiểu tử này mà sợ vất vả mới là chuyện lạ đấy”.

Thẩm Thăng Y lắc đầu, nói “Chuyện này nhất định phải làm cho nước rơi đá lộ”.

“Nước rơi đá lộ rồi thì sao nữa?”, ông già thở dài một tiếng “Có lúc một chuyện không có kết quả lại còn hại hơn”.

Thẩm Thăng Y trầm mặc hẳn.

Ông già nói “Nghe lời các người nói, thì cho đến hiện tại những người kia vẫn chưa làm chuyện gì xấu xa mà”.

Sở Lãng nói “Cha của ba người bọn họ...”.

“Đều là nhận được cờ lệnh rồi rời nhà, có thể họ vốn cùng là một bọn”, ánh mắt của ông già dần dần tối tăm.

Sở Lãng nói “Vậy còn chuyện họ bị dịch dung?”

Ông già nói “Không ảnh hưởng gì tới tính mạng của họ”.

Sở Lãng nói “Có thể là vì sợ cha họ không ưng thuận, nên dịch dung rồi giam họ lại để tiện uy hiếp”.

Ông già nói “Có thể, nhưng...”.

Thẩm Thăng Y nói ngay “Nếu đây là một chuyện hay, thì căn bản không cần dùng thủ đoạn ấy, mà nói lại hai mươi năm trước Thiên Ma giáo gây họa cho giang hồ, hiện tại lại xuất hiện, chỉ e không phải là một chuyện hay”.

Ông già nói “Cũng chưa biết được”.

Thẩm Thăng Y nói “Cho nên nhất định ta phải điều tra cho nước rơi đá lộ, nếu là chuyện riêng của họ, không làm hại tới đồng đạo võ lâm thì thôi”.

Ông già vỗ tay nói “Hiệp khách rốt lại là hiệp khách, chẳng lẽ người trước nay chưa từng nghĩ tới chuyện có thể vì thế mà mất mạng sao?”

Thẩm Thăng Y lắc đầu.

“Có chuyện nên làm, có chuyện không nên làm”. Ông già nhìn chằm chằm vào Thẩm Thăng Y “Đáng tiếc loại người như người lại hoàn toàn không nhiều”.

Tuyệt Phi Bằng nói “Nếu nhiều hơn thì sao?”

“Thế thì bất kể làm chuyện gì, cũng không đến nỗi nhân thủ quá ít, đến nỗi lo được chuyện này thì bỏ mất chuyện kia”. Ông già lại nói tiếp “Hoặc là bạn thân của người vốn cần người giúp đỡ một tay, nhưng việc điều tra, một người đã đủ, người quá nhiều lại thành lỡ việc”.

Ông già ngừng lại một lúc rồi nói tiếp “Có điều, đến lúc động thủ người chỉ cần tính cả ta vào đó”.

Thẩm Thăng Y cười nói “Nhất định rồi”.

Sở Lãng nói “Có bọn ta nữa”.

Ông già lắc đầu nói “Vậy thì bắt đầu từ bây giờ, các người phải khổ luyện đấy”.

Sở Lãng gật đầu, ba người bọn Mai Ngọc Sương nhìn nhìn Thẩm Thăng Y, cũng kiên quyết gật đầu, bước tới cạnh ông già.

Ông già lập tức phẩy tay áo, nói “Vậy bây giờ người đi được rồi”.

Thẩm Thăng Y lập tức phất tay áo lật người lướt ra ngoài sảnh, kẻ đó vọt lên lướt lên mái hiên, chớp lên một cái rồi biến mất.

Ông già đưa mắt nhìn theo Thẩm Thăng Y đi xa, vuốt râu cười khê nói “Hảo hán đúng là hảo hán”.

Không ai không đồng ý với y về câu ấy.

* * * * *

Sóng từng như sóng biển, người trên cây từng, giống như đang đứng giữa sóng xanh.

Lần này Thẩm Thăng Y từ một phía khác tiến vào rừng từng, lần này y càng cẩn thận, thân hình di động rất chậm.

Y cẩn thận lướt qua cành tùng, tiếp cận bãi đất trống, dừng lại ở một cây tùng cách bãi đất không đầy hai trượng.

Trang viện ở giữa bãi đất trống lẻ loi, cổng mở toang, nhưng trong trang viện không thấy có người.

Thẩm Thăng Y cẩn thận quan sát một lúc, sau cùng quyết định ở lại yên lặng chờ xem biến cố.

Đã gần tới hoàng hôn, gió bắt đầu nổi gấp, ánh nắng êm ái như bàn tay người tình.

Thẩm Thăng Y mắt lim dim, ngồi trên đầu cành tùng, giống như sư già nhập định, suy nghĩ hết một lượt về những chuyện đã xảy ra.

Trong trang viện thủy chung vẫn không có thay đổi gì, khiến người ta luôn có một cảm giác gần gũi với sự chết chóc.

Thẩm Thăng Y trầm ngâm, mắt mở to, nhìn chăm chăm vào trang viện kỳ quái kia, cũng không biết nên bắt đầu thế nào.

... Thế này thì phải chờ đến tối mới vào được.

Thẩm Thăng Y bất giác khẽ thở dài một tiếng.

* * * * *

Màn đêm đã buông.

Trước khi đêm tới, Thẩm Thăng Y đã đi qua mấy hướng, vòng quanh trang viện một vòng, toàn bộ trang viện đều nằm dưới sự giám thị của y nhưng không thu hoạch được gì, y bất giác nghi ngờ người ở đó đều đã rời đi.

Điều duy nhất khiến y thủ tiêu ý niệm ấy chỉ là y tuyệt đối không cho rằng còn có một trang viện thứ hai giống trang viện này.

Y tuyệt đối không tin những người ấy lại vứt bỏ trang viện này.

Gió đang thổi, thổi đưa tới mùi lá cây thoang thoảng từ xa, một con quạ lướt qua trên không, bay vào trang viện.

Trong trang viện không hề có phản ứng gì, con quạ kia dường như đã rơi vào bóng tối của sự chết chóc, mất hút không thấy đâu.

Nhìn qua phía đông, trăng sáng đã bắt đầu nhô lên.

* * * * *

Vàng trắng cong cong, trong chớp mắt bị mây đen che phủ, gió cao trăng tối, đó chính là thời cơ tốt nhất cho người dạ hành.

Thẩm Thăng Y rút lại đã từ đầu cành cây lướt ra.

Trong rừng tùng tiếng trùng ran ran, gió thổi sóng từng vang lên từng trận từng trận, khiến người ta nghe thấy có cảm giác trong lòng lạnh buốt.

Thẩm Thăng Y đứng trong rừng tùng một lúc rồi nhấc chân bước về phía trước.

Ra tới ven rừng, bước chân y mới chậm lại, đột nhiên lại mau lẹ như cắt vô thổ nhảy, lướt mau về phía trước.

Y mặc một bộ quần áo màu tối, trong màn đêm quả thật không dễ phát hiện, mà thân hình mau lẹ lại càng ít người có thể bằng được.

Lướt qua bãi cỏ, tới trước hào nước, Thẩm Thăng Y bắt đầu chấp tay lò dò bước đi.

Y lại trở về chỗ hôm trước tiến vào, chung quanh thủy chung vẫn yên tĩnh.

Y ngồi xuống bên hào, ngẫm nghĩ một lúc, thân hình rút lại bắn tới, lướt qua hào nước, ấn tay một cái, chụp vào khe hở của vách tường, treo người lơ lửng ở đó.

Y chợt nhớ tới lần trước sở dĩ bị phát hiện hoàn toàn vì tiếng thanh kiếm đâm vào tường, nên lần này không dùng kiếm mà chỉ dùng tay.

Y móc tay vào kẽ hở, như con thằn lằn bò lên, không mau lắm nhưng cũng không chậm lắm, không bao lâu đã lên tới đầu tường, y lật người lướt qua, trong chớp mắt ấy y đã tuyệt đối khẳng định trên đó không có ai, nào ngờ vừa nhô đầu lên đã nhìn thấy Vô Diện.

Vô Diện đã có mặt, lạnh lùng ngồi trên bệ đá cách đó hơn hai trượng, giống như một hồn ma, không nói câu nào.

Thẩm Thăng Y bắt giác ngẩn ra, nhưng vẫn lật người qua đầu tường.

Vô Diện nhìn nhìn y, tròng mắt không động đậy, giống như một người chết còn sống, hoàn toàn không có cảm giác gì.

Thẩm Thăng Y cũng nhìn nàng, không hề động đậy.

... Gió đang thổi, mái tóc của Vô Diện bay tung, đó là chỗ duy nhất khiến người ta cảm thấy còn sinh khí trên người nàng.

Khoảng sau thời gian uống cạn nửa chén trà, rốt lại Thẩm Thăng Y là người lên tiếng trước “Nại lực của cô hơn ta nhiều lắm, bội phục”.

Vô Diện lúc ấy mới đưa tay khẽ vuốt tóc, nói “Có gì đâu”.

Thẩm Thăng Y nói “Cô ngồi ở đây lâu chưa?”

Vô Diện nói “Lúc vừa tối ta mới ra”.

Thẩm Thăng Y nói “Nhưng ta không nhìn thấy”.

Vô Diện nói “Bọn ta cũng không biết người dòm ngó ở phía ngoài”, nàng cất tiếng cười, nụ cười khiến người ta thấy trong lòng lạnh buốt.

Thẩm Thăng Y hỏi “Các người tính đúng là ta sẽ tới nữa à?”

Vô Diện nói “Người quả thật là một kẻ rất tò mò, ai cũng có thể nhận ra”.

Thẩm Thăng Y nói “Ta lại không nhận ra nại tính của các người lại đáng sợ như thế”.

Vô Diện nói “Bọn ta chờ người đã mấy ngày rồi”.

Thẩm Thăng Y nói “Không khó mà tưởng tượng ra”.

Vô Diện nói “Ta vốn lúc ban ngày canh giữ chung quanh đây, đó có lẽ là sự may mắn của người đấy”.

Thẩm Thăng Y nói “Nếu không gặp cô nương, chỉ e không có cuộc trò chuyện hay thế này”.

Vô Diện nói “Phụ nữ tóm lại dễ mềm lòng, chứ nếu là Vô Châu, hiện tại chỉ e đã ngấm ngấm đâm cho người một trượng”.

“Trúc trượng của Vô Châu ta đã thấy qua rồi, nếu ngấm ngấm đâm một trượng, chỉ e ta chưa chắc đã tránh được”.

Câu nói chưa dứt, một ngọn trúc trượng đã từ sau lưng y phóng tới, Thẩm Thăng Y vội nghiêng người tránh qua phát trượng.

Trượng thế chưa dứt, lại thay đổi, chuyển qua phóng vào yết hầu Thẩm Thăng Y, Thẩm Thăng Y né một cái lại tránh qua.

Vù vù vù tiếng gió rít lên, lại ba trượng đâm tới, trượng này nổi trượng khác, Thẩm Thăng Y quát khê một tiếng, thân hình liên tiếp thay đổi, tung người lật lại lướt qua đầu trượng, rơi xuống cách đó một trượng.

Vô Diện cười khanh khách “Con người của người vốn không thành thật”.

Thẩm Thăng Y nói “Đó chỉ vì ta đã phát hiện có người tới phía sau lưng”.

“Tai thính thật!”, Vô Châu cầm trượng thông thả xoay người lại, ngọn trức trượng không đánh ra nữa.

Thẩm Thăng Y nói “Còn chưa bằng các hạ mà”.

Vô Diện nói “Cho nên y vốn ngủ ở dưới, nhưng hiện tại lại lên đây”.

Vô Châu nói “Đó chỉ vì các người trò chuyện quá lớn tiếng”.

Đôi mắt không có tròng của y nhìn chăm chăm vào Thẩm Thăng Y, trong đêm tối phát ra một ánh sáng khiến người ta sợ sệt.

Thẩm Thăng Y bắt giắc rùng mình một cái.

Vô Diện nói tiếp “Con tin đều bị người cứu hết rồi, người còn quay lại đây làm gì?”

Thẩm Thăng Y nói “Ta còn chưa biết rốt lại đã xảy ra chuyện gì, tại sao các người lại phải làm như thế”.

Vô Diện cười duyên dáng nói “Con người của người quả thật rất tò mò”, nàng ngừng lại một lúc rồi cười nói tiếp “Một người quá tò mò như thế không phải là chuyện hay đâu”.

“Người quá tò mò đều chết sớm đấy”, Vô Châu cười nhạt nói.

“Hiện tại ta vẫn sống rất khỏe mạnh”, Thẩm Thăng Y cũng cười một tiếng.

Vô Diện nói “Đó là vì người có một thân võ công phi phàm”.

Thẩm Thăng Y nói “Có lẽ còn vì vận khí của ta trước nay rất không kém”.

“Có lẽ đúng thế”, Vô Diện cười duyên dáng, Vô Châu thì thủy chung không nói một tiếng.

Vô Diện cười nói tiếp “Một người quá tò mò, khó mà tránh khỏi ngày càng nhiều phiền não, chắc người sẽ không phủ nhận rằng không có phiền não vẫn tốt hơn là có phiền não”.

Thẩm Thăng Y không thể không gật đầu.

Vô Diện nói tiếp “Hy vọng vận khí của người vĩnh viễn đều không kém như thế”.

Thẩm Thăng Y cười cười nói “Đa tạ”.

Vô Diện thông thả đứng lên, mái tóc xỏa tung bay giữa gió thu, hai tay nàng khê vuốt tóc, cười hỏi “Người định thế nào?”

Thẩm Thăng Y nói “Ta vốn định lén vào đây, đi khắp nơi nghe ngóng một phen...”.

“Còn bây giờ?”, Vô Diện khuôn mặt vẫn tươi cười “Có phải định bỏ đi không?”

Thẩm Thăng Y nói “Nếu bỏ đi được, đương nhiên ta bỏ đi là hay”.

Vô Diện nói “Chuyện đó đối với người đương nhiên rất dễ dàng, chỉ cần người nhảy xuống dưới một cái là được”.

Vô Châu nói “Cản trở một người tiến vào là chuyện dễ dàng, nhưng muốn cản trở một người chạy thoát thân thì ít nhất cũng khó hơn gấp đôi, nên nếu quả thật người muốn bỏ đi, bọn ta sẽ không cản trở đâu”.

“Ừa?”, Thẩm Thăng Y có phần ngạc nhiên.

Vô Diện nói “Chỉ là lần này người bỏ đi, qua một thời gian lại khó tránh khỏi lại mò vào, cho dù có nhiều thời gian thì chắc người cũng sẽ cảm thấy chẳng có gì thú vị”.

“Nếu lại liên lụy làm hai vị phải khổ cực chờ ở đây, thì lại càng không có gì thú vị”, Thẩm Thăng Y cười hỏi “Không biết hai vị có điều gì đề nghị với ta không?”

Vô Diện hỏi lại “Người biết tại sao bọn ta lại phải khổ cực chờ ở đây không?”

“Chẳng lẽ là chủ ý của chủ nhân các người à?”

“Đúng thế”, Vô Diện nói “Chủ nhân ta vốn ngưỡng mộ đại danh, đã sớm có ý gặp mặt công tử một phen”.

Thẩm Thăng Y nói “Tại hạ cũng có ý ấy, đã sớm muốn bái kiến quý chủ nhân một phen”.

Vô Châu cười nhạt nói “Người có can đảm ấy à? Thật thế à?”

Thẩm Thăng Y nói “Theo chỗ ta biết, quý chủ nhân là người tôn cao của một phái, quát tháo giang hồ, chắc chắn y không chấp nhận với một người tới bái kiến y đâu”.

Vô Châu ghen lời, Vô Diện nói ngay “Huống hồ với võ công của công tử, thì bọn ta cũng không thể không cần suy nghĩ gì”.

Thẩm Thăng Y nói “Cô nương nặng lời rồi”.

Vô Châu cười nhạt nói “Thế nào cũng có một ngày lão phu sẽ xin lãnh giáo công tử một phen”.

Thẩm Thăng Y nói “Lão nhân gia khinh công trường pháp không phải kẻ tầm thường có thể sánh được, nếu không phải vận bất đắc dĩ thì tại hạ cũng không dám động thủ với lão nhân gia”.

Vô Diện lập tức hỏi “Vô Châu, người đã gặp người trẻ tuổi nào lễ phép như thế này chưa?”

Vô Châu hăng hắc cười nhạt, nhưng không nói gì được.

Vô Diện cười nhìn Thẩm Thăng Y nói “Bớt rườm rà đi, công tử, mời”.

Nàng nghiêng người rút một ngọn đèn lồng cầm bên cạnh lên, kéo đó rút hỏa tập ra thắp đèn.

Ánh đèn xanh biếc, cũng không biết dùng cái gì đốt lên, Vô Diện thân hình tắm trong ánh đèn, dường như tượng toàn thân trong suốt.

Nàng tay nhắc đèn lồng, dời bước về phía trước, Vô Châu cũng lạnh lùng nói “Mời”.

Thẩm Thăng Y không hề do dự, nhắc chân theo sát Vô Diện, để mặc Vô Châu đi phía sau.

Y trấn định ung dung như thế, ngay cả Vô Châu cũng không thể không khâm phục.

Vô Diện theo bậc thang đi xuống, tiến vào hoa trận.

Thẩm Thăng Y đi theo, cách Vô Diện khoảng nửa trượng, thủy chung vẫn giữ khoảng cách.

Vô Châu cũng giữ khoảng cách cách Thẩm Thăng Y nửa trượng, ba người đi hàng dọc tiến vào hoa trận, thông thả bước đi.

Gió đêm se sắt, ánh đèn không ngừng lay động, Vô Diện toàn thân y phục màu trắng phát ra ánh sáng xanh biếc, giữa làn mù đêm di động về phía trước, rất giống một hồn ma.

Rẽ một lần lại rẽ lần nữa, họ xoay vòng mấy lần trong hoa trận, sau cùng đã ra khỏi đó.

Trước mặt là một con đường nhỏ lát đá trắng, Vô Diện bước chân không dừng, tiếp tục đi tới, đi về phía đại sảnh đối diện với cổng trang viện.

Trong đại sảnh không có đèn lửa, chỉ một màn tối om.

Vô Diện đưa Thẩm Thăng Y tiến vào, ngọn đèn lồng soi chung quanh thành màu xanh biếc, thân hình nàng quả thật càng thêm mờ mờ, dường như sắp biến thành một làn khói mù màu xanh biếc.

Ngọn đèn lồng ở phía trước, trong bóng tối, phía ngoài thân hình Vô Diện chớp lên một luồng sáng xanh biếc.

Gió thổi qua, tà áo phơ phất, ánh sáng xanh biếc cũng chớp chớp, tay áo rộng giống như một đôi cánh mỏng, Vô Diện giống như sắp lẳng không bay lên biến thành một con đom đóm lớn.

Thẩm Thăng Y cũng không biết tại sao mình có cảm giác ấy, nhưng lúc cảm giác ấy nảy sinh y lại cho rằng Vô Diện quả thật muốn bay lên.

Nhưng Vô Diện thì hoàn toàn không bay lên.

Đến lúc y cho rằng Vô Diện sẽ không bay lên, Vô Diện lại bay lên.

Nàng giống như hóa thành một con đom đóm lớn, bay múa trong không trung.

Ánh đèn xanh biếc, một khối lân tinh lớn theo thân hình Vô Diện vọt lên, bay lên trên không, sau đó mất hút không tiếng không tăm.

Ánh đèn tắt ngấm, Vô Diện cũng mất hút.

Thẩm Thăng Y như thấy Vô Diện lướt lên một xà nhà phía trên, nhưng nhìn kỹ đã không thấy đâu nữa.

Y không hề để ý, cũng không đếm xỉa gì tới Vô Châu phía sau.

Trong bóng tối tròn mắt của Vô Châu lại lấp lánh ánh sáng xanh biếc như lân tinh.

Ánh sáng ấy khiến người ta trong lòng lạnh buốt, cũng dường tượng tràn ngập sát cơ, nhưng y hoàn toàn không xuất thủ.

Thẩm Thăng Y thủy chung vẫn bất động, dường tượng như đã biến thành một pho tượng gỗ, loại cao thủ như y, cho dù không động đậy cũng đủ đối phó với bất cứ đòn tập kích đột nhiên nào.

Y cảm nhận làn sát khí sau lưng tràn tới, cũng cảm thấy làn sát khí ấy vẫn không đủ trí mạng, nên y bất động, cũng không quay đầu lại.

Vô Châu nhìn chằm chằm vào Thẩm Thăng Y, qua một lúc lâu, ánh mắt màu xanh biếc rốt lại đã nhạt dần, sau đó không hề có tiếng động nào lui lại.

Tuy không hề có tiếng động nào, nhưng Thẩm Thăng Y vẫn phát giác ra được, y chỉ hững hờ cười một tiếng, không hề di động.

Khung cảnh yên ắng, tối tăm như sơn đen.

Nếu đổi là người khác, hiện tại chỉ e đã cuống cuống co chân chạy ra, nhưng Thẩm Thăng Y thì không, vẫn đứng như tượng gỗ ở đó.

Cũng không biết trải qua bao lâu, một tiếng cười rùng rợn đột nhiên trong bóng tối vang lên.

Tiếng cười dội lại khiến người ta phách động tâm kinh, nhưng bóng tối như thế, tiếng cười như thế mà Thẩm Thăng Y vẫn chi trì được.

Tiếng cười kéo dài một lúc, đột nhiên ngừng lại.

Kế đó bùng một tiếng, một vầng sáng màu xanh biếc bật sáng giữa đại sảnh.

Ánh lửa soi sáng toàn bộ đại sảnh.

Thẩm Thăng Y như không có chuyện gì, thần kinh y dường tượng như một tấm lưới thép cứng rắn.

Cũng trong chớp mắt ánh lửa bùng lên, trên chiếc ghế đá trước tấm bình phong trong đại sảnh xuất hiện một người.

Người ấy dường tượng như đã ngồi ở đó, lại giống như đột nhiên từ phía sau chiếc ghế chuyển ra, Thẩm Thăng Y ánh mắt sắc bén nhưng vẫn không nhận ra.

Trên mặt y mang một cái mặt nạ quỷ bằng đồng, gắn liền với hai cái sừng đồng như sừng bò, trong ánh lửa chớp chớp phát sáng, khiến người ta nhìn thấy trong lòng sợ sệt.

Thẩm Thăng Y ánh mắt rơi lên chiếc mặt nạ đồng, không nói tiếng nào, dáng vẻ cũng không hề thay đổi.

Ánh mắt trên cái mặt nạ quỷ lấp lóe, dường tượng như rơi lên mặt Thẩm Thăng Y, chợt nói “Thẩm Thăng Y?”

“Chính là tại hạ”, Thẩm Thăng Y ngắt đầu “Còn chưa thỉnh giáo...”.

“Bằng hữu vô lâm trước đây quen gọi ta là Thiên Ma, ngươi cũng cứ gọi như thế”.

Thẩm Thăng Y nói “Được rồi, không biết có gì chỉ giáo?”

“Câu ấy vốn phải do ta nói”.

“Bọn Tuyết Phi Bằng đã ở ngoài trang, ở một nơi bí mật”.

“Ta đã sớm biết ngươi là một người thông minh, đã sớm bảo họ cẩn thận, đáng tiếc họ hoàn toàn không nhớ lời ta”. Thiên Ma lạnh lùng nói “Đó quả thật là một chuyện rất đáng tiếc”.

“Nói cho đúng cũng không phải ta cứu người ra”.

“Ta biết, là họ trốn ra, vừa khéo gặp ngươi, nhưng nếu ngươi không có đảm lượng như thế, căn bản cũng không trở lại, vậy thì cho dù họ trốn ra khỏi mật thất cũng không ra khỏi trang viện này được”.

Thẩm Thăng Y nói “Vì thế nên người của các hạ quá coi thường họ chứ gì?”

“Không sai... Ta vốn cũng có một phần trách nhiệm, ta vốn phải nhắc nhở họ, bất kể là ai cũng không nên coi thường”.

Thẩm Thăng Y cười cười, nói “Về việc này, các hạ định xử trị thế nào?”

“Ta không có ác ý, về điểm này chắc ngươi cũng hiểu rõ”.

“Các hạ tuy thay đổi dung mạo của họ, nhưng đúng là không có ý làm hại tính mạng của họ”.

“Cho nên ta mời họ tới đây chẳng qua là muốn giúp họ, để trưởng bối của họ toàn tâm toàn lực giúp ta hoàn thành một việc”.

“Như thế là muốn uy hiếp”, Thẩm Thăng Y lạnh lùng trả lời.

“Cũng có thể nói như thế”, Thiên Ma giọng nói trầm xuống “Nhưng nếu ngươi hiểu rõ chân tướng bên trong, chỉ e sẽ không nghĩ như thế đâu”.

Thẩm Thăng Y nói “Xin được nghe rõ”.

“Chắc ngươi đã biết rõ lai lịch của Thiên Ma, biết sau trường ác chiến hai mươi năm trước, Thiên Ma giáo đã im hơi giấu vết”.

“Chuyện đó có chỗ nào không ổn?”

“Người trong võ lâm đương thời đều nói Thiên Ma giáo có ý khuynh loát thiên hạ, nên hợp bọn kéo tới đánh”.

“Chẳng lẽ bên trong còn có chuyện khác à?”

“Không cùng nỗi giống với mình, lòng dạ ắt khác, bằng hữu trong võ lâm Trung Nguyên đều có quan niệm ấy, nên căn bản không có chỗ nào để bọn ta giải thích”.

“Theo chỗ ta biết, trước khi võ lâm Trung Nguyên vây đánh Thiên Ma giáo, Thiên Ma giáo đã tàn hại không ít đồng đạo võ lâm Trung Nguyên”.

“Nhìn bề ngoài thì đó là chỗ sai trái của Thiên Ma giáo, nhưng thật ra hoàn toàn không phải thế”.

“Thiên Ma giáo không giết người à?”

“Có chứ, nhưng đều là vì bị bức bách, lúc bọn ta tới phía đông đã mang theo vô số kỳ trân dị bảo, nhưng không cẩn thận để lộ ra, vì thế làm dấy lên việc minh tranh ám đoạt của hắc đạo trong võ lâm Trung Nguyên”.

Thẩm Thăng Y chỉ lắng nghe chứ không nói gì.

“Qua mấy lần phục kích tập kích, đôi bên đều có tử thương, bọn ta lại bị đồn đại như một lực lượng tà ác từ nơi khác tới, muốn thôn tính võ lâm Trung Nguyên”. Thiên Ma lạnh lùng nói tiếp “Mà không may trong những người bị bọn ta giết lại có không ít là đệ tử danh môn chính phái, bọn họ có kẻ động lòng vì tiền bạc, có kẻ đã sớm câu kết với người trong hắc đạo, nhưng bất kể thế nào, rốt lại họ vẫn là người trong danh môn chính phái”.

Thẩm Thăng Y im lặng gật đầu.

“Mà người của danh môn chính phái thì mọi người đều rất bao che, không bao giờ thừa nhận đệ tử của mình là bọn bại hoại trong võ lâm, cho nên chỉ còn cách đổ tội cho bọn ta”.

Thẩm Thăng Y nói “Cũng có ngoại lệ chứ”.

“Có thể, nhưng lúc bấy giờ thì có thể khẳng định một chuyện, đó là... hoàn toàn không có ai phân biện cho bọn ta”.

“Đó là chuyện có thể đoán biết được”.

“Bọn ta chỉ còn cách thấy bước nào đi bước ấy, đến sau cùng, lúc muốn rời khỏi Trung Nguyên thì đã quá muộn, những người coi bọn ta là kẻ địch càng lúc càng đông, rất nhiều lúc đánh nhau hay không cũng không phải do bọn ta nữa”.

“Thương vong càng lớn, thù hận giữa đôi bên tự nhiên càng sâu”. Thẩm Thăng Y nói “Đến sau cùng, chắc các người đã từ bị động biến thành chủ động rồi”.

“Không sai”, Thiên Ma lạnh lùng nói “Bọn ta trước tiên đánh lui mấy nhóm cường địch, lại tiêu diệt hai môn phái ở gần, sau đó mau lẹ dời tới nơi này”. Y ngừng lại một lúc rồi nói tiếp “Lúc đầu bọn ta chỉ thấy mấy mươi dặm rừng tùng chung quanh đây cho dù bị phát hiện, có tấn công vào cũng hoàn toàn không dễ, nhưng về sau phát giác nơi này quả thật thích hợp với việc xây dựng một trang viện, vì thế bèn chia nhau ra bốn phía, bỏ ra nhiều tiền mồi ba bậc danh sư xây dựng nổi tiếng ở Trung Nguyên phụ trách thiết kế trang viện này”.

Thẩm Thăng Y nói “Ba người ấy không biết thân phận của các người à?”

“Vốn cũng có chút nghi ngờ, nhưng vì ngay từ đầu họ đã là bạn bè tâm phúc mà bọn ta kết giao ở Trung Nguyên, ta lại không đích thân ra mặt, nên họ mới ứng thuận”.

“Họ là những ai?”

“Một người là Tuyết Mạn Thiên cha Tuyết Phi Bằng, hai người kia một họ Phương, một họ Mai”.

“Là cha của hai người Mai Ngọc Sương, Phương Duân phải không?”

“Không sai... Trong thời gian xây dựng, bọn ta đều đối đãi với họ như thượng khách, tiền thù lao cũng khiến họ rất mãn ý”. Thiên Ma trầm giọng nói “Vả lại sau khi hoàn công, bọn ta cũng không tàn ác giết người bịt miệng như lời đồn đại, mà còn dùng lễ đối xử với thượng khách đưa họ rời đi”.

Thẩm Thăng Y nói “Nghe khẩu khí của người, thì vấn đề là xuất phát từ ba người ấy rồi”.

Thiên Ma nói “Không sai, đến lúc người của bọn ta biết tin, nối nhau tới đây, thì bị bằng hữu vô lâm Trung Nguyên tập kích dọc đường, thương vong nặng nề”.

Thẩm Thăng Y rớt lại đã hơi hiểu ra “Người là nghi ngờ ba người ấy tiết lộ tin tức phải không?”

Thiên Ma nói “Chỉ có họ mới biết hành tung của bọn ta”, ngừng lại một lúc rồi nói tiếp “Còn như người của bọn ta thì tuyệt nhiên không bán đứng tổ chức”.

Thẩm Thăng Y nói “Sau khi thương vong trầm trọng, các người tập trung ở đây quyết một trận tử chiến với vô lâm Trung Nguyên à?”

“Đó không phải là ý của bản nhân”, giọng nói của Thiên Ma vô cùng nặng nề “Là mọi người hàng ngày nhìn thấy bạn bè vẫn ở cùng với nhau cứ từng người từng người vô cớ bị mai phục ám sát, nên lửa giận bốc lên”.

Thẩm Thăng Y nói “Nếu thế thì trận đánh ấy thê thảm khốc liệt thế nào quả thật không khó mà tưởng tượng ra”.

Thiên Ma nói “Kết quả là lưỡng bại câu thương, vô lâm Trung Nguyên không ít môn phái vì thế mà suy sụp, phía bọn ta ngoài mấy người phụ nữ và trẻ con, chỉ còn ta và hai thủ hạ là Vô Diện, Vô Châu”.

Giọng nói của y càng nặng nề “Tính mạng của ta là nhờ Vô Diện, Vô Châu cứu sống, mới kéo dài được tới hôm nay”.

Thẩm Thăng Y thở dài một tiếng.

Thiên Ma nói tiếp “Bọn ta trốn tới đây, lúc thương thế của ta chưa lành, Vô Diện, Vô Châu không thể làm gì, đến khi ta hoàn toàn bình phục mới chia nhau đi tìm ba người Phương Tùng, Mai Phương, Tuyết Mạn Thiên, lại phát giác họ đã chạy xa, điều đó chỉ nói rõ một chuyện, là họ đã bán đứng bọn ta”.

“Ba người ấy à?”. Thẩm Thăng Y cau mày.

“Căn cứ vào tin tức bọn ta có được, bọn họ gần như thất tung cùng một lúc, sao lại vừa khéo thế?”

“Có phải vì biết thân phận của các người, sợ bị phiền phức nên dọn đi không?”

“Họ là cả nhà đột nhiên dọn đi chỗ khác, hàng xóm chung quanh hoàn toàn không biết họ dọn đi lúc nào, dọn tới nơi nào, đó rõ ràng là hành động theo một kế hoạch đã suy nghĩ cặn kẽ từ trước”.

Thẩm Thăng Y không thể không gật đầu.

Giọng nói của Thiên Ma càng khích động “Ngoài việc có tật giạt mình, thì còn lý do gì khác nữa chứ?”

Thẩm Thăng Y nói “Sau đó các hạ vẫn ra sức truy tìm nơi hạ lạc của họ phải không?”

Thiên Ma nói “Đó không phải là một chuyện dễ dàng, vì về hoàn cảnh Trung Nguyên bọn ta không thông thạo lắm, nhưng quan trọng nhất là bọn ta không đủ nhân thủ”.

Thẩm Thăng Y nói “Có điều võ lâm Trung Nguyên hoàn toàn không thiếu những người nghe ngóng tin tức giúp người ta”.

Thiên Ma gật đầu nói “Mà may là bọn ta không hề thiếu tiền, nhưng với cách thức mà bọn ta nghĩ ra, vẫn phải mất gần mười năm mới tìm ra nơi ba người bọn họ hạ lạc”.

Thẩm Thăng Y nói “Sau đó người cùng lúc phát ra Thiên Ma Tiêu Hồn lệnh bắt bọn họ tới đây phải không?”

“Nhất định họ sẽ tới mà”, Thiên Ma buông ra hai tiếng cười đắc ý “Thứ nhất là họ không biết rốt lại bọn ta làm thế nào tìm ra được họ, giám thị được họ, thứ hai là họ đều đã bám rễ ở đó, cành nhiều lá rậm, không thể không nghĩ tới người nhà”.

Thẩm Thăng Y hững hờ cười một tiếng, nói “Tâm kế của các hạ cũng không kém”.

“Tâm kế là cái có thể bồi dưỡng được, đó có lẽ là khi ta bước vào Trung Nguyên, tiếp thu được rất mau rất giỏi loại học vấn ấy đấy”.

Thẩm Thăng Y hững hờ cười không nói.

Thiên Ma thở hắt ra một tiếng, chợt nói “Nhưng bất kể thế nào, cũng không thể coi bọn ta là quá xấu xa”.

Thẩm Thăng Y gật đầu nói “Đúng là không thể, ít nhất các người cũng hoàn toàn không ra tay báo phục”.

Thiên Ma nói “Vốn là muốn giết sạch gia đình ba người bọn họ”.

“Các hạ quả thật có thể làm như thế, chỉ cần võ công của hai người Vô Diện, Vô Châu cũng đã thừa sức để làm rồi”, Thẩm Thăng Y nói “Chỉ là các hạ đã không có ý ấy thì cần gì bắt cóc bọn Tuyết Phi Bằng, Mai Ngọc Sương và Phương Duân?”

“Đó không phải là ý của ta”. Thiên Ma nói “Mà là ý của con ta, vì chuyện ấy ta đã chịu y một trận tàn tệt”.

“Nhưng người vẫn không thả họ ra”.

“Đó là vì sau cùng ta thấy rằng làm như thế cũng không có gì hay”. Thiên Ma nói “Nhưng rốt lại ta vẫn không làm hại họ”.

“Cũng chính vì thế, nên ta mới có cuộc nói chuyện này với các hạ”, Thẩm Thăng Y nói “Còn như chân tướng chuyện này, ta hy vọng có thể gặp mặt bọn Tuyết Mạn Thiên một lần, nghe họ nói xem sao”.

“Được thôi!”, Thiên Ma vỗ tay một cái, một khoảnh tường ứng tiếng nâng lên, Vô Diện lại xuất hiện, sau lưng là ba người, người đi đầu tướng mạo có mấy phần giống Tuyết Phi Bằng, hai người đi sau cũng có nét giống Mai Ngọc Sương, Phương Duân.

Dáng vẻ của họ đều vô cùng ủ rũ, trên mặt đầy vẻ sầu khổ.

Thiên Ma vung vung tay, nói “Ngồi đi...”.

Ba người quả nhiên trước sau ngồi xuống, kế đó lại có một thiếu niên xuất hiện, thiếu niên này suýt soát tuổi Tuyết Phi Bằng, nhưng hai mắt đầy vẻ oán độc.

Thiên Ma giới thiệu “Đây là con ta, tên Ba Nhĩ”.

Thẩm Thăng Y khẽ gật đầu, Ba Nhĩ ánh mắt rơi vào mặt Thẩm Thăng Y, xem ra hoàn toàn không có ác ý gì lắm.

Thiên Ma nói “Bất kể thế nào, hôm nay cũng phải giải quyết một phen cho xong”.

Thẩm Thăng Y gật đầu “Xem ra các hạ cũng là một người sáng khoái”.

“Xem ra ngươi cũng thế”, Thiên Ma cười cười “Cho nên hiện tại trong lòng ngươi có lẽ hơi hối hận đấy”.

“Ủa?”, Thẩm Thăng Y sững sốt.

“Đó là vì sao không đem Tuyết Phi Bằng, Phương Duân, Mai Ngọc Sương tới đây để cho họ hiểu rõ chuyện này, để về sau khỏi phải giải thích lần nữa”.

Thẩm Thăng Y cười một tiếng.

Thiên Ma đột nhiên lại vỗ tay một cái, một cánh cửa đá khác nâng lên, phía sau cánh cửa chính là ba người Tuyết Phi Bằng, Mai Ngọc Sương, Phương Duân, người đi dẫn đường lại là Vô Châu.

Thẩm Thăng Y ngẩn ra, buột miệng kêu lên “Tại sao các ngươi lại...”.

Thiên Ma ngắt lời nói “Chẳng lẽ ngươi còn chưa hiểu à?”

Thẩm Thăng Y xoay chuyển ý nghĩ, nói “Cởi nhạc phải tay người buộc nhạc, người dễ dàng tẩy rửa được vật trên mặt họ, chẳng lẽ ngươi chính là...”.

Câu nói chưa dứt, Thiên Ma đã gỡ cái mặt nạ bằng đồng xanh trên mặt xuống, khuôn mặt xuất hiện phía sau cái mặt nạ chính là người bạn thân kỳ lạ kia của Thẩm Thăng Y, tức Vô Danh lão nhân.

Thẩm Thăng Y tuy đã nghĩ tới nhưng vẫn không tìm được rên lên một tiếng, chuyện này từ đầu tới cuối quả thật đều rất bất ngờ đối với y.

“Ngươi không ngờ ta chính là Thiên Ma”, giọng nói của Thiên Ma cũng trở nên khác thường.

“Không ngờ”, Thẩm Thăng Y cười gượng.

“Bọn Tuyết Phi Bằng chắc chắn sẽ gặp ngươi, mà người phát hiện ra họ bị dịch dung, nhất định sẽ dắt họ tới chỗ người bạn già giỏi thuật dịch dung này”.

“Cho nên ngươi lập tức tới đó”.

“Không sai!”, Thiên Ma cười nói “Cũng vì thế nên ta mới xuất hiện vừa khéo như thế chứ”.

Thẩm Thăng Y thở dài một tiếng, nói “Ta luôn luôn cảm thấy sự tình có chuyện kỳ lạ, nhưng chỉ là không nhận ra có chỗ nào không phù hợp”.

“Bây giờ ngươi nhận ra rồi chứ?”

Thẩm Thăng Y thở dài một tiếng “Ta nên gọi ngươi thế nào?”

“Ngươi có thể gọi ta là Ba Tuần, nhưng chúng ta cũng không ngại gì gọi nhau như trước đây, trừ phi ngươi cho rằng từ nay trở đi ta đã không xứng đáng là bạn của ngươi nữa”.

Thẩm Thăng Y chép miệng nói “Đến hiện tại ta vẫn không nhận ra người bạn là ngươi có chỗ nào không hay. Chúng ta vốn không nên chơi trò cút bắt, nhưng đáng tiếc nếu chuyện này mà không làm như thế, thì chúng ta lại không biết làm sao nói chuyện với nhau”. Thẩm Thăng Y hững hờ cười một tiếng, lại nói “Xem ra ngươi vẫn không hiểu người bạn ấy của ta như thế đâu”.

Thiên Ma thở dài nói “Ta tin câu Tới trước là chủ, để một kẻ được coi là người tốt tới giải thích một chuyện vẫn hay hơn để một kẻ bị coi là người xấu tới giải thích, như thế để làm người ta tin phục hơn”.

Thẩm Thăng Y lắc đầu “Ta thấy ngươi trước nay đều tỏ vẻ siêu dật xuất quần, tại sao có lúc lại biến thành tục khí như thế?”

Thiên Ma nói “Đó chắc vì loại người bất tục như ngươi hoàn toàn không nhiều”.

Thẩm Thăng Y hững hờ cười một tiếng, nhìn qua bọn Mai Ngọc Sương, nói “Người bạn già này của ta làm thế nào để lừa các người tới đây? Có phải là bảo các người tới tiếp ứng ta không?”

Mai Ngọc Sương nói “Có một chút ý ấy, Thẩm đại ca, vốn là trong rừng tùng còn có một con đường bí mật dẫn tới trang viện này”.

Thẩm Thăng Y cười cười “Nhưng điều làm các người kỳ quái nhất chắc vẫn là vị sư phụ của các người”.

“Nhưng không biết thế nào mà lúc ông bộc lộ thân phận, bọn ta đều không thấy kỳ quái gì cả”.

Thẩm Thăng Y nói “Đó cũng có lẽ vì như y nói Tới trước là chủ, các người đã cho y là người tốt, thì những điều y làm tự nhiên cũng sẽ trở thành hợp lý”.

Mai Ngọc Sương cười ngất, Thẩm Thăng Y chợt nói “Sở Lãng đâu, y không đi cùng các người à?”

“Đại ca, ta ở đây”, Sở Lãng ứng tiếng từ sau cánh cửa bí mật bước ra “Về chuyện này người nói bọn ta nên làm thế nào?”

Thẩm Thăng Y nói “Cứ theo tự nhiên là được”.

Sở Lãng không nghĩ ra, Thẩm Thăng Y ánh mắt quét qua mặt mọi người, rồi dừng lại trên mặt Thiên Ma “Về chuyện này chắc người đã có một cách giải quyết rất tốt rồi phải không?”

Thiên Ma hững hờ cười nói “Không phải rất tốt đâu”.

Thẩm Thăng Y nói “Xin kính cẩn rửa tai lắng nghe”.

Thiên Ma nói “Thậm chí có thể nói đó căn bản không phải là một cách, thậm chí không có chút tác dụng nào nữa kia”.

Thẩm Thăng Y không nói gì, Thiên Ma ánh mắt quét qua, nói tiếp “Những người có quan hệ với chuyện năm xưa hiện tại đều đã tới, vị bằng hữu Thẩm Thăng Y của ta đây nổi tiếng hiệp nghĩa vô song, có y làm chứng, mọi người cũng rất yên tâm, y với ta tuy là bạn tốt, nhưng y làm người cũng chắc chắn không hề thiên vị, trừ phi quả thật ta có lý”.

Mai Ngọc Sương nhìn Mai Phương một cái, thở dài một tiếng, Phương Duân cúi đầu xuống, Tuyết Phi Bằng thì lộ rõ vẻ luống cuống.

Sở Lãng thở dài “Một người xem ra không nên quá nổi tiếng mới hay”, rồi quay qua Thẩm Thăng Y “Đại ca, bất kể người làm chuyện hợp lý thế nào, cũng nhất định sẽ cảm thấy áy náy”.

Thẩm Thăng Y cười gượng “Đáng tiếc là có chối từ cũng không chối từ được”.

Sở Lãng nói “Ta hiểu, có những chuyện thủy chung khó mà tránh khỏi, vả lại nếu lần này đại ca từ chối, thì sự tình vẫn phải giải quyết trong hôm nay”.

Thẩm Thăng Y cười cười nhìn Thiên Ma nói “Người muốn làm thế nào?”

Thiên Ma nói “Chỉ là muốn đòi một chút công đạo cho mấy trăm huynh đệ đã chết”.

Thẩm Thăng Y nói “Làm sao để đòi?”

Thiên Ma nói “Những người như bọn ta có mang dã tâm gì với võ lâm Trung Nguyên không, chắc ba vị các người đều đã hiểu rất rõ”.

Ánh mắt y chuyển qua mặt ba người bọn Tuyết Mạn Thiên.

Tuyết Mạn Thiên chợt nói “Nếu các hạ không có dã tâm, thì cần gì xây dựng một tòa trang viện như thế”.

Thiên Ma nói “Chỉ vì ta cần có một nơi bình yên để bảo vệ tính mạng mình”.

Tuyết Mạn Thiên nói “Chỉ vì lý do ấy thôi à?”

Thiên Ma nói “Từ những phòng ốc xây dựng dưới đất trong trang viện này người có thể thấy rồi, có gian thạch thất nào bố trí cơ quan giết người không?”

Tuyết Mạn Thiên ngẩn ra.

Thiên Ma nói “Có lẽ cách thức bọn ta tới Trung Nguyên không hay, nhưng có thể khẳng định bọn ta hoàn toàn không có ác ý, nếu không đã không làm như thế”.

Tuyết Mạn Thiên ngạc nhiên hỏi “Thế thì làm thế nào?”

Thiên Ma nói “Ở đây vẫn dùng đao kiếm, chứ hiện tại bên ta đã chế tạo ra rất nhiều hỏa khí rồi”.

Câu nói chưa dứt, Thiên Ma đã móc trong bọc ra một khẩu súng, ngón tay co lại, đoàn một tiếng, một chiếc ghê đá cách đó hai trượng bị bắn vỡ tung tóe.

Ngoài những người bên Thiên Ma, ai cũng hoảng sợ nhảy dựng lên.

Thiên Ma nói “Hỏa dược là Trung thổ chế ra, nhưng trước nay không hề phát triển, Tích Lịch đường ở Quan Trung tuy có nhiều hỏa khí nhưng vẫn dừng lại ở bước nguyên thủy, mà bọn ta thì phát triển tới chỗ có cơ quan phát xạ, có thể giết được đối phương ngoài mấy trượng”.

Thẩm Thăng Y thở dài một tiếng.

“Lý do chủ yếu nhất chính là người trong võ lâm Trung Nguyên có thành kiến về môn hộ rất sâu, ngẫu nhiên có phát hiện gì thì đều dốc lòng muốn lấy đó để lập oai cho môn hộ, không chịu phổ biến ra ngoài”. Thiên Ma ngừng lại một lúc rồi nói tiếp “Kiến thức của một người thì có hạn, thủy chung cũng không thể phát triển thật rộng lớn”.

Thẩm Thăng Y không thể không thừa nhận đó là sự thật.

Thiên Ma lại nói “Nhưng bên ta thì không như thế, nên nếu bọn ta dốc lòng tới đây để tranh hùng xưng bá với võ lâm Trung Nguyên thì không tới như thế đâu, mà bọn ta lại mang tới rất nhiều vàng bạc châu báu”.

Thẩm Thăng Y nói “Về vấn đề này, người đã nói rõ với võ lâm Trung Nguyên chưa?”

“Không cùng nòi giống với mình, lòng dạ ắt khác”. Thiên Ma cười thầm một tiếng “Người đương nhiên phải biết câu ấy chứ”. Y ngừng lại một lúc rồi nói tiếp “Sự thật đã chứng minh họ hoàn toàn không đếm xỉa gì tới lời giải thích của ta, mà những người dòm ngó số châu báu của bọn ta lại sợ thiên hạ không đại loạn, lời nói của họ đương nhiên có sức nặng hơn của bọn ta nhiều”.

Thẩm Thăng Y chép miệng “Kẻ thất phu vốn không có tội, vì tiếc viên ngọc mà thành có tội, số châu báu ấy chắc chắn là cái mầm tai họa”.

Thiên Ma nói “Đó là lỗi của bọn ta à?”

Thẩm Thăng Y chợt hỏi “Vậy tại sao các người không nghĩ cách trở về Tây Vực?”

Thiên Ma nói “Từ đây tới Tây Vực là một đoạn đường dài, mà điều quan trọng nhất là lúc bọn ta ra đi đã khoe khoang khoác lác, trở lại như thế thì làm sao có chỗ đặt chân”.

Thẩm Thăng Y trầm mặc hẳn.

Thiên Ma nói “Nhân trước quả sau của chuyện này, người đã rõ hết rồi, vậy người nói nên giải quyết thế nào?”

Thẩm Thăng Y ánh mắt lướt qua mặt mọi người, lại thở dài một tiếng, nói “Nghe khẩu khí của người là muốn những người năm xưa bán đứng người phải trả lại công đạo cho người, đúng không?”

Thiên Ma nói “Không sai”.

Ba Nhĩ nói chen vào “Người bán đứng bọn ta là trong ba người này”, rồi đưa tay chỉ vào ba người bọn Tuyết Mạn Thiên.

Thẩm Thăng Y ánh mắt chuyển qua bọn Mai Ngọc Sương, nói “Về chuyện này, các người nói thế nào?”

Mai Ngọc Sương nói “Thẩm đại ca, sư phụ lão nhân gia người chắc chắn không phải là người xấu, nếu quả thật người nhà của bọn ta đã làm ra chuyện ấy thì bọn ta cũng không dám ép đại ca phải ra mặt đâu”.

Tuyết Phi Bằng nói “Nhưng mà... nhưng mà...”.

Phương Duân nói “Ý người thế nào, không ngại gì cứ nói thẳng ra”.

Tuyết Phi Bằng nghiêng rằng “Họ rốt lại vẫn là người thân của chúng ta mà”.

Phượng Duân cúi đầu, Sở Lãng nói “Người không đáng chết cũng đã chết rồi, ta thấy chẳng bằng các người cứ xin...”.

Câu nói chưa dứt, Ba Nhĩ đã quát lớn “Không được”, rồi nhìn qua Thiên Ma “Chúng ta nhất định phải nợ máu trả bằng máu”.

Vô Châu cũng nói “Nếu không thì làm sao nhìn mặt các huynh đệ đã chết”.

Ba Nhĩ lập tức quát lớn “Rốt lại là ai? Đứng lên đi!”

Ba người bọn Tuyết Mạn Thiên ngẩn ra tại chỗ, không hề có phản ứng gì, Ba Nhĩ cười nhạt nói tiếp “Nếu các người là nam tử hán đại trượng phu thì đứng lên đi”.

Vô Diện nhướn miệng cười nói “Nếu họ là nam tử hán đại trượng phu thì căn bản đã không làm chuyện ấy, cũng căn bản không cần trốn chui trốn nhủi, càng không im lặng như hiện tại”.

Ba người Tuyết Mạn Thiên vẫn im lặng không lên tiếng, dường như đang suy nghĩ gì đó.

Thiên Ma ánh mắt lướt qua mặt mọi người, sau đó nhìn Thẩm Thăng Y, nói “Chuyện này đến bây giờ không chỉ người cảm thấy khó xử, mà cả ta cũng cảm thấy khó xử, bọn Ngọc Sương là đồ đệ ta vừa thu nhận, người lại là bạn thân của ta”.

Thẩm Thăng Y thở dài một tiếng.

Sở Lãng nói “Xem ra bọn ta không nên đẩy đại ca vào tai họa”.

Ba Nhĩ cười nhạt nói “Thật ra Thẩm đại hiệp cũng có thể cho rằng hoàn toàn không có chuyện gì phát sinh”.

Thẩm Thăng Y hững hờ cười một tiếng, quay qua hỏi Thiên Ma “Ta cho rằng chuyện này không ngại gì cứ để ba người bọn họ tự quyết định, họ có thể rời đi, cũng có thể ở lại”.

Thiên Ma nói “Ta hiểu ý người, nếu họ kiên quyết không thừa nhận, ta cũng không còn cách nào”.

Thẩm Thăng Y nói “Vì người không phải là loại người không lựa chọn thủ đoạn”.

Thiên Ma nói “Đúng là không phải, nếu không thì ta đã dùng bọn Ngọc Sương để bắt họ phải nói ra chân tướng rồi”.

Ba Nhĩ nói “Cha, tại sao chúng ta không làm như thế?”

Thiên Ma nói “Chúng ta mời con cái của họ tới đây đã rất không nên, giữa thiện và ác vẫn có chỗ khác nhau chứ”.

Ba Nhĩ nói “Vậy còn kéo dài chuyện này đến bao lâu nữa?”

Thiên Ma nói “Đang giải quyết mà”.

Ba Nhĩ vội hỏi “Giải quyết thế nào?”

Thiên Ma chợt vung tay một cái, ào một tiếng, một luồng gió cuốn ra, ngọn lửa trong cái đỉnh đột nhiên phun mạnh lên.

Toàn bộ sảnh đường sáng trưng, mọi người cùng cảm thấy trong lòng lạnh buốt.

Thiên Ma lập tức đeo cái mặt nạ đồng vào, giơ cánh tay lên, nói “Mở cổng lớn, đưa ba người Tuyết Mạn Thiên, Mai Phương, Phương Tùng ra”.

Ba Nhĩ bật kêu lên “Cha, tại sao lại thế?”

Vô Diện, Vô Châu cũng kêu lên “Chuyện này tại sao lại bỏ qua như thế?”

Thiên Ma nói “Từ bắt đầu đến hiện tại, chúng ta chưa từng giết oan người nào, hiện tại càng không muốn như thế”.

Vô Diện nói “Nhưng ba người này...”.

Thiên Ma nói “Họ không thừa nhận thì ai làm gì được họ, họ đương nhiên cũng nhìn thấy nhược điểm của chúng ta, nhất định không bao giờ làm hại con cái họ để uy hiếp, căn bản không có gì phải sợ sệt”.

Vô Diện thở dài một tiếng, Vô Châu cười nhạt nói “Nếu thế thì để ta liều mạng đổi lấy ba cái mạng của họ”.

Ba Nhĩ nói “Hài nhi cũng định nói thế”.

Vô Châu nói “Thà giết oan còn hơn bỏ sót, ta giết họ rồi đền mạng”. Câu nói vừa dứt, đột nhiên vọt mau lên, thân hình vừa động, ào một tiếng ngọn trúc tượng như kim châm phóng ra, mau lẹ như chớp.

Một tượng ấy đâm vào Tuyết Mạn Thiên.

Tuyết Mạn Thiên tay không tác sát, hai tay nhắc lên, đang sắp vỗ ra thì bóng người chớp lên, Thiên Ma đã lướt tới, tay áo phất lên một cái cuốn vào ngọn trúc tượng, lại rẩy một cái, Vô Châu lập tức bị hất tung trở lại.

Vô Châu thân hình rơi xuống đất, nói “Tại sao không cho ta liều cái mạng già này”.

Thiên Ma thân hình rơi xuống cạnh cái đỉnh đá, nói “Chỉ cần ngươi không coi ta là chủ nhân nữa, thì bất cứ lúc nào ngươi cũng có thể muốn làm thế nào cứ làm thế ấy”.

Vô Châu ngẩn ra.

Thiên Ma lại phất tay áo “Đi đi!”

Tuyết Mạn Thiên hít sâu một hơi, ánh mắt rơi lên mặt Tuyết Phi Bằng, nói “Phi Bằng con đi với cha”.

Tuyết Phi Bằng nhìn nhìn Tuyết Mạn Thiên, chợt nói “Cha, chuyện này có phải cha làm không?”

Tuyết Mạn Thiên im lặng. Tuyết Phi Bằng lại kêu lên “Nếu cha làm thì cha cứ nhận, con sẽ cầu tình với lão nhân gia người”.

Tuyết Mạn Thiên cười thầm một tiếng, nói “Thằng con ngoan, cha không cần người cầu tình, cha căn bản cũng không làm chuyện này”.

Tuyết Phi Bằng mừng rỡ kêu lên “Cha, đúng là cha không làm à, thật thế à?”

Tuyết Mạn Thiên gật đầu, nhắc chân bước ra ngoài, Ba Nhĩ định cản trở nhưng bị Thiên Ma vung tay ngăn lại.

Tuyết Phi Bằng bước tới, Phương Duân chợt hỏi “Người không theo sư phụ luyện võ à?”

“Ta...”, Tuyết Phi Bằng định nói lại thôi.

Tuyết Mạn Thiên dừng chân quay đầu, ánh mắt đầy vẻ nghi cảm, Thẩm Thăng Y giải thích “Họ đều lay nhận Thiên Ma làm sư phụ”.

Tuyết Mạn Thiên cau mày, nói “Rất tốt, vậy thì ta buông được tảng đá nặng trong lòng rồi”, rồi quay qua nói với Tuyết Phi Bằng “Vậy thì ngươi ở lại đây, chăm chỉ theo lão nhân gia người luyện võ, võ công Tây Vực chưa chắc hơn võ công Trung Nguyên, nhưng cũng có thành tựu riêng”.

Tuyết Phi Bằng gật đầu, Tuyết Mạn Thiên lại nói “Cha muốn con trở về, vốn là định giao lại mọi chuyện, nhưng hiện tại con đã được một vị sư phụ tốt như thế chiếu cố, cha còn gì mà không yên tâm chứ”.

Tuyết Phi Bằng dường như hiểu ra, còn chưa kịp nói gì, Tuyết Mạn Thiên đã hai tay ôm bụng đổ xuống.

Máu từ kẽ ngón tay y chảy ra, nhuộm đỏ vạt áo.

Y ngẩng đầu lên trời ngả xuống, hai tay buông ra, để lộ ra hai thanh đoản kiếm đâm vào bụng dưới.

Mọi người đều ngẩn ra, Tuyết Phi Bằng la hoảng sấn lên đỡ Tuyết Mạn Thiên dậy, gào lên “Cha, cha làm thế là có ý gì?”

Tuyết Mạn Thiên thở khò khè nói “Chuyện đó tuy cha không hề làm, nhưng lúc họ ra tay, ta không những không phản đối mà còn im lặng đồng ý”. Y buồn rầu nói tiếp “Tuy ta không giết Bá Nhân, nhưng Bá Nhân

vì ta mà chết, chuyện này rốt lại ta cũng có phần trách nhiệm”. Câu nói vừa buông ra, y ngoẹo đầu qua một bên, tắt hơi luôn tại chỗ.

Tuyết Phi Bằng không biết vì sao, nhưng ánh mắt của mọi người bất giác lại chuyển qua hai người Phương Tùng, Mai Phương.

Phương Tùng lập tức cười thảm một tiếng, nói “Chết rất hay, chết như thế ít nhất cũng giống anh hùng, giống hảo hán”.

Mai Phương lập tức hỏi “Phương lão tam, người nói chúng ta nên làm sao?”

Phương Tùng nói “Nếu chúng ta không chết, há không phải khiến mọi người khinh rẻ à?”

“Không sai”, Mai Phương cười gượng “Lúc chúng ta tới há không phải đã chuẩn bị chết ở đây sao?”

Phương Tùng nói “Huống hồ hiện tại con chúng ta đã có người chiếu cố rồi”.

Mai Phương ngẩng phắt lên hướng về phía Thiên Ma lạy sụp xuống, nói “Ta biết các hạ người không có ý giết bọn ta, nhưng bọn ta cũng không phải là kẻ tham sống sợ chết trong con mắt của các hạ, chuyện năm xưa đương nhiên không phải chỉ một câu xin lỗi mà có thể xong, nhưng bất kể thế nào, bọn ta cũng rất có lỗi”.

Phương Tùng nói tiếp “Bọn ta cũng là nhìn lầm người, về điểm ấy đã đủ đáng tội muôn chết rồi”.

Phương Duân kêu lên một tiếng “Cha!” rồi bước mau qua.

Phương Tùng xua tay cười gượng, từ từ ngã xuống, một dòng máu đen chảy ra bên mép, Thẩm Thăng Y không kịp đề phòng, liếc mắt nhìn thấy, biết đã quá muộn, lướt mau về phía Mai Phương, vươn tay chụp vào miệng Mai Phương.

Mai Phương cười thảm một tiếng “Muộn rồi!”, một dòng máu đen cũng chảy ra bên mép, y cũng như Phương Tùng, đã ngậm sẵn thuốc độc trong miệng.

Thẩm Thăng Y bàn tay khựng lại trên không, giậm chân thở dài một tiếng.

Mai Ngọc Sương, Phương Duân đều ngẩn ra, cả Thiên Ma cũng sửng sốt, thở dài nói “Được, rốt lại vô lâm Trung Nguyên cũng không đến nỗi làm ta thất vọng”.

Thẩm Thăng Y quay lại nhìn Thiên Ma, nói “Có những chuyện không nên biết rõ là hay”.

“Ồ...”, Thiên Ma cúi đầu xuống, trong chớp mắt ấy dường như y đã già đi mấy mươi tuổi.

Thẩm Thăng Y đưa mắt nhìn qua ba người bọn Mai Ngọc Sương, định nói lại thôi.

Ba người trên mặt đều đầy vẻ bị thương, Mai Ngọc Sương hai hàng nước mắt chảy dài, Sở Lăng đứng cạnh ba người, cũng không biết nói gì.

Một không khí yên ắng chết chóc tràn ngập đại sảnh.

* * * * *

Đêm dài đã qua.

Sáng sớm.

Hai con ngựa phóng ra khỏi trang viện kỳ lạ kia, là hai người Thẩm Thăng Y, Sở Lăng.

Bọn Thiên Ma và Mai Ngọc Sương tiến ra ngoài trang viện, lưu luyến không rời, cũng trong ánh mắt nhìn theo của họ, hai con ngựa dần dần phóng ra xa tít.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huyet-bien-buc>